

บทวิจารณ์พรรคคอมมิวนิสต์ ตอนที่ 9

ธาตุแท้ที่เป็นอณูพาลของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

บทนำ

ขบวนการเคลื่อนไหวของคอมมิวนิสต์ที่โหมประโคมอยู่นานกว่าศตวรรษนั้น มีแต่นำเสนอความยากจน ความป่าเถื่อน และเผด็จการมาสู่มนุษยชาติ จากการล่มสลายของสหภาพโซเวียตและประเทศในยุโรป ตะวันออกทำให้ความหายนะและละครน้ำเน่านี้ปิดฉากสุดท้ายลงไปในช่วงตอนปลายของศตวรรษที่แล้ว ไม่ว่าจะ เป็นพลเมืองโดยทั่วไปหรือแม้กระทั่งเลขาธิการใหญ่ของพรรคคอมมิวนิสต์ ก็ล้วนแต่ไม่มีใครเชื่อมั่นทานลอก เด็กของลัทธิคอมมิวนิสต์อีกต่อไป

ระบอบคอมมิวนิสต์นั้นมิได้มีที่มาจาก “ลิขิตของสวรรค์”¹ หรือการเลือกตั้งตามระบอบประชาธิปไตย ทุกวันนี้เมื่ออุดมการณ์ของมันถูกทำลายไป ความชอบธรรมในการครองอำนาจของมันจึงต้องเผชิญกับการท้าทาย อย่างไม่เคยมีมาก่อน

พรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่ต้องการลงจากเวทีตามกระแสประวัติศาสตร์ มันจึงใช้วิธีการที่หยาบช้ำ ซึ่ง วิวัฒนาการขึ้นในช่วงหลายสิบปีของการรณรงค์ทางการเมือง การต่อสู้อย่างบ้าคลั่งครั้งใหม่ก็เพื่อรักษา ความชอบธรรมและเพื่อฟื้นฟูอำนาจที่ดับสูญไปของมัน

นโยบายปฏิรูปและเปิดกว้างของพรรคคอมมิวนิสต์จีนเป็นการอำพรางเจตนาของพรรคที่ดิ้นรนจะรักษา ผลประโยชน์ของพวกพ้องและการปกครองแบบเผด็จการไว้ต่อไป ถึงแม้จะมีการควบคุมอย่างเข้มงวดรวมทั้ง การประสบความสำเร็จทางเศรษฐกิจ โดยผ่านการทำงานอย่างหนักของประชาชนชาวจีนในช่วง 20 ปีที่ผ่านมา ก็หาได้ทำให้พรรคคอมมิวนิสต์จีนยอมวางมีดนักฆ่าลง แต่พรรคคอมมิวนิสต์จีนกลับขโมยเอาความสำเร็จ เหล่านี้จากประชาชนชาวจีนมาใช้เป็นข้ออ้างเพื่อที่จะรักษาอำนาจของพวกมัน ทำให้พฤติกรรมที่ไม่มีศีลธรรม ของมันยิ่งหลอกลวงและชวนให้หลงเข้าใจผิดมากยิ่งขึ้นไปอีก สิ่งที่น่าหวาดหวั่นที่สุดคือพรรคคอมมิวนิสต์จีน ทำทุกวิถีทางเพื่อทำลายรากฐานทางศีลธรรมของชาติ มันพยายามที่จะปรับเปลี่ยนพลเมืองจีนทุกคนให้เป็นคน เจ้าเล่ห์ในระดับต่างๆกัน เพื่อที่จะสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการที่พรรคคอมมิวนิสต์จีน จะ“ก้าวหน้า ไปตามกาลเวลา”

ในวันนี้ ซึ่งเป็นช่วงเวลาประวัติศาสตร์จะจารึกไว้ ยิ่งจำเป็นที่เราที่จะต้องเข้าใจอย่างแจ่มชัดว่าเพราะเหตุใด พรรคคอมมิวนิสต์จีนจึงกระทำตนเยี่ยงเหล่าวายร้าย และเราจำเป็นต้องเปิดโปงธาตุแท้ที่ร้ายกาจของมันเพื่อ ประชาชาติจีนจะสามารถบรรลุสันติภาพและความมั่นคงที่ยั่งยืน ได้เข้าสู่ยุคที่ปราศจากพรรคคอมมิวนิสต์จีน โดยเร็วที่สุด และสร้างอนาคตของชาติจีนใหม่อันงดงามขึ้นมา

I. พรรคคอมมิวนิสต์จีนไร้ซึ่งคุณธรรมอย่างไม่เคยเปลี่ยนแปลง

พรรคคอมมิวนิสต์จีนทำการปฏิรูปเพื่อใครกันหรือ

จากประวัติศาสตร์ที่ผ่านมา เมื่อใดก็ตามที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนเผชิญกับวิกฤตการณ์ มันจะแสดงการ ปรับตัวสักหน่อยเพื่อหลอกให้ประชาชนเกิดมายาภาพเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์จีน ซึ่งครั้งแล้วครั้งเล่ามายา

ภาพเหล่านี้จะแตกสลายลงทุกครั้งไป ทุกวันนี้พรรคคอมมิวนิสต์จีนกำลังไขว่คว้าเอาประโยชน์ระยะสั้นเฉพาะหน้า และในการทำเช่นนั้นมันได้สร้างภาพความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจขึ้นมา และภาพลวงตานี้ชักนำให้คนหลงเชื่อในภาพเพื่อฝันของพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้อีกครั้งหนึ่ง อย่างไรก็ตามมูลฐานของความขัดแย้งทางผลประโยชน์ระหว่างพรรคคอมมิวนิสต์จีนกับผลประโยชน์ของชาติและประชาชนได้กำหนดไว้ว่าความมั่งคั่งจอมปลอมนี้จะไม่ยืนยง “การปฏิรูป” ที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนสัญญาไว้นั้นมีจุดมุ่งหมายเพียงหนึ่งเดียวคือ การรักษาอำนาจของมันเอาไว้ต่อไปเท่านั้น มันเป็นการปฏิรูปที่กะพร่องกะแพร่ง แบบผักชีโรยหน้า การพัฒนาแบบลำเอียงนี้ยังมีวิกฤตของสังคมอันใหญ่หลวงซุกซ่อนอยู่ข้างใต้ ทันททีที่วิกฤตการณ์ปะทุขึ้น ประเทศชาติและประชาชนจะทุกข์ยากอีกครั้งหนึ่ง

การเปลี่ยนแปลงผู้นำของพรรคคอมมิวนิสต์จีนนั้น ผู้นำรุ่นใหม่ไม่เคยมีส่วนร่วมในการปฏิวัติคอมมิวนิสต์มาก่อน จึงทำให้พวกเขาขาดบารมีและความน่าเชื่อถือในการบริหารประเทศ ในระหว่างช่วงวิกฤตความชอบธรรมนั้น การปกป้องผลประโยชน์ของพรรคจึงกลายเป็นหลักประกันแห่งการรักษาผลประโยชน์ส่วนตัวภายในพรรค ชาติทุกข์ของพรรคคอมมิวนิสต์จีนนั้นเห็นแก่ตัว ไม่รู้จักพอ ความหวังที่จะให้พรรคอุทิศตนเองเพื่อการพัฒนาประเทศอย่างสันตินั้นเป็นเพียงความหวังลมๆแล้งๆ

ลองมาดูสิ่งที่หนังสือพิมพ์ พีเพิลเดลี(People's Daily)กระบอกเสียงของพรรคคอมมิวนิสต์จีน ตีพิมพ์บนหน้าแรกของฉบับวันที่ 12 กรกฎาคม 2004 “ประวัติศาสตร์ตรรกวิทยาได้สอนสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์จีนว่า สิ่งที่จะต้องเปลี่ยนแปลงก็ต้องเปลี่ยนแปลง มิฉะนั้นความเสื่อมจะตามมา สิ่งที่ไม่ควรเปลี่ยนแปลงจะต้องคงไว้ไม่ให้เปลี่ยน หากไม่แล้ว มันจะนำมาซึ่งการทำลายตัวเอง”

อะไรเล่าที่ไม่ควรเปลี่ยนแปลง พีเพิลเดลีอธิบายว่า “แนวทางพื้นฐานของพรรคที่ว่า ‘หนึ่งศูนย์กลาง สองจุดพื้นฐาน’ จะต้องยืนหยัดอย่างเด็ดเดี่ยวยาวนานนับร้อยๆปี โดยไม่โอนอ่อนแม้แต่น้อย”²

ประชาชนอาจไม่เข้าใจว่า “ศูนย์กลาง” และ “จุดพื้นฐาน” หมายถึงอะไรแต่ทุกคนก็รู้ดีว่าวิญญูณชั่วร้ายคอมมิวนิสต์ตัดสินใจที่จะรักษาผลประโยชน์ร่วมกันของมันและอำนาจเผด็จการไว้ นั่นไม่ได้เปลี่ยนไปเลย ลัทธิคอมมิวนิสต์ล้มเหลวไปทั่วโลกและกำลังร่อแร่ลงไปเรื่อยๆ อย่างไรก็ตาม ของที่ยิ่งเสื่อมลง ก็ยิ่งมีผลทำลายล้างที่รุนแรงมากขึ้น โดยเฉพาะในตอนที่มีมันดินร่นก่อนที่จะสิ้นลมหายใจเหือกสุดท้าย ดังนั้นการพูดถึงการพัฒนาประชาธิปไตยกับพรรคคอมมิวนิสต์จึงเสมือนกับการบอกให้เสือผลัดเปลี่ยนหนังของมัน

ประเทศจีนควรทำอะไรเมื่อปราศจากพรรคคอมมิวนิสต์

ในขณะที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนกำลังเสื่อมสลายไป ประชาชนได้ค้นพบอย่างคาดไม่ถึงว่า พรรคคอมมิวนิสต์จีนนั้นได้ใช้วิธีการที่ชั่วร้ายสารพัดอย่างปล่อยพิษเข้าไปในชีวิตของประชาชนในทุกๆด้าน

อย่างเช่น เมื่อตอนที่เหมา เจ๋อตงเสียชีวิตนั้น ชาวจีนร้องไห้คร่ำครวญอย่างขมขื่นต่อหน้าภาพเหมา เจ๋อตงพร้อมกับพูดว่า “ประเทศจีนจะอยู่กันต่อไปได้อย่างไรโดยไม่มีประธานเหมา” ยี่สิบปีต่อมา เมื่อพรรคคอมมิวนิสต์ สูญเสียความชอบธรรมในการปกครองประเทศ พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ปลุกกระดมโฆษณาชวนเชื่อรอบใหม่ ทำให้ประชาชนกังวลว่า “ประเทศจีนจะทำอย่างไรดีหากไม่มีพรรคคอมมิวนิสต์”

ในความเป็นจริง การควบคุมทางการเมืองที่แผ่ซ่านไปทั่วของพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ฝังลึกอยู่ในวัฒนธรรมและจิตใจชาวจีนยุคปัจจุบัน กระทั่งแม้แต่บรรทัดฐานที่ชาวจีนใช้วิจารณ์พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ยังใช้มาตรฐานของพรรคคอมมิวนิสต์จีนมาวัด หรือไม่ก็มาจากพรรคคอมมิวนิสต์จีนเสียเอง หากในอดีต พรรคคอมมิวนิสต์จีนควบคุมประชาชนโดยทำการปลุกฝังธาตุของมันไว้ในผู้คนแล้ว วันนั้นก็เป็นเวลาพรรคคอมมิวนิสต์จีนกำลังเก็บ

เกี่ยวผลประโยชน์สิ่งที่มีมันปลูกไว้ เพราะสิ่งที่ปลูกฝังไว้ในวันได้แทรกซึมเข้าไปในจิตใจและทุกเซลล์ของประชาชนจริง ๆ ผู้คนพากันคิดตามตรรกะของพรรคคอมมิวนิสต์จีนและใช้มันในการตัดสินความถูกต้องทุกเรื่อง อย่างเช่นเรื่องการฆ่านักศึกษาที่ประท้วง เมื่อวันที่ 4 มิถุนายน 1989 โดยพรรคคอมมิวนิสต์จีน มีบางคนพูดว่า “ถ้าฉันเป็นเต็ง เสี่ยวผิง ฉันก็จะปราบการประท้วงด้วยรถถังเหมือนกัน” และในการประทุษร้ายฝ่าหลุนกง บางคนก็พูดว่า “ถ้าฉันเป็น เจียง เจ๋อหมิน ฉันก็จะกำจัดฝ่าหลุนกงเหมือนกัน” เกี่ยวกับการห้ามการพูดแสดงความคิดเห็นอย่างเสรี บางคนก็บอกว่า “ถ้าฉันเป็นพรรคคอมมิวนิสต์จีน ฉันก็จะห้ามเหมือนกัน” เหล่านี้ล้วนสะท้อนให้เห็นว่าความจริงและความรู้สึกผิดชอบได้สูญสิ้นไปหมด เหลือเพียงตรรกะของพรรคคอมมิวนิสต์จีน นี่เป็นเพียงหนึ่งในวิธีการที่ชั่วร้ายและหยาบช้าที่สุดที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้ตามธาตุแท้ที่เป็นอันธพาล ตรวจจับที่พิชชารายทางศีลธรรมที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนปลูกฝังไว้ยังอยู่ในใจประชาชน พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็จะยังสามารถได้รับพลังในการรักษาชีวิตที่ไร้ศีลธรรมของมันสืบต่อไป

“ประเทศจีนจะทำอะไรหากปราศจากพรรคคอมมิวนิสต์จีน” แนวคิดนี้สอดคล้องพอดีกับเป้าหมายของพรรคคอมมิวนิสต์จีนที่ต้องการให้ประชาชนยึดถือเหตุผลตามตรรกะของมัน

ประเทศจีนผ่านประวัติศาสตร์อารยธรรมอันยาวนานมากกว่า 5 พันปีได้โดยปราศจากพรรคคอมมิวนิสต์จีนอันที่จริงก็ไม่มีประเทศใดในโลกที่หยุดการพัฒนาทางสังคมเมื่อมีการล่มสลายของของระบอบปกครองหนึ่ง ๆ แต่หลังการปกครองของพรรคคอมมิวนิสต์จีนในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา ประชาชนจีนกลับไม่นึกถึงความจริงข้อนี้ อีกต่อไป การโฆษณาชวนเชื่ออย่างต่อเนื่องยาวนานของพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ฝึกให้คนจีนคิดว่าพรรคคอมมิวนิสต์จีนเป็นเสมือนมารดาของพวกเขา การเมืองของพรรคคอมมิวนิสต์จีนที่แพร่ไปทั่วทุกแห่งหนทำให้ประชาชนไม่สามารถคิดถึงการมีชีวิตโดยปราศจากพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้

ไม่มี เหม่า เจ๋อตง ประเทศจีนก็ไม่ได้ล่มสลาย แล้วประเทศจีนจะล่มสลายเพราะปราศจากพรรคคอมมิวนิสต์จีนกระนั้นหรือ

ต้นเหตุของความวุ่นวายที่แท้จริงคืออะไร

คนจำนวนมากรู้จักและไม่ชอบเล่ห์เหลี่ยมของพรรคคอมมิวนิสต์จีน และรังเกียจการต่อสู้ดิ้นรนและการหลอกลวงของมัน แต่ในขณะที่เดียวกัน พวกเขาก็กลัวการเคลื่อนไหวทางการเมืองของพรรคคอมมิวนิสต์จีนและความวุ่นวายที่มันสร้างขึ้น และกลัวว่าการจลาจลจะกลับมาเยือนประเทศจีนอีกครั้ง ดังนั้นเมื่อพรรคคอมมิวนิสต์จีนขู่เชิญประชาชนด้วย “ความวุ่นวาย” ประชาชนจึงนิ่งเงียบยอมรับการปกครองภายใต้กฎของพรรคคอมมิวนิสต์จีน และรู้สึกหมดหวังเมื่อต้องเผชิญกับพลังอำนาจกดขี่ของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

แต่ในความเป็นจริงแล้ว ด้วยกำลังทหารและตำรวจพร้อมอาวุธหลายล้านคนนั้นได้ทำให้พรรคคอมมิวนิสต์จีนนั่นเองที่เป็นต้นเหตุที่แท้จริงของความวุ่นวาย คนธรรมดาทั่วไปย่อมไม่มีความสามารถที่จะก่อความวุ่นวายอย่างนั้นได้ มีแต่พรรคคอมมิวนิสต์จีนที่กำลังตกต่ำเท่านั้นที่จะบังอาจกล้านำประเทศสู่ความวุ่นวายเมื่อมีแววว่าจะเกิดการเปลี่ยนแปลง “ความมั่นคงอยู่เหนือสิ่งอื่นใด” และ “ขจัดต้นตอของความไม่มั่นคงทั้งหมดแต่เนิ่น ๆ” คำขวัญเหล่านี้กลายเป็นพื้นฐานทฤษฎีของพรรคคอมมิวนิสต์จีนในการกดขี่ประชาชน ใครคือต้นเหตุของความไม่มั่นคงในประเทศจีนละ ไม่ใช่พรรคคอมมิวนิสต์จีนหรือที่เชี่ยวชาญการกดขี่ พรรคคอมมิวนิสต์จีนยุยงให้เกิดความวุ่นวายและใช้ความโกลาหลที่มันสร้างขึ้นมาบีบบังคับประชาชน นี่เป็นการกระทำทั่วไปของเหล่าวายร้ายทั้งหลาย

II. พรรคคอมมิวนิสต์จีนยอมสละการพัฒนาเศรษฐกิจ

การอ้างความดีความชอบในความสำเร็จจากความขยันขันแข็งของประชาชน

พรรคคอมมิวนิสต์จีนอ้างความชอบธรรมในการจัดวางการพัฒนาเศรษฐกิจในช่วง 20 กว่าที่ผ่านมา อันที่จริงการพัฒนานั้นค่อย ๆ ประสบผลสำเร็จโดยประชาชนจีนหลังจากโชครวนของพรรคคอมมิวนิสต์จีนที่พันธนาการประชาชนอยู่ได้ไม่นาน ดั้งนั้นจึงไม่ใช่คุณความดีของพรรคคอมมิวนิสต์จีนเลย แต่พรรคคอมมิวนิสต์จีนกลับอ้างเอาความดีความชอบจากการพัฒนาเศรษฐกิจครั้งนี้ และเรียกร้องให้ประชาชนสำนักบุญคุณของมันราวกับว่าความสำเร็จเช่นนี้จะไม่มีวันเกิดขึ้นโดยปราศจากพรรคคอมมิวนิสต์จีน แต่เราต่างทราบกันดีว่า จริง ๆ แล้วประเทศที่ไม่เป็นคอมมิวนิสต์ต่างก็มีความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจที่รวดเร็วกว่ามานานแล้ว

นักกีฬาเหรียญทองโอลิมปิกนั้นจะต้องขอบคุณพรรค และพรรคก็ไม่ลังเลเลยที่จะใช้สร้างภาพลักษณ์ของ “มหาประเทศแห่งการกีฬา” เพื่อสรรเสริญตัวเอง เมื่อประเทศจีนประสบทุกข์ภัยจากการระบาดของโรคซาร์สนั้น พีเพิลเดลีก็กลับรายงาน ว่า จีนเอาชนะไวรัสนี้ได้ด้วยการ “อาศัยทฤษฎีพื้นฐานของพรรค อาศัยแนวทางหลักการและประสบการณ์พื้นฐานของพรรค” ความสำเร็จในการส่งยานอวกาศเสินโจว 5 ประสบความสำเร็จได้ก็เพราะเจ้าหน้าที่ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีด้านอวกาศ แต่ก็ถูกพรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้เป็นหลักฐานแอบอ้างว่า มีเพียงพรรคคอมมิวนิสต์จีนเท่านั้นที่สามารถนำประชาชนจีนขึ้นสู่ตำแหน่งประเทศมหาอำนาจในโลก เมื่อจีนได้เป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกปี 2008 นั้น อันที่จริงนั้นมันคือการที่ประเทศตะวันตกได้หยิบยื่นช่อมะกอก(สันติภาพ)เพื่อสนับสนุนให้จีนปรับปรุงด้านสิทธิมนุษยชน แต่พรรคคอมมิวนิสต์จีนกลับใช้เป็นข้ออ้างความชอบธรรมในการบริหารประเทศและใช้ในการปราบปรามประชาชนชาวจีนเสียแทน “ศักยภาพของตลาดการค้าที่ยิ่งใหญ่” ของประเทศจีน ซึ่งนักลงทุนต่างชาติพากันค้นหา เป็นสิ่งที่เกิดจากความต้องการบริโภคของคนจีน 1.3 พันล้านคน แต่พรรคคอมมิวนิสต์จีนกลับเอาหน้าโดยฉวยโอกาสนี้และใช้มันเป็นอาวุธอันแหลมคมในการขู่เข็ญสังคมตะวันตกให้ร่วมมือกับกฎของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

พรรคคอมมิวนิสต์จีนปิดความผิดทุกอย่างไปที่ปฏิกริยาตอบโต้และแรงจูงใจแอบแฝงของปัจเจกชน ในขณะที่รับเอาความดีความชอบทุกอย่างไว้ให้กับผู้นำของพรรค พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะหาผลประโยชน์จากทุก ๆ ความสำเร็จทุกอย่างเพื่ออ้างความชอบธรรมของมันให้ดูดียิ่งขึ้น แม้แต่ความผิดที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้กระทำก็ถูกพลิกผันให้กลายเป็นความดีความชอบไปได้เพื่อรับใช้จุดประสงค์ของมัน ตัวอย่างเช่น เมื่อไม่อาจปกปิดความจริงเกี่ยวกับการแพร่ระบาดของโรคเอดส์ได้อีกต่อไป พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็รีบสร้างภาพลักษณ์ใหม่ขึ้นมาทันที มันได้ใช้เครื่องโฆษณาชวนเชื่อด้วยการใช้ตั้งแต่ ดาราชื่อดังไปจนถึงเลขาธิการใหญ่ของพรรคมาใช้บิดเบือน เพื่อให้ต้นตอความผิดพลาดของพรรคคอมมิวนิสต์จีนกลับกลายเป็นเสมือนข่าวดีของผู้ที่ประสบทุกข์ เป็นผู้ยับยั้งโรคเอดส์ เป็นผู้ต่อสู้กับโรคระบาด ในการจัดการกับเรื่องความเป็นความตายอย่างนี้ พรรคคอมมิวนิสต์จีนคิดแต่เพียงว่าจะใช้เรื่องนี้เพื่อสรรเสริญตัวเองได้อย่างไร ซึ่งจะมีก็แต่นักวางแผนชั่วร้ายอย่างพรรคคอมมิวนิสต์จีนที่มีความต่ำช้าพอที่สามารถแย่งชิงความดีความชอบใส่ตัว อย่งไรย่างอายุในภาวะเช่นนี้โดยที่ไม่ใส่ใจชีวิตผู้คนแม้แต่น้อย

ข้อเสียเปรียบทางเศรษฐกิจเนื่องจากการขาดวิสัยทัศน์

เมื่อต้องเผชิญกับ “วิกฤตการณ์ความชอบธรรมในการบริหารประเทศ”. พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ผลักดันนโยบายปฏิรูปและเปิดกว้าง ในช่วงทศวรรษ 1980 เพื่อรักษาอำนาจเอาไว้ ความกระหายในความสำเร็จเฉพาะหน้าทำให้ประเทศจีนได้รับความเสียหาย ซึ่งนักเศรษฐศาสตร์เรียกว่า “คำสาปของผู้มาทีหลัง”

นิยามของ “คำสาปของผู้มาทีหลัง” หรือ “ความได้เปรียบของผู้มาทีหลัง” ตามที่นักวิชาการพูดกัน หมายถึงประเทศด้อยพัฒนาที่เริ่มการพัฒนาช้า สามารถจะลอกเลียนแบบประเทศที่พัฒนาแล้วได้ในหลาย ๆ ด้าน การลอกเลียนแบบนั้นทำได้ 2 แนวทาง คือ การเลียนแบบระบบสังคม หรือการเลียนแบบโครงสร้างอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี การเลียนแบบระบบสังคมจะทำได้ยากกว่าเพราะการปฏิรูประบบสังคมจะเป็นอันตรายต่อผลประโยชน์ที่ครอบครองอยู่ของกลุ่มสังคมหรือกลุ่มการเมืองเดิม ดังนั้นประเทศด้อยพัฒนาจึงโน้มเอียงมากกว่าที่จะเลียนแบบเทคโนโลยีของประเทศพัฒนาแล้ว แม้ว่าการทำเช่นนี้จะก่อให้เกิดการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็วในระยะสั้น แต่อาจส่งผลถึงความเสียหายในหลายประการหรือกระทั่งความล้มเหลวในการพัฒนาในระยะยาว

จึงเป็นที่แน่ชัดว่าพรรคคอมมิวนิสต์จีนเลือกที่จะทำตามหลัก “คำสาปของผู้มาทีหลัง” ซึ่งเป็นเส้นทางไปสู่ความล้มเหลว ในช่วง 2 ทศวรรษที่ผ่านมา “การเลียนแบบทางเทคโนโลยี” ของประเทศจีนได้นำไปสู่ความสำเร็จบางด้าน ซึ่งก็ถูกพรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้เป็นประโยชน์โดยนำเรื่องนี้มาอ้างเพื่อพิสูจน์ความชอบธรรมของมัน และต่อต้านการปฏิรูปทางการเมืองที่จะเป็นผลเสียต่อผลประโยชน์ของพรรคคอมมิวนิสต์จีน ซึ่งทำให้สูญเสียผลประโยชน์ระยะยาวของประเทศ

ความเสียหายที่เจ็บปวดจากการพัฒนาเศรษฐกิจของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

ในขณะที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนคุยไม่เกี่ยวกับความเจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจของมันนั้น ในความเป็นจริงแล้วเศรษฐกิจจีนในวันนี้ยังอยู่ในตำแหน่งของโลกที่ต่ำกว่า สมัยจักรพรรดิเฉียน หลง แห่งราชวงศ์ซิงเสียอีก (ค.ศ.1711-1799) ในสมัยนั้นค่าจีดีพี (ความเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ) ของจีนเท่ากับ 51% ของทั่วโลก ส่วนในสมัยที่ ดร.ซุน ยัตเซ็น จัดตั้งสาธารณรัฐจีนในปี 1911 นั้น (ช่วงก๊กมินตั๋ง or กมต.) ค่าจีดีพีของจีนเป็น 27% ของทั่วโลก และตกลงในปี 1923 แต่ก็ยังคงสูงถึง 12% แต่ในปี 1949 เมื่อพรรคคอมมิวนิสต์จีนยึดอำนาจได้ ค่าจีดีพีเท่ากับ 5.7% และในปี 2003 มันกลับต่ำกว่า 4% ของทั่วโลกด้วยซ้ำไป เมื่อเปรียบเทียบช่วงเสื่อมถอยทางเศรษฐกิจในระหว่างยุคก๊กมินตั๋ง ซึ่งมีเหตุมาจากสงครามที่ยาวนานหลายสิบปี แต่การเสื่อมถอยทางเศรษฐกิจอย่างต่อเนื่องในระหว่างยุคพรรคคอมมิวนิสต์จีนนั้นอยู่ในช่วงที่ประเทศมีสันติ

ทุกวันนี้เพื่อสร้างความชอบธรรมของมัน พรรคคอมมิวนิสต์จีนจึงกระหายอย่างยิ่งต่อความสำเร็จและผลประโยชน์เฉพาะหน้า การปฏิรูปเศรษฐกิจแบบฟิสิกัลฟิการ์ที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนริเริ่มผลักดันเพื่อรักษาผลประโยชน์ของมันนั้น ทำให้ประเทศต้องเสียหายอย่างหนัก ความเจริญอย่างรวดเร็วทางเศรษฐกิจในช่วง 20 กว่าปีที่แล้วมา สร้างขึ้นโดยใช้ทรัพยากรอย่างไม่ยับยั้งหรือไม่ก็สิ้นเปลือง โดยหาประโยชน์แลกเปลี่ยกับการเสื่อมโทรมอย่างร้ายแรงของสิ่งแวดล้อม จีดีพีส่วนใหญ่ของจีนนั้นได้มาจากการแลกกับอนาคตของคนรุ่นหลัง ในปี 2003 ผลผลิตของประเทศจีนที่เกื้อหนุนต่อเศรษฐกิจโลกมีไม่ถึง 4% แต่กลับบริโภคเหล็ก ซีเมนต์และวัตถุดิบอื่นๆ มากถึง 1 ใน 3 ของการบริโภคทั้งโลก³

จากปี 1980 จนถึงปี 1990 เขตทะเลทรายในประเทศจีนได้ขยายตัวกว้างขึ้นจาก 1,000 ตร.กม. เป็น 2,460 ตร.กม. พื้นที่เพาะปลูกต่อคนลดลงจาก 2 หมู่ ในปี 1980 เป็น 1.43 หมู่ ในปี 2003⁴ การขยายพื้นที่เพื่อการพัฒนาทำให้ประเทศจีนสูญเสียพื้นที่เพาะปลูกไป 100 ล้านหมู่ ในเวลาเพียงไม่กี่ปี แต่พื้นที่ที่ยึดมาถูกใช้ในการพัฒนาจริงๆ เพียง 43% ทุกวันนี้ปริมาณน้ำเสียที่ปล่อยออกมาคือ 43.95 พันล้านตัน ซึ่งเกินกว่าปริมาณของสิ่งแวดล้อมถึง 82% ในแม่น้ำ 7 สายหลักของจีน มีน้ำที่ไม่เหมาะกับการบริโภคของคนและสัตว์ 40.9% ส่วนทะเลสาบประมาณ 75% เกิดมลภาวะน้ำเน่าเสียในระดับที่ต่าง ๆ กัน⁵ ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติในประเทศจีนไม่เคยรุนแรงเท่านี้มาก่อน ทั้งประเทศจีนและโลกล้วนไม่อาจทนต่อการเจริญเติบโตแบบสกปรกเช่นนี้ได้ ประชาชนถูกหลอกโดยภาพลวงตาที่สวยงามของอาคารสูงและแมนชั่น จนไม่ระวังต่อวิกฤตของระบบนิเวศที่ใกล้ปะทุออกมา เมื่อถึงเวลาที่ธรรมชาติเรียกร้องค่าเสียหายจากมนุษย์แล้วละก็ มันจะเป็นวันแห่งหายนะของประชาชาติจีน

เมื่อเปรียบเทียบกับรัสเซีย ซึ่งเลิกล้มระบอบคอมมิวนิสต์แล้ว รัสเซียก็ผลักดันการปฏิรูปเศรษฐกิจและการเมืองไปพร้อมกัน หลังจากมีประสบการณ์จากช่วงความเจ็บปวดระยะสั้น รัสเซียก็เริ่มดำเนินการพัฒนาอย่างรวดเร็ว จากปี 1999 ถึง 2003 จีดีพีของรัสเซียเพิ่มขึ้น 29.9% มาตรฐานความเป็นอยู่ของพลเมืองก็ดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ในวงการธุรกิจตะวันตกไม่เพียงเริ่มถกเถียงกันเกี่ยวกับ “ปรากฏการณ์เศรษฐกิจแบบรัสเซีย” แต่ยังเริ่มลงทุนในรัสเซียในฐานะแหล่งลงทุนที่ร้อนแรงอย่างกว้างขวาง รัสเซียขยับจากลำดับที่ 17 ของประเทศที่นำลงทุน ในปี 2002 ขึ้นมาเป็นลำดับที่ 8 ในปี 2003 และเป็นครั้งแรกที่ได้เป็นหนึ่งใน 10 ประเทศที่นำลงทุนมากที่สุดในโลก

แม้แต่อินเดียซึ่งในสายตาของชาวจีนส่วนใหญ่แล้วถือว่าเป็นประเทศที่ยากจนมากและเต็มไปด้วยความขัดแย้งทางเชื้อชาติ ก็ยังมีการพัฒนาที่น่าพอใจ โดยมีอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ 7-8% ต่อปี ตั้งแต่มีการปฏิรูปเศรษฐกิจในปี 1991 อินเดียมีระบบกฎหมายที่ค่อนข้างสมบูรณ์ในเศรษฐกิจการตลาด มีระบบการเงินที่เข้มแข็ง มีระบบประชาธิปไตยที่พัฒนาแล้ว และประชาชนที่มีคุณภาพทางอารมณ์ที่มั่นคง ซึ่งประชาคมโลกยอมรับว่าอินเดียเป็นประเทศที่มีศักยภาพในการพัฒนาสูงมาก

อีกด้านหนึ่ง พรรคคอมมิวนิสต์จีนเพียงปฏิรูปเศรษฐกิจโดยปราศจากการปฏิรูปการเมือง ภาพลวงตาของเศรษฐกิจที่เฟื่องฟูในช่วงสั้น ๆ กลายเป็นอุปสรรคต่อ “วิวัฒนาการของระบบสังคม” ตามธรรมชาติ การปฏิรูปที่ขาด ๆ แหว่ง ๆ นี้เป็นเหตุให้เกิดการเสียสมดุลเพิ่มขึ้นในสังคมจีนและทำให้ความขัดแย้งในสังคมให้มากขึ้น ผลสำเร็จทางการเงินที่ประชาชนได้รับมากเกินไปไม่ได้รับการปกป้องโดยระบบสังคมที่มั่นคง ยิ่งกว่านั้น ในกระบวนการแปรรูปทรัพย์สินของรัฐเป็นของเอกชน ผู้กุมอำนาจในพรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ฉวยโอกาสใช้ตำแหน่งของพวกเขาในการหาเงินเข้ากระเป๋าของตน

พรรคคอมมิวนิสต์จีนหลอกหลวงชาวนาครั้งแล้วครั้งเล่า

พรรคคอมมิวนิสต์จีนอาศัยชาวนาในการยึดอำนาจ ในเขตควบคุมของพรรคคอมมิวนิสต์จีน ในช่วงแรกของการตั้งตัว ได้อุทิศทุกสิ่งทุกอย่างให้กับพรรคคอมมิวนิสต์จีน แต่ครั้งพรรคคอมมิวนิสต์จีนควบคุมประเทศได้ ชาวนากลับได้รับการปฏิบัติแบบเลือกปฏิบัติอย่างรุนแรง

หลังจากพรรคคอมมิวนิสต์จีนจัดตั้งรัฐบาล มันได้สร้างระบบที่ไม่ยุติธรรมขึ้นมา คือระบบการลงทะเบียนที่อยู่อาศัย ระบบนี้บังคับให้แบ่งประชาชนเป็น 2 พวก คือชาวนชนบทและชาวเมือง ซึ่งก่อให้เกิดการแบ่งแยกและความเป็นปฏิปักษ์อย่างไร้เหตุผลขึ้นในประเทศ ชาวนาไม่ได้รับการประกันสุขภาพ ไม่มีสวัสดิการการจ้างงาน

ไม่มีบ้านญาติ ไม่มีสิทธิกู้ยืมเงินจากธนาคาร ชาวนาเป็นชนชั้นที่ยากจนที่สุดในประเทศจีน แต่กลับแบกรับภาระหนักที่สุด พวกเขาต้องจ่ายเงินให้กองทุนชดเชย กองทุนสวัสดิการสาธารณะ กองทุนการบริหารจัดการ ค่าการศึกษาพิเศษ ค่าคุมกำเนิด ค่าองค์กรการทหารและฝึกอบรม ค่าก่อสร้างถนนในเขตชนบท และเงินชดเชยบริการทางการแพทย์ นอกเหนือจากค่าใช้จ่ายเหล่านี้แล้ว พวกเขาจะต้องขายเมล็ดข้าวที่ผลิตได้ส่วนหนึ่งให้กับรัฐในราคาบังคับของเขตปกครอง และเสียภาษีการเกษตร ภาษีที่ดิน ภาษีพิเศษของการผลิตในท้องถิ่น และภาษีโรงฆ่าสัตว์ เพิ่มเติมจากภาษีสารพัดที่ต้องจ่ายอยู่แล้ว ในขณะที่ชาวเมืองไม่ต้องเสียภาษีเหล่านี้

เมื่อต้นปี 2004 นายกยเหวิน เจียเป่า จัดทำ “เอกสารหมายเลข 1” ระบุว่า ชาวชนบทของจีนกำลังเผชิญกับช่วงที่ยากลำบากที่สุดนับตั้งแต่เริ่มต้นการปฏิรูปเศรษฐกิจ เมื่อปี 1978 รายได้ของชาวนาส่วนใหญ่ไม่ดีขึ้นหรือกระทั่งลดต่ำลง พวกเขาอยากจนยิ่งขึ้น ช่องว่างรายได้ระหว่างเมืองกับชนบทเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง

เจ้าหน้าที่ระดับสูงได้กระจายเงิน 5 แสนหยวน (2.5 ล้านบาท) ให้กับฟาร์มต้นไม้ในจังหวัดเสฉวนเพื่อใช้ในโครงการปลูกป่า หัวหน้าฟาร์มต้นไม้นั้น ชักเงิน 2 แสนเข้ากระเป๋าตัวเอง เหลืออีก 3 แสนหยวนให้กับโครงการ ซึ่งการส่งต่อเงินจำนวนนี้ไปสู่หน่วยงานระดับต่างๆ ทำให้เม็ดเงินลดน้อยลงตามลำดับ จนเมื่อถึงมือชาวไร่ในท้องถิ่นผู้ปลูกต้นไม้ตามโครงการก็เหลือเงินเพียงเล็กน้อย แต่รัฐบาลไม่ต้องกังวลว่าชาวไร่จะไม่ยอมทำงานตามโครงการนี้เนื่องจากเงินทุนไม่พอ เพราะชาวไร่เหล่านั้นอยากจนมาก พวกเขายอมทำงานแม้จะมีค่าจ้างอันน้อยนิด นี่เป็นเหตุผลหนึ่งว่าเหตุใดราคาสินค้าที่ผลิตในจีนจึงถูกมาก

การใช้ผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจกดดันประเทศตะวันตก

หลายคนเชื่อว่าการค้าขายกับจีนจะช่วยส่งเสริมเรื่องสิทธิมนุษยชน เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นและการปฏิรูปประชาธิปไตยในจีน หลังจากผ่านมากว่าหนึ่งทศวรรษจึงเป็นที่แน่ชัดว่าข้อสันนิษฐานนี้เป็นเพียงความเพ้อฝัน การเปรียบเทียบการทำธุรกิจในประเทศตะวันตกกับในประเทศจีน พบว่าความยุติธรรมและความโปร่งใสที่พบในสังคมตะวันตกนั้นกลับเป็นตรงกันข้ามกับในจีนที่มีแต่การเล่นพรรคเล่นพวก การติดสินบนและการฉ้อฉล หลายๆ บริษัทของชาวตะวันตกกลายเป็นจำเลยผู้ชักนำให้เกิดการคอร์รัปชันที่ร้ายแรงยิ่งขึ้นในจีน บางบริษัทถึงกับช่วยเหลือพรรคคอมมิวนิสต์จีนปกปิดการละเมิดสิทธิมนุษยชนและการประหัตประหารประชาชนจีน

พรรคคอมมิวนิสต์จีนทำตัวเหมือนมาเฟียโดยการเล่นไพ่เศรษฐกิจในด้านนโยบายต่างประเทศ อย่างการเซ็นสัญญาสั่งซื้อเครื่องบินของจีนว่าจะเซ็นกับฝรั่งเศสหรือสหรัฐอเมริกา นั้น ก็ขึ้นอยู่กับว่าประเทศไหนจะนั่งเจียบต่อประเด็นสิทธิมนุษยชนของพรรคคอมมิวนิสต์จีน นักธุรกิจและนักการเมืองตะวันตกหลายคนถูกควบคุมและผลักดันโดยผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจที่ได้รับจากจีน บริษัทเทคโนโลยีด้านข้อมูลบางแห่งจากอเมริกาเหนือได้จำหน่ายสินค้าพิเศษแก่ พรรคคอมมิวนิสต์จีนในการปิดกั้นอินเทอร์เน็ต และบางเว็บไซต์ถึงกับยอมตกลงเซ็นเซอร์ตัวเองและคัดกรองข้อมูลที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่ชอบออกไป เพื่อที่จะได้รับอนุญาตให้เข้าตลาดจีน

จากข้อมูลของกระทรวงพาณิชย์จีน ในเดือนเมษายน 2004 จีนได้เซ็นสัญญาต่างๆ รับการลงทุนจากต่างประเทศมูลค่ารวม 990 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ การสูบน้ำเลือดปริมาณมหาศาลเพื่อหล่อเลี้ยงระบบเศรษฐกิจจีนจากเงินทุนต่างประเทศนั้นปรากฏชัดมาก แต่ในกระบวนการของการลงทุนนั้น ทูตต่างประเทศหาได้นำหลักการพื้นฐานของแนวคิดประชาธิปไตย เสรีภาพและสิทธิมนุษยชน ไปสู่ประชาชนจีนแต่อย่างใด พรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้ประโยชน์จากความร่วมมือที่ปราศจากเงื่อนไขของรัฐบาลและนักลงทุนต่างชาติบาง

ประเทศ คำชมตามมารยาทของบางประเทศไปโฆษณาชวนเชื่อเพื่อหลอกลวงประชาชนของมัน เจ้าหน้าที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนมีความซ้ำซ้อนมากขึ้นเรื่อยๆในการใช้ประโยชน์จากความมั่งคั่งทางด้านเศรษฐกิจแบบฉาบฉวยนี้ โดยทำการการสมรู้ร่วมคิดกับธุรกิจต่างๆ ทำให้รัฐไม่ได้รับความมั่งคั่งและกีดขวางการปฏิรูปทางการเมือง

III. วิธีการล้างสมองของพรรคคอมมิวนิสต์จีนเปลี่ยนแปลงจากแบบโจ่งแจ้งเป็นแบบแนบเนียน

ผู้คนมักจะได้ยินว่า “ฉันรู้ว่าในอดีตพรรคคอมมิวนิสต์จีนพูดโกหกบ่อยเกินไป แต่ตอนนี้มันกำลังพูดความจริงแล้ว” ในทางกลับกัน นี่คือนี่ที่ผู้คนจะพูดกันเมื่อหวนระลึกถึงความผิดอย่างร้ายแรงแต่ละครั้งที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนกระทำในอดีต สิ่งนี้สะท้อนให้เห็นความสามารถของพรรคคอมมิวนิสต์จีนในการหลอกลวงประชาชน

ประชาชนพัฒนาความรู้สึกต่อต้านนิยายหลอกลวงของพรรคคอมมิวนิสต์จีนขึ้นมา ซึ่งทำให้พรรคคอมมิวนิสต์จีนต้องปรับปรุงการโกหกและโฆษณาชวนเชื่อของมันให้แนบเนียนและเป็นแบบ “มีออาซีฟ” มากยิ่งขึ้น วิวัฒนาการจากโฆษณาชวนเชื่อแบบใช้สโลแกนประโยคสั้นๆเพื่อจูงใจประชาชนในอดีตมาเป็นการโกหกที่สละสลวยและแนบเนียนขึ้น โดยเฉพาะภายใต้เงื่อนไขการปิดกั้นข้อมูลข่าวสารที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนทำขึ้นทั่วประเทศ มันจะสร้างเรื่องบนพื้นฐานความจริงบางส่วนเพื่อให้สาธารณชนไขว้เขว ซึ่งก่อให้เกิดความเสียหายและหลอกลวงผู้คนได้มากกว่านิยายหลอกลวง

นิตยสารภาษาอังกฤษไชนาสโคป (*Chinascop*) ได้ตีพิมพ์บทความในเดือนตุลาคม 2004 วิเคราะห์กรณีที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้วิธีการที่แนบเนียนยิ่งขึ้นในการหลอกลวงเพื่อปกปิดความจริง เมื่อโรคซาร์สระบาดในประเทศจีนในปี 2003 โลกภายนอกพากันสงสัยว่าจีนปกปิดข้อมูลเกี่ยวกับการแพร่ระบาดของโรค และพรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ปฏิเสธไปเรียบร้อยแล้วหลายครั้ง ดังนั้นเพื่อจะค้นหาว่าพรรคคอมมิวนิสต์จีนพูดความจริงเกี่ยวกับรายงานเรื่องโรคซาร์สหรือไม่ ผู้เขียนบทความของนิตยสารดังกล่าวจึงอ่านรายงานกว่า 400 ชิ้นเกี่ยวกับเรื่องโรคซาร์สที่เผยแพร่ในเว็บไซต์ของสำนักข่าวซินหัวตั้งแต่ต้นเดือนเมษายน 2003

รายงานเหล่านั้นระบุว่าทันทีที่เกิดโรคซาร์สขึ้น ทั้งรัฐบาลกลางและระดับท้องถิ่นได้ส่งผู้เชี่ยวชาญไปให้การรักษาผู้ป่วยในทันที แต่เมื่ออาการเริ่มดีขึ้นก็ได้ให้ผู้ป่วยเหล่านี้ออกจากโรงพยาบาลในทันที และเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาการกักตุนอาหารและสินค้าเนื่องจากต้องการหลีกเลี่ยงที่ต้องออกไปนอกบ้านเมื่อโรคเริ่มระบาดอย่างกว้างขวาง และรัฐบาลก็ไม่รื้อที่ที่จะสกัดกั้นข้าวลื้อและทำการป้องกันข้าวไม่ให้แพร่ออกไป เพื่อที่จะแน่ใจว่าสังคมจะไม่วุ่นวาย แม้ว่ามีกลุ่มต่อต้านจีนจำนวนหนึ่งที่สงสัยเรื่องการปกปิดความจริงของรัฐบาลจีนอย่างไม่มียุทธศาสตร์ แต่ประเทศส่วนใหญ่ไม่เชื่อข่าวลือเหล่านี้ งานแสดงสินค้าเมืองกว้างโจวที่กำลังจะเริ่มขึ้นนั้นจะมีนักธุรกิจทั่วโลกเข้าร่วมมากที่สุด นักท่องเที่ยวต่างประเทศได้รับการยืนยันว่าประเทศจีนปลอดภัยเพียงพอ โดยเฉพาะผู้เชี่ยวชาญขององค์การอนามัยโลก(ที่ถูกพรรคคอมมิวนิสต์จีนหลอก)ได้แถลงต่อสาธารณะว่ารัฐบาลจีนได้ออกมาให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีและใช้มาตรการที่เหมาะสมในการจัดการกับโรคซาร์ส จนเชื่อได้ว่าจะไม่เป็นปัญหา และผู้เชี่ยวชาญได้เข้าไปตรวจสอบพื้นที่ในจังหวัดกวางตง (หลังจากที่ล่าช้าไป 20 กว่าวัน)

รายงานกว่า 400 ชิ้นนี้ทำให้ผู้เชี่ยวชาญเข้าใจว่าพรรคคอมมิวนิสต์จีนนั้นโปร่งใสในช่วงสี่เดือนนั้น มีความรับผิดชอบในการป้องกันสุขภาพของประชาชน และได้ให้ความเชื่อมั่นแก่ประชาชนว่าพรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่ได้ปกปิดอะไรเอาไว้ แต่หลักฐานในวันที่ 20 เมษายน 2003 สำนักข้อมูลของสภาแห่งรัฐได้ประกาศในการ

แถลงข่าวต่อสื่อมวลชนว่าโรคซาร์สนั้นได้ระบาดขึ้นในประเทศจีนจริง ๆ และยอมรับอย่างอ้อม ๆ ว่ารัฐบาลได้ปกปิดเรื่องการแพร่ระบาดของโรคเอาไว้ ตรงจุดนี้เองผู้เขียนจึงได้ตระหนักเห็นความจริงและเข้าใจถึงวิธีการหลอกลวง ฉ้อฉล ที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้ ซึ่งมีพัฒนาการที่ก้าวหน้าตามยุคสมัย

การเลือกตั้งทั่วไปในไต้หวันนั้น พรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้วิธีการที่แนบเนียนและละเอียดอ่อนทำการชี้แนะชาวจีนว่า การเลือกตั้งประธานาธิบดีครั้งนี้จะนำไปสู่หายนะ ได้แก่การเพิ่มขึ้นของอัตราการฆ่าตัวตาย ตลาดหุ้นพังทลาย และการเพิ่มขึ้นของโรคประหลาด โรคจิต การอพยพออกจากเกาะ การทะเลาะวิวาทในครอบครัว ทศกศิตที่เมินเฉยต่อชีวิต ตลาดซบเซา การยิงคนอย่างสุ่มสี่สุ่มห้าบนท้องถนน การประท้วงและการชุมนุมเรียกร้อง การยึดอาคารทำเนียบประธานาธิบดี ความวุ่นวายต่างๆในสังคม เรื่องเล่นตลกทางการเมือง ฯลฯ พรรคคอมมิวนิสต์จีนใส่ความคิดเหล่านี้เข้าไปในหัวของชาวจีนแผ่นดินใหญ่ทุกวันเพื่อชักจูงให้ประชาชนเชื่อว่าภัยพิบัติเหล่านี้เป็นความหายนะจากผลของการเลือกตั้งประธานาธิบดี ดังนั้นประเทศจีนจึงไม่ควรมีการเลือกตั้งตามระบอบประชาธิปไตย

สำหรับกรณีฝ่าหลุนกง พรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้ทักษะที่สูงยิ่งกว่าในการวางแผนหลอกลวงเพื่อป้ายสีฝ่าหลุนกง พรรคคอมมิวนิสต์จีนจัดละครหลายฉากขึ้นมาหลายเรื่องซ้อนกัน ไม่น่าแปลกใจที่ชาวจีนจำนวนมากที่หลงเข้าใจผิด การโฆษณาชวนเชื่อที่ชั่วร้ายมีลักษณะหลอกลวงสูง จนเหยื่อเชื่ออย่างสนิทใจและคิดว่าพวกเขาได้รับรู้ความจริง

การล้างสมองและการโฆษณาชวนเชื่อ ของพรรคคอมมิวนิสต์จีนในหลายสิบปีที่ผ่านมา นั้น มีความซับซ้อนและโกหกได้แนบเนียนยิ่งขึ้น ซึ่งก็เป็นเรื่องธรรมชาติของผู้ที่ไร้ศีลธรรมอย่างมัน

IV. การหลอกลวงในเรื่องสิทธิมนุษยชนของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

จากการแย่งประชาธิปไตยเพื่อยึดอำนาจกลายเป็นปลอมแปลงประชาธิปไตยเพื่อคงไว้ซึ่งการปกครองด้วยการกดขี่

“ในประเทศระบอบประชาธิปไตยนั้น อำนาจอธิปไตยควรจะอยู่ในมือประชาชน ซึ่งสอดคล้องกับหลักการของสวรรค์และโลกมนุษย์ หากประเทศใดอ้างว่าตนเป็นประชาธิปไตยแต่อำนาจอธิปไตยไม่อยู่ในมือของประชาชน นั่นก็เป็นการออกนอกกลุ่มและถือว่าเป็นการฉ้อโกง และประเทศนี้ไม่ใช่ประเทศที่ปกครองระบอบประชาธิปไตย ประชาธิปไตยจะเป็นจริงไปได้อย่างไรหากไม่สิ้นสุดการปกครองของพรรคและไม่มีการเลือกตั้งผู้แทนราษฎร ให้อำนาจของประชาชนกลับไปสู่มือของประชาชน”

คำอ้างอิงนี้ฟังคล้ายสิ่งที่มาจากบทความที่เขียนโดยพวก “ศัตรูโพ้นทะเล” ซึ่งเจาะจงที่จะต่อว่าพรรคคอมมิวนิสต์จีนหรือเป่ล่า อันที่จริงคำพูดประโยคนั้นมาจากบทความในหนังสือพิมพ์ “ซินหัวเดลี” ซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์ของพรรคคอมมิวนิสต์จีนเอง ฉบับวันที่ 27 กันยายน 1945

พรรคคอมมิวนิสต์จีนซึ่งเคยป่าวประกาศ “การเลือกตั้งโดยประชาชน” และ “เรียกร้องให้คืนสิทธิของประชาชนให้กับประชาชน” กลับปฏิบัติต่อ “สิทธิในการออกเสียงของประชาชน”ว่าเป็นสิ่งต้องห้ามตั้งแต่มันได้อำนาจ ประชาชนซึ่งถือกันว่าเป็นนายและเจ้าของประเทศ” ไม่มีสิทธิ์อะไรเลยในการตัดสินใจด้วยตนเอง จึงไม่มีคำพูดใดจะอธิบายธาตุแท้ที่เป็นอันธพาลของพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้อย่างเพียงพอ

หากท่านวาดฝันว่า อะไรที่เกิดขึ้นไปแล้วก็ปล่อยให้มันผ่านไปและลัทธิพรรคคอมมิวนิสต์จีนที่ชั่วร้าย ซึ่งเฟื่องฟูในการเข่นฆ่าและปกครองประเทศด้วยการหลอกลวงจะปฏิรูปตนเองกลายเป็นผู้มีเมตตาและตั้งใจจะคืนสิทธิ์ของประชาชนให้กับประชาชนแล้วละก็ ท่านก็คิดผิดแล้ว ลองมาดูซิว่าหนังสือพิมพ์พีเพิลเดลี กระบอกลีเสียงของพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้พูดอะไรไว้เมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน 2004 ซึ่งเป็นเวลา 60 ปีหลังจากคำแถลงต่อสาธารณชนที่กล่าวไปข้างต้น “การควบคุมระบบความคิดอย่างเข้มงวดเป็นรากฐานทางปรัชญาและการเมืองสำหรับเสริมความเข้มแข็งให้กับการปกครองของพรรค”

เมื่อเร็ว ๆ นี้ พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้นำเสนอสิ่งใหม่ที่เรียกว่า “หลักไม่สามประการ”⁶ อันดับแรกคือ “การพัฒนาโดยไม่มีการโต้แย้ง” คำว่า “การพัฒนา” นั้นเป็นของปลอม แต่คำว่า “ไม่มีการโต้แย้ง” เป็นจุดประสงค์แท้จริงของพรรคคอมมิวนิสต์จีนที่เน้น “หนึ่งเสียง หนึ่งมติ”

ในปี 2000 เมื่อตอนที่ เจียง เจ๋อหมิน ถูกไมเคิล วอลเลซ นักข่าวซีบีเอสชื่อดังถามว่า ทำไมประเทศจีนไม่จัดให้มีการเลือกตั้งโดยประชาชน เขาตอบว่า “คนจีนมีการศึกษาค่ำเกินไป”

แต่ในวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 1939 พรรคคอมมิวนิสต์จีนเคยร้องตะโกนในหนังสือพิมพ์ซินหัวเดลีว่า “พวกเขา (พรรคก๊กมินตั๋ง) คิดว่าการเมืองแบบประชาธิปไตยในประเทศจีนจะไม่เป็นจริงในวันนี้ แต่คงจะเป็นได้สักวันในอนาคต พวกเราหวังว่าการเมืองแบบประชาธิปไตยนั้นควรรองจนกว่า ความรู้และระดับการศึกษาของชาวจีนเท่ากับประชาชนของประเทศชนชั้นกลางในยุโรปและอเมริกา... มีแต่เพียงการอยู่ภายใต้ระบอบประชาธิปไตยเท่านั้นที่จะให้การศึกษาศึกษาและฝึกฝนประชาชนได้”

การตีสองหน้าซึ่งแตกต่างระหว่างสิ่งที่ซินหัวเดลีว่าไว้ในปี 1939 กับสิ่งที่ เจียง พุดในปี 2000 นั้น สะท้อนให้เห็นภาพที่แท้จริงของชาติผู้ที่กลับกลอกของพรรคคอมมิวนิสต์จีนเท่านั้น

ภายหลังการนองเลือดที่จัตุรัสเทียนอันเหมินในปี 1989 พรรคคอมมิวนิสต์จีนกลับเข้าสู่เวทีโลกด้วยบันทึกทางด้านสิทธิมนุษยชนที่น่าสังเวช ประวัติศาสตร์ได้ให้ทางเลือกหนึ่งกับพรรคคอมมิวนิสต์จีน คือการเคารพต่อประชาชนของตนและปรับปรุงสิทธิมนุษยชนอย่างจริงจัง หรือการทารุณกรรมในประเทศจีนต่อไปในขณะที่เสแสร้งต่อโลกภายนอกแสดงความเคารพในสิทธิมนุษยชน เพื่อหลบเลี่ยงจากการประณามของนานาชาติ

โชคร้ายที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนเอาแต่ยึดอยู่กับชาติผู้เผด็จการของมัน มันจึงเลือกทางที่สองโดยไม่ลังเลเลย มันได้รวบรวมคนจำนวนมากที่ไร้ศีลธรรม แต่มีความสามารถทางวิทยาศาสตร์และศาสนศาสตร์ แล้วให้พวกนี้เผยแพร่บทความไปต่างประเทศ เพื่อโฆษณาชวนเชื่อ ส่งเสริมเรื่องความก้าวหน้าจอมปลอม ด้านสิทธิมนุษยชนของพรรคคอมมิวนิสต์จีน มันแต่งเรื่องสิทธิมนุษยชนแบบหลอกๆ ขึ้นมา เช่น “สิทธิของการอยู่รอด” หรือสิทธิของการมีที่พักอาศัยและอาหาร พร้อมกับยกเหตุผลโต้แย้งเอาไว้ว่า เมื่อคนหิว เขาไม่มีสิทธิ์ที่จะพูดกระนั้นหรือ และหากเมื่อคนที่หิวพูดไม่ได้แล้ว ควรหรือไม่ที่จะอนุญาตให้คนท้องอืดพุดแทนคนที่หิว พรรคคอมมิวนิสต์จีนพยายามหลอกลวงชาวจีนและประเทศประชาธิปไตยของตะวันตกโดยการเล่นเกมส์สิทธิมนุษยชน กระทั่งกล่าวอ้างอย่างหัวหาญว่า “ปัจจุบันเป็นยุคที่ดีที่สุดของสิทธิมนุษยชนในจีน”

มาตรา 35 ของรัฐธรรมนูญจีนระบุว่า พลเมืองของสาธารณรัฐประชาชนจีนมีเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น ตีพิมพ์ ชุมนุม รวมกลุ่ม ตั้งสมาคม ประท้วงและเดินขบวน พรรคคอมมิวนิสต์จีนเพียงแต่เล่นคำเท่านั้น ภายใต้การปกครองของพรรคคอมมิวนิสต์จีน คนจำนวนมากไม่ถ้วนถุกสิทธิด้านความเชื่อ การพูด การตีพิมพ์ การชุมนุมและการต่อสู้ทางกฎหมายของพวกเขา พรรคคอมมิวนิสต์จีนถึงกระทั้งออกคำสั่งว่าการร้องเรียนของกลุ่มคนบางกลุ่มถือว่าผิดกฎหมาย มีมากกว่าหนึ่งครั้ง ในปี 2004 ที่พลเรือนบางกลุ่มได้ยื่นคำขอเดินขบวนในปักกิ่ง แทนที่จะอนุญาตให้ทำได้ รัฐบาลกลับจับกุมผู้ยื่นคำขอเหล่านั้น นโยบาย “หนึ่งประเทศ

สองระบบ” สำหรับฮ่องกง ซึ่งรับรองโดยรัฐธรรมนูญจีนนั้น ก็เป็นอนุบายอย่างหนึ่งด้วย พรรคคอมมิวนิสต์จีนพูดถึงการไม่เปลี่ยนแปลงในฮ่องกงเป็นเวลา 50 ปี แต่มันกลับพยายามรวบสองระบบเป็นหนึ่งระบบโดยพยายามผ่านกฎหมายเผด็จการที่เรียกว่า กฎหมายพื้นฐานมาตรา 23 หลังจากฮ่องกงกลับมาเป็นของจีนได้เพียง 5 ปี⁷

วิธีการใหม่ที่ชั่วร้ายของพรรคคอมมิวนิสต์จีนคือการใช้ “วาทะที่ที่ผ่อนคลายเป็นการปิดขอบเขตของการตรวจตราและควบคุมที่กว้างมากของมัน ชาวจีนทุกคนนี้ดูเหมือนว่าจะสามารถพูดออกมาจากใจได้อย่างอิสระ อีกอย่างอินเทอร์เน็ตสามารถก็นำเสนอข่าวได้อย่างรวดเร็วขึ้น ดังนั้นพรรคคอมมิวนิสต์จีนจึงอ้างว่าปัจจุบันได้ยินยอมให้มีเสรีภาพในการพูด ซึ่งคนจำนวนมากได้ตกหลุมพรางนี้ นี่เป็นภาพลวงตา หากใช้ว่าพรรคคอมมิวนิสต์จีนเกิดใจดีขึ้นมา แต่เพราะพรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่สามารถหยุดการพัฒนาของสังคมและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยี เราลองดูบทบาทของพรรคคอมมิวนิสต์จีนต่อเรื่องอินเทอร์เน็ต ซึ่งมีการปิดกั้นเว็บไซต์ คัดกรองข้อมูล ตรวจสอบห้องสนทนา ควบคุมอีเมลและการลงทะเบียนเน็ต ทุกสิ่งที่มีมันทำนั้นเป็นการก้าวถอยหลัง ทุกวันนี้ด้วยความช่วยเหลือของนายทุนที่ไม่ใส่ใจเรื่องสิทธิมนุษยชนและความละอายต่อบาปทำให้ตำรวจของพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้รับการติดตั้งเครื่องมือขั้นสูงที่ทำให้มันสามารถตรวจสอบทุก ๆ การเคลื่อนไหวของผู้ที่กำลังใช้เน็ตขณะหนึ่งที่อยู่ในรถตำรวจได้ด้วย เมื่อเรามองดูความเสี่ยงจากการทำชั่วในที่แจ้งของพรรคคอมมิวนิสต์จีน เทียบกับการที่โลกกำลังเคลื่อนไปสู่เสรีภาพและประชาธิปไตยแล้ว เราจะคาดหวังได้อย่างไรว่าจะมีความก้าวหน้าอะไรในเรื่องสิทธิมนุษยชนในจีน พรรคคอมมิวนิสต์จีนเองพูดว่า “มันผ่อนคลายเป็นภายนอกแต่เข้มงวดภายใน” ธาตุแท้อันธพาลของพรรคคอมมิวนิสต์จีนนั้นไม่เคยเปลี่ยน

ในการประชุมคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนของสหประชาชาติเมื่อปี 2004 พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้แสดงละครลงทะเบียนผู้ที่จะละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่างรุนแรงเพื่อสร้างภาพที่ดีให้กับตัวเอง ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่ใจแสดงให้ชาวต่างชาติดูโดยไร้แก่นสาร เพราะในประเทศจีนผู้ที่จะละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่างร้ายแรงที่สุดก็คือพรรคคอมมิวนิสต์จีนเอง เช่นเดียวกับอดีตเลขาธิการเจียง เจ๋อหมิน นายหลิว ก้าน เลขาธิการกรมการเมืองและกฎหมาย รัฐมนตรีโจว หย่งคัง รองรัฐมนตรีหลิว จิ่ง แห่งกระทรวงความมั่นคงสาธารณะ การแสดงละครลงทะเบียนผู้ละเมิดสิทธิมนุษยชนของพวกเขา นั้นเหมือนกับโจรที่ร้องตะโกนให้คนอื่นช่วยกันจับโจร

เปรียบได้แก่นักข่มขืนต่อเนื่องที่อยู่ในที่ลับเคยข่มขืนผู้หญิงในที่ลับวันละสิบคน แต่พอมีคนอยู่รอบกายมันก็ข่มขืนเพียงคนเดียวให้ผู้คนเห็น เช่นนี้แล้วจะบอกได้ไหมว่านักข่มขืนคนนี้มีพฤติกรรมที่ดีขึ้น การกระทำในที่แจ้งของมันนั้นพิสูจน์ได้แต่เพียงว่ามันร้ายกาจและต่ำช้ามากขึ้นเท่านั้น ธาตุแท้ของนักข่มขืนต่อเนื่องไม่ได้เปลี่ยนไปเลย สิ่งที่เปลี่ยนไปคือสิ่งแวดล้อมหรือเงื่อนไขที่ไม่อำนวยให้มันก่อกรรมอย่างง่ายดายเช่นเดิมเท่านั้นเอง

พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็เหมือนกับนักข่มขืนต่อเนื่องที่ว่านี้ ธาตุแท้เผด็จการและสัญชาติญาณหวาดกลัวการสูญเสียอำนาจทำให้มันไม่เคารพในสิทธิของประชาชน ทรัพยากรด้านมนุษย์ วัตถุ การเงิน ที่ใช้ในการปกปิดปัญหาด้านสิทธิมนุษยชนของมันมีมากกว่าความพยายามในการปรับปรุงด้านสิทธิมนุษยชนของมันหลายเท่า นัก การหลงระเหิงของพรรคคอมมิวนิสต์จีนในการสังหารคนจำนวนมากอย่างโหดร้ายหรือการประทุษร้ายคนไปทั่วประเทศของมันนั้นเป็นความโหดร้ายอย่างที่สุดของชาวจีน

การแต่งตั้งให้ดีขึ้นเพื่อทำการชั่วร้ายในขณะที่ใช้มาตรการทางกฎหมายบังหน้า

เพื่อการปกป้องผลประโยชน์ของกลุ่มคนที่ได้รับผลประโยชน์พิเศษ ทางด้านหนึ่ง พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้กำจัดหน้าด่านที่เคยสนับสนุนตน ทอดทิ้งตัวแทนชนชั้นกรรมาชีพ กรรมกรชาวนา และประชาชนโดยสิ้นเชิง

แต่อีกด้านหนึ่ง เนื่องจากการกระทำผิดสิทธิมนุษยชนของพรรคคอมมิวนิสต์จีนถูกเปิดโปงต่อสังคมนานาชาติ มากยิ่งขึ้นเรื่อยๆ นั้น วิธีการอันธพาลและหลอกลวงของพรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ยิ่งพัฒนาตามไปด้วย มีการใช้ คำศัพท์ต่างๆ เพื่อให้คนสับสนและหลงเชื่อ เช่น นิติรัฐ การตลาด ประโยชน์ของประชาชน และการปฏิรูป แต่พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ไม่เคยเปลี่ยนธาตุแท้ที่น่ารังเกียจ แม้มันจะสวมใส่ “สูทแบบตะวันตก” ไม่ใช่สูทแบบ ประธานเหมา อย่างเคย ในหนังสือเรื่องฟาร์มสัตว์ของ จอร์จ ออร์เวลล์ (ตีพิมพ์ในปี 1945) เขียนว่าพวกหมูปยายามยืนและเดินด้วยสองขาซึ่งทำให้มันดูดี แต่ก็ไม่ได้เปลี่ยนธาตุแท้ที่เป็นหมูของมันได้เลย

1. การสร้างกฎหมายและกฎเกณฑ์ที่ละเมิดรัฐธรรมนูญจีน

กฎหมายและกฎเกณฑ์ที่ละเมิดรัฐธรรมนูญจีนสามารถผ่านออกมาบังคับใช้กับเจ้าหน้าที่ในทุกระดับใน สถานะที่เป็นกฎหมายพื้นฐานเพื่อขัดขวางความพยายามของประชาชนที่จะหยุดยั้งการปราบปรามหรือเรียกร้อง เสรีภาพและสิทธิมนุษยชน

2. ปัญหาที่ไม่ใช่การเมืองก็ถูกจัดการด้วยวิธีการการเมือง

ปัญหาสังคมตามปกติทั่วไปมักถูกยกระดับขึ้นเป็นเรื่อง “การแย่งชิงมวลชนกับพรรค” หรือ “ทำให้พรรคและ ประเทศล่มสลาย” หรือ “ความวุ่นวาย” และ “พวกศัตรู” ประเด็นที่ไม่ใช่การเมืองก็มักถูกทำให้เป็นการเมือง อย่างจงใจเพื่อที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะสามารถใช้การเคลื่อนไหวทางการเมืองในการโฆษณาชวนเชื่อยุยงให้ เกิดความเกลียดชัง

3. ประเด็นทางการเมืองถูกจัดการที่ไม่เหมาะสม

วิธีการที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้โจมตีกลุ่มที่ฝักใฝ่ประชาธิปไตยและปัญญาชนที่มีความคิดอิสระคือ การ สร้างข้อกล่าวหาเพื่อจับกุมพวกเขา เช่นการกล่าวหาว่ากระทำผิดวิสัยพลเมืองดี อย่างเช่นกล่าวหาว่าเป็น โสเภณีและหลบหนีภาษี เป็นต้น ผู้กล่าวหาเหล่านั้นไม่ทำการโจ่งแจ้งเพื่อป้องกันการตรหาจากบุคคลภายนอก ความผิดทางอาญานั้นนอกจากมากพอที่จะทำลายชื่อเสียงของผู้ถูกกล่าวหาแล้วนั้นยังใช้ทำลายชื่อเสียงในที่ สาธารณะด้วย

การเปลี่ยนแปลงของพรรคคอมมิวนิสต์จีนหากจะมี ก็คือธาตุแท้ที่เป็นอันธพาลของมันที่น่ารังเกียจและไร้ มนุษยธรรมมากยิ่งขึ้น

พรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้ประชาชนกว่าพันล้านเป็นตัวประกัน โดยใช้ตรรกะที่บิดเบือน

ลองนึกภาพอาชญากรที่บุกเข้าไปในบ้านหลังหนึ่งและข่มขืนเด็กผู้หญิงในบ้าน เมื่อถูกจับดำเนินคดี เขาแก้ ต่างเพื่อปกป้องตัวเองว่าเขาไม่ได้ฆ่าเหยื่อ เขาแค่ข่มขืนเธอ เพราะการฆ่าร้ายแรงกว่าการข่มขืน ดังนั้นเขาจึง ไม่ผิดและควรได้รับการปล่อยตัว ผู้คนน่าจะยกย่องเขาด้วยซ้ำไปที่ไม่ได้ฆ่า แค่ข่มขืนเท่านั้น

ตรรกะนี้ฟังดูน่าสมเพช เช่นเดียวกับตรรกะของพรรคคอมมิวนิสต์จีนที่อ้างในกรณีสังหารหมู่นักศึกษาที่ เทียนอันเหมิน เมื่อปี 1989 พรรคคอมมิวนิสต์จีนแก้ตัวว่าการปราบปรามนักศึกษาทำไปเพื่อหลีกเลี่ยงความ เสี่ยงต่อความวุ่นวายภายในประเทศ ดังนั้นการปราบปรามนักศึกษาจึงเป็นเรื่องที่มีเหตุผลอ้างได้

การข่มขืนกับการฆ่า อย่างไหนดีกว่ากันละ การที่โจรถามผู้พิพากษาด้วยคำถามเช่นนี้นั้นแสดงให้เห็นว่า โจรข่างไรอย่างอายสัณดี กรณีสังหารหมู่ที่เทียนอันเหมินนั้น สะท้อนให้เห็นว่าพรรคคอมมิวนิสต์จีนกับผู้สมรู้ร่วมคิดไม่ได้สะท้อนว่ารู้สึกสำนึกผิดเลยสักนิด ตรงกันข้ามพวกเขากลับย้อนถามสังคมว่า ระหว่างการปราบปราม นักศึกษากับความวุ่นวายภายในประเทศที่อาจนำไปสู่สงครามกลางเมือง อันไหนดีกว่ากัน

พรรคคอมมิวนิสต์จีนควบคุมกลไกของรัฐไว้ทั้งหมด รวมทั้งวิธีการโฆษณาชวนเชื่อทุกอย่าง พูดอีกอย่างคือประชาชน 1.3 พันล้านคนถูกพรรคคอมมิวนิสต์จีนจับเป็นตัวประกัน การที่มีประชาชน 1.3 พันล้านคนเป็นตัวประกันนั้น มันจึงมักอ้าง "ทฤษฎีตัวประกัน" อยู่เสมอว่า ถ้ามันไม่ปราบปรามประชาชนกลุ่มนั้น ๆ ชาติจีนจะประสบกับหายนะหรือจลาจล โดยการใช้ข้ออ้างนี้พรรคคอมมิวนิสต์จีนจึงสามารถปราบปรามบุคคลหรือกลุ่มคนได้ตามอำเภอใจ และการปราบปรามของมันก็มักจะมีเหตุผลมาอ้างอิงอยู่เสมอ ด้วยการใช้เหตุผลที่ชั่วร้ายและหลอกลวงแบบนี้ จะมีอาชญากรคนไหนในโลกที่ร้ายกาจเท่ากับพรรคคอมมิวนิสต์จีนเท่านี้อีกไหม?

การใช้ไม้อ่อนและไม้แข็ง – จากการให้เสรีภาพ กลายเป็นการปราบปรามที่รุนแรงยิ่งขึ้น

ชาวจีนจำนวนมากรู้สึกพอใจกับ "เสรีภาพ" ในปัจจุบันมากกว่าเมื่อก่อน ดังนั้นพวกเขาจึงฝากความหวังไว้กับการปรับปรุงตนเองของพรรคคอมมิวนิสต์จีน ความจริงคือระดับเสรีภาพที่ให้กับประชาชนนั้นขึ้นอยู่กับความรู้สึกต่อวิกฤตการณ์ของพรรคคอมมิวนิสต์จีนว่ามีมากน้อยเพียงใด พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะทำอะไรก็ตามเพียงเพื่อรักษาผลประโยชน์ร่วมกันของพรรค รวมทั้งสิ่งที่เรียกกันว่าประชาธิปไตย เสรีภาพ หรือ สิทธิมนุษยชนของประชาชน

อย่างไรก็ตามภายใต้การนำของพรรคคอมมิวนิสต์จีน สิ่งที่เราเรียกว่า "เสรีภาพ" ที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนมอบให้ นั้นไม่ได้รับการคุ้มครองทางกฎหมายแต่อย่างใด มันเป็นเพียงเครื่องมือในการหลอกลวงและควบคุมประชาชนในท่ามกลางกระแสประชาธิปไตยของโลก โดยแก่นแท้แล้ว เสรีภาพนี้ขัดแย้งกับเผด็จการของพรรคคอมมิวนิสต์จีนโดยสิ้นเชิง เมื่อใดที่ความขัดแย้งนี้เกินกว่าระดับความอดทนของพรรคคอมมิวนิสต์จีน มันก็จะยึดเสรีภาพทั้งหมดกลับคืนทันที ในประวัติศาสตร์ของพรรคคอมมิวนิสต์จีนมีบางช่วงเวลาที่ประชาชนค่อนข้างจะมีเสรีภาพในการพูด แล้วก็ตามมาด้วยช่วงเวลาของการควบคุมอย่างเข้มงวด วงจรนี้เกิดขึ้นสลับกันไปตลอดทั้งประวัติศาสตร์ของพรรคคอมมิวนิสต์จีน ซึ่งแสดงให้เห็นธาตุแท้ที่อยู่ดิฐธรรมของมันอย่างชัดเจน

ทุกวันนี้ในยุคอินเทอร์เน็ต ถ้าท่านลองเข้าไปดูเว็บไซต์ของสำนักข่าวซินหัวหรือหนังสือพิมพ์ฟีเฟิลเดลีออนไลน์ ท่านจะพบข่าวที่มีข้อมูลในเชิงลบเกี่ยวกับประเทศจีนอยู่ไม่น้อย ประการแรกนั้นเนื่องจากประเทศจีนทุกวันนี้มีข่าวร้ายมากเกินไปและเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ซึ่งสำนักข่าวต้องรายงานเรื่องราวพวกนี้บ้างเพื่อรักษาความน่าเชื่อถือไว้ ประการที่สองก็คือจุดยืนของการรายงานข่าวเช่นนั้นสอดคล้องกับผลประโยชน์ของพรรคคอมมิวนิสต์จีน เช่น "การวิพากษ์วิจารณ์เล็กน้อยจะช่วยให้ได้อย่างมาก" การรายงานมักจะให้ข้อมูลว่าเหตุที่มาของข่าวร้ายนั้นๆมาจากบุคคลคนนั้นๆ ไม่เกี่ยวข้องกับพรรค ในขณะที่ให้เครดิตในการแก้ปัญหาทุกอย่างแก่การเป็นผู้นำของพรรคคอมมิวนิสต์จีน พรรคคอมมิวนิสต์จีนเข้าช่องในการควบคุมว่าอะไรควรรายงาน อะไรไม่ควรรายงาน จะรายงานมากน้อยเพียงใด และจะให้สื่อจีนในประเทศหรือสื่อที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนควบคุมในต่างประเทศเป็นผู้รายงานข่าวนั้น

พรรคคอมมิวนิสต์จีนยังเชี่ยวชาญในการบิดเบือนข่าวร้ายให้กลายเป็นสิ่งที่สามารถบรรลุเป้าหมายในการชนะใจประชาชน คนหนุ่มสาวมากมายในจีนรู้สึกว่าการให้เสรีภาพในการพูดมากพอที่เดียว ดังนั้นจึงมีความหวังและพอใจในพรรคคอมมิวนิสต์จีน พวกเขาตกเป็นเหยื่อกลยุทธ์ที่ถูก "ทำให้สละสลวย" ของ

สื่อที่ อยู่ดีธรรมที่ควบคุมโดยรัฐ ยิ่งไปกว่านั้น โดยการสร้างสถานการณ์วุ่นวายขึ้นในสังคมจีนแล้วทำให้เป็นข่าว พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ทำให้ประชาชนหลงเชื่อว่า พรรคคอมมิวนิสต์จีนเท่านั้นที่สามารถควบคุมสังคมที่ความวุ่นวายนี้ได้ และตมต้นให้ประชาชนยอมรับในกฎของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

ดังนั้นเราจึงไม่ควรหลงเข้าใจว่าพรรคคอมมิวนิสต์จีนเปลี่ยนแปลงตัวมันเอง แม้ว่าเราจะเห็นสัญญาณบางอย่างของการปรับปรุงด้านสิทธิมนุษยชน ในประวัติศาสตร์เมื่อพรรคคอมมิวนิสต์จีนต่อสู้เพื่อโค่นล้มรัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋ง มันก็สร้างทำเป็นต่อสู้เพื่อประชาธิปไตยเพื่อชาติ ชาติผู้แพ้ที่ชั่วร้ายของพรรคคอมมิวนิสต์จีนนั้น บอกให้รู้ว่าคำสัญญาใดๆของมันล้วนเชื่อถือไม่ได้

V. ชาติผู้แพ้ที่ไร้ธรรมะของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

การขายดินแดนของประเทศเนื่องมาจากกิเลสและการทรยศต่อประเทศโดยใช้ “ความเป็นเอกภาพของชาติ” เป็นเครื่องบังหน้า

“ปลดปล่อยไต้หวัน” และ “รวมชาติกับไต้หวัน” กลายเป็นสโลแกน ในการโฆษณาชวนเชื่อของพรรคคอมมิวนิสต์จีนในช่วงหลายสิบปีที่ผ่านมา โดยการโฆษณาชวนเชื่อเช่นนี้ พรรคคอมมิวนิสต์จีนแสดงตัวเหมือนพวกชาตินิยมและรักชาติ พรรคคอมมิวนิสต์จีนใส่ใจในความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของดินแดนของชาติจริงหรือไม่ใช่เลย ไต้หวันเป็นเพียงปัญหาที่จรรีกรในประวัติศาสตร์ที่มีเหตุมาจากการต่อสู้ระหว่างพรรคคอมมิวนิสต์จีนกับก๊กมินตั๋ง และมันเป็นเครื่องมือที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้โจมตีฝ่ายตรงข้ามและชนะใจประชาชน

ในช่วงแรกที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนจัดตั้ง “เขตโซเวียต” ในระหว่างการปกครองของก๊กมินตั๋งนั้น มาตราที่ 14 ในรัฐธรรมนูญของมันระบุว่า “ชนชาติใดๆหรือจังหวัดใดๆในประเทศจีนสามารถประกาศเอกราชได้หมด” และเพื่อให้สอดคล้องกับสหภาพโซเวียต คำขวัญของพรรคคอมมิวนิสต์จีนในตอนนั้นคือ “ปกป้องโซเวียต” ส่วนในช่วงสงครามต่อต้านญี่ปุ่น เป้าหมายอันดับแรกของพรรคคอมมิวนิสต์จีนคือการฉวยโอกาสขยายตัวมากกว่าการต่อต้านผู้บุกรุกชาวญี่ปุ่น ในปี 1945 กองทัพแดงโซเวียตเข้ามาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของจีนและทำการปล้นสดมภ์ ฆ่า ช่มชืด แต่พรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่เอ่ยปากทักทานแม้สักคำเดียว เช่นเดียวกันเมื่อโซเวียตสนับสนุนให้มองโกเลียออกเป็นเอกราชจากจีน พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็เงียบอีก

ปลายปี 1999 จีนกับรัสเซียเซ็นข้อตกลงร่วมกันสำรวจเขตแดน ซึ่งหมายถึงการที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนยอมรับข้อตกลงที่ไม่เสมอภาคทุกประการที่สมัยราชวงศ์ชิงและรัสเซียเคยทำไว้เมื่อ 100 กว่าปีก่อน และขายดินแดนกว่า 1 ล้านตร.กม.ให้กับรัสเซีย นั่นเป็นดินแดนที่ใหญ่กว่าเกาะไต้หวันหลายสิบเท่า ในปี 2004 พรรคคอมมิวนิสต์จีนกับรัสเซียได้เซ็นข้อตกลงเพิ่มเติมเกี่ยวกับเขตแดนด้านตะวันออก และได้รายงานว่าได้สูญเสียอธิปไตยของเกาะเฮยเสี่ยจือ ในจังหวัดเฮยหลงเจียงไปครึ่งหนึ่งให้กับรัสเซียอีก

ทั้งนี้ยังไม่รวมเกาะหนานซาและเตียวหยู พรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่ใส่ใจแม้แต่น้อย เพราะประเด็นเหล่านี้ไม่กระทบต่ออำนาจการปกครองของพรรคคอมมิวนิสต์จีน พรรคคอมมิวนิสต์จีนป่าวประกาศ “รวมไต้หวัน” ซึ่งเป็นเพียงวิธีการสร้างหมอกควันและการยุยงพวกรักชาติแบบตาบอดอย่างอ้อมๆ และหันเหความสนใจของสาธารณชนไปจากความขัดแย้งภายในประเทศ

วายร้ายทางการเมืองที่ปราศจากการยับยั้งทางศีลธรรม

รัฐบาลควรถูกจับตามองอยู่เสมอ ในประเทศประชาธิปไตย การแยกอำนาจฝ่ายต่างๆ ออกจากกัน บวกกับเสรีภาพในการพูดและการตีพิมพ์ เป็นกลไกที่ดีในการตรวจสอบ ส่วนความเชื่อทางศาสนาช่วยให้เกิดการยับยั้งชั่งใจทางศีลธรรม

พรรคคอมมิวนิสต์จีนส่งเสริมลัทธิเหวินนิยม ดังนั้นจึงไม่มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ใดๆ มาควบคุมพฤติกรรมของมันให้ถูกต้องตามศีลธรรม พรรคคอมมิวนิสต์จีนเป็นนักเผด็จการตัวยง ดังนั้นจึงไม่มีกฎหมายใดมาควบคุมมันทางการเมือง ผลคือในเวลาที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนกระทำตนเป็นผู้ปกครองที่กดขี่และกระทำความชั่วร้าย มันบ้าระห่ำและไม่มีอะไรที่จะยับยั้งได้ เมื่อพูดถึงพรรคคอมมิวนิสต์จีน ใครเป็นผู้ตรวจสอบมันหรือ พรรคคอมมิวนิสต์จีนตรวจสอบตัวเอง ซึ่งเป็นคำขวัญที่ใช้หลอกคนมาหลายทศวรรษ สมัยก่อนมันเรียกสิ่งนี้ว่า “การวิพากษ์วิจารณ์ตนเอง” ต่อมาเรียก “การสำรวจตนเอง” และ “การสร้างความสมบูรณ์ให้กับการนำของพรรค” และล่าสุดคือ “การเสริมสร้างศักยภาพในการปกครองของพรรค” พรรคคอมมิวนิสต์จีนเน้นอ้างว่ามันมีพลังอำนาจพิเศษที่เรียกว่า “การปรับปรุงตนเอง” พรรคคอมมิวนิสต์จีนมันไม่เพียงแต่พูดเท่านั้นแต่ทำด้วย เช่นการจัดตั้ง “คณะกรรมการตรวจสอบวินัยพรรค” และ “สำนักงานร้องทุกข์” อะไรทำนองนี้ องค์กรเหล่านี้เป็นแค่ดอกไม้ประดับที่ทำให้คนสับสนและหลงเชื่อเท่านั้น

คำว่า “การปรับปรุงตนเอง” ของพรรคคอมมิวนิสต์จีนโดยปราศจากศีลธรรมและกฎหมายควบคุมนั้น ตรงกับคำพูดในอดีตของจีนว่า “ใจตนเองเกิดมาร” มันเป็นเพียงข้ออ้างที่ใช้เพื่อหลบเลี่ยงการตรวจสอบจากภายนอก กับการปฏิเสธที่จะยกเลิกเสรีภาพทางการเมืองและการมีพรรคการเมืองอิสระ พวกนักการเมืองคดโกงใช้อุบายนี้หลอกให้ประชาชนเชื่อ และเพื่อปกป้องอำนาจของพรรคคอมมิวนิสต์จีนรวมทั้งผลประโยชน์ของกลุ่มผู้ปกครอง

พรรคคอมมิวนิสต์จีนชำนาญในการสร้างอุบายทางการเมือง อย่างเช่นนโยบาย “เผด็จการชนชั้นกรรมาชีพ” “ประชาธิปไตยรวมศูนย์” “ที่ปรึกษาทางการเมือง” และอื่นๆ ซึ่งฉ้อฉลทั้งสิ้น ยกเว้นเรื่องเผด็จการของพรรค นอกนั้นโกหกทั้งหมด

เล่นเล่ห์เพทุบาย ตั้งแต่เรื่องการต่อต้านการรุกรานของญี่ปุ่น จนถึง การต่อต้านการก่อการร้ายแบบจอมปลอม

พรรคคอมมิวนิสต์จีนมักอ้างว่าเป็นผู้นำประชาชนจีนสู้ชัยชนะในสงครามต่อต้านผู้รุกรานชาวญี่ปุ่น แต่มีหลักฐานเอกสารสำคัญมากมายบ่งว่าพรรคคอมมิวนิสต์จีนจงใจหลีกเลี่ยงสงครามต่อต้านญี่ปุ่น พรรคคอมมิวนิสต์จีนมีแต่ขัดขวางความพยายามต่อต้านญี่ปุ่น โดยฉวยโอกาสที่ก๊กมินตั๋งติดพันสงครามกับญี่ปุ่น แอบขยายกำลังของตัวเอง

สงครามครั้งสำคัญที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนสู้รบคือสงครามที่ช่องแคบปิงชิ่งกับสงครามร้อยกรมทหาร ในสงครามที่ช่องแคบปิงชิ่ง พรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่ได้เป็นผู้นำ หรือออกนำหน้าบังคับบัญชาการรบ ตรงกันข้ามกองกำลังของพรรคคอมมิวนิสต์จีนเพียงแต่ทำลายหน่วยส่งกำลังบำรุงของญี่ปุ่น ส่วนสงครามร้อยกรมทหารนั้น เป็นที่เข้าใจในพรรคคอมมิวนิสต์จีนว่าการเข้าร่วมในการรบครั้งนี้ละเมิดนโยบายยุทธศาสตร์ของคณะกรรมการกลางของพรรคคอมมิวนิสต์จีน หลังจากสงครามสองครั้งนี้ เหม่าและกองทัพพรรคคอมมิวนิสต์จีนของเขา ไม่ได้เข้าร่วมกับการรบที่สำคัญที่ไหนอีกเลยและไม่ได้สร้างวีรบุรุษสงครามต่อต้านญี่ปุ่นเหมือนอย่าง ตง ชุนลู่ย ในระหว่างสงครามปี 1948 กับก๊กมินตั๋ง และ หวัง จีกวง ในระหว่างสงครามเกาหลี มี

ผู้บังคับบัญชาาระดับสูงของพรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่กี่คนที่ตายในสนามรบสงครามต่อต้านญี่ปุ่น กระทั่งวันนี้ พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ยังไม่สามารถตีพิมพ์เผยแพร่รายงานความเสียหายของมันในระหว่างสงครามต่อต้านญี่ปุ่น เช่นเดียวกับที่ไม่พบอนุสาวรีย์วีรบุรุษของพรรคคอมมิวนิสต์จีนจากสงครามต่อต้านญี่ปุ่นมากเท่าใดนัก เมื่อเทียบกับแผ่นดินอันกว้างใหญ่ของจีน

ในเวลานั้นพรรคคอมมิวนิสต์จีนก่อตั้งรัฐบาลชายเขตแดนในจังหวัดसानซี กานซู และหนิงเซี่ย ห่างไกลจากแนวรบ ใช้วิธีเรียกที่ทันสมัยปัจจุบันแล้ว พรรคคอมมิวนิสต์จีนนั้นกำลังดำเนินการปกครองแบบ “หนึ่งประเทศสองระบบ” หรือ “สองจีน” ในประเทศจีน แม้ว่าทหารระดับบังคับบัญชาของพรรคคอมมิวนิสต์จีนจะไม่ได้ขาดความต้องการที่จะต่อต้านญี่ปุ่น แต่ผู้นำพรรคคอมมิวนิสต์จีนระดับสูงไม่มีความจริงจังในการทำการต่อสู้ในสงครามต่อต้านญี่ปุ่น ตรงกันข้าม พวกเขาใช้วิธีการปกป้องทรัพยากรของตัวเองและใช้สงครามเป็นโอกาสในการเสริมกำลังให้กับตนเอง เมื่อจีนและญี่ปุ่นสถาปนาความสัมพันธ์กันในปี 1972 เหมา เจ๋อตงได้เปลือยชุดความจริงต่อนายกรัฐมนตรี คาอุเออิ ทานากะ ของญี่ปุ่น ว่าพรรคคอมมิวนิสต์จีนต้องขอขอบคุณญี่ปุ่น เนื่องจากหากปราศจากสงครามต่อต้านญี่ปุ่น พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ไม่อาจยึดอำนาจในประเทศจีน

ข้างต้นนั้นคือความจริงเกี่ยวกับการหลอกลวงของพรรคคอมมิวนิสต์จีนที่อ้างว่ามันได้นำประชาชนชาวจีนยืนหยัดต่อสู้สงครามต่อต้านญี่ปุ่นนานถึง 8 ปี และได้รับชัยชนะในที่สุด

กว่าครึ่งศตวรรษต่อมา เมื่อเกิดการก่อการร้ายบนแผ่นดินของสหรัฐอเมริกา เมื่อวันที่ 11 กันยายน 2003 การต่อต้านการก่อการร้ายจึงกลายเป็นประเด็นสำคัญของโลก พรรคคอมมิวนิสต์จีนจึงใช้ยุทธศาสตร์หลอกลวงเหมือนกับครั้งที่มันทำในช่วงสงครามต่อต้านญี่ปุ่น โดยการใช้การต่อต้านการก่อการร้ายเป็นข้ออ้างในการกล่าวหาศาสนิกชนหลายศาสนา ผู้ที่มีความคิดไม่เห็นด้วยกับพรรค และชนชาติกลุ่มน้อย หรือกรณีขัดแย้งเกี่ยวกับดินแดน เป็นผู้ก่อการร้าย โดยใช้ความพยายามต่อต้านการก่อการร้ายของนานาชาติเป็นเครื่องบังหน้า พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ผลักดันให้มีการปราบปรามขั้นรุนแรง

วันที่ 27 กันยายน 2004 สำนักข่าวซินหัวอ้างบทความในหนังสือพิมพ์ซินจินว่า ปักกิ่งอาจจะก่อตั้งกรมต่อต้านการก่อการร้ายในทุกจังหวัดและเมืองทั่วประเทศจีน สื่อต่างประเทศที่นิยมพรรคคอมมิวนิสต์จีนถึงกับรายงานเรื่องนี้ขึ้นหัวกระดาษว่า “หน่วยงาน 610’ ร่วมในการต่อต้านการก่อการร้าย” (หน่วยงาน 610 นั้นเป็นเครือข่ายของรัฐบาลที่จัดตั้งขึ้นเพื่อปราบปรามผู้ฝึกฝ่าหลุนกงโดยเฉพาะ) และอ้างว่ากรมต่อต้านผู้ก่อการร้ายจะรวมศูนย์การโจมตีไปที่ “องค์กรก่อการร้าย” รวมทั้งฝ่าหลุนกงด้วย

พรรคคอมมิวนิสต์จีนป้ายสีคำว่า “ผู้ก่อการร้าย” ให้กับผู้ที่ไม่มีอาวุธในมือ ไม่ได้ตอบเมื่อถูกตี หรือถูกดำเนินคดี และทำการร้องเรียนด้วยความสงบเพื่อสิทธิในความเชื่อของพวกเขา พรรคคอมมิวนิสต์จีนฉกฉวยโอกาสในเรื่องการต่อต้านผู้ก่อการร้าย สั่งการ “กองกำลังพิเศษต่อต้านผู้ก่อการร้าย” ซึ่งมีอาวุธครบมือทำการปราบปรามอย่างหนักที่ทันใจ ต่อกลุ่มประชาชนที่รักสันติและไม่สามารถป้องกันตนเองได้ และยังใช้การต่อต้านผู้ก่อการร้ายเป็นข้ออ้างในการเบียดเบียนความสนใจจากนานาชาติและหลีกเลี่ยงการถูกประณามการประหัตประหารฝ่าหลุนกงของมัน วิธีการโกหกที่ใช้กันในวันนี้ ไม่ได้ต่างจากวิธีการที่ใช้ในยุคสงครามต่อต้านญี่ปุ่น และเป็นการนำละอายที่ปฏิบัติต่อเรื่องที่สำคัญยิ่งเช่นการต่อต้านผู้ก่อการร้ายระดับนานาชาติ

เสแสร้งว่าจริงใจและเห็นด้วยอย่างมากเกินหน้าในขณะที่ยึดค้ำ

พรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่เชื่อในหลักคอมมิวนิสต์ของมันเอง แต่บังคับให้ผู้อื่นเชื่อ นี่เป็นวิธีที่เล่นเล่ห์ที่ลัทธิพรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้มากที่สุด มันรู้ว่าหลักการของมันนั้นผิดและความคิดสังคมนิยมที่พังพินาศไปแล้วนั้นไม่

เป็นจริงอีกต่อไป พรรคคอมมิวนิสต์จีนเองก็ไม่เชื่อในหลักการเหล่านี้แต่บังคับให้ประชาชนเชื่อพวกมัน มันปราบปรามผู้ที่ไม่เชื่อพวกมัน พรรคคอมมิวนิสต์จีนยังหน้าไม่อายเขียนหลักอุดมการณ์ลลอกลวงนั้นไว้ในรัฐธรรมนูญเพื่อให้เป็นรากฐานของประเทศจีน

ในชีวิตจริง มีปรากฏการณ์ที่น่าสนใจอย่างหนึ่ง เจ้าหน้าที่ระดับสูงจำนวนมากสูญเสียตำแหน่งไปในการต่อสู้ชิงอำนาจทางการเมืองในประเทศจีนเพราะการคอร์รัปชัน แต่คนเหล่านี้เป็นผู้ที่ส่งเสริมความสัตย์ซื่อและความไม่เห็นแก่ตัวในที่ประชุมสาธารณะ ในขณะที่เดียวกันเกี่ยวข้องกับการติดสินบน การคอร์รัปชัน และมีพฤติกรรมเสื่อมทรามเมื่ออยู่เบื้องหลัง หลายคนได้ชื่อว่า “บ่าวผู้รับใช้ประชา” ก็ร่วงจากตำแหน่งด้วยวิธีนี้รวมทั้ง หลี่ เจียถิง อดีตผู้ว่าจังหวัดยูนนาน หลิว ฟางเหริน อดีตเลขาธิการพรรค ประจำจังหวัดกุ้ยโจว เจิง เว่ยกั๋ว เลขาธิการพรรคจังหวัดเหอเป่ย์ เทียน เฟิงซาน รัฐมนตรีที่ดินและทรัพยากร หวัง ชู่ยง ผู้แทนผู้ว่าราชการจังหวัดอันฮุย แต่ถ้าท่านไปลองตรวจสอบปฐกฏาของพวกเขา ท่านจะพบได้โดยไม่มีข้อยกเว้นเลยว่า พวกเขาเคยสนับสนุนการรณรงค์ต่อต้านการคอร์รัปชันและเน้นย้ำผู้ใต้บังคับบัญชาให้มีความซื่อสัตย์ ทั้งๆที่พวกเขากำลังยกยอกเงินกองทุนและรับสินบน

แม้ว่าพรรคคอมมิวนิสต์จีนส่งเสริมให้มีเจ้าหน้าที่พรรคคอมมิวนิสต์ผู้่นายกย่องเป็นแบบอย่าง และได้ดึงดูคนักอุดมคติและผู้คนที่ขยันหมั่นเพียรเข้าร่วมในพรรคเพื่อเสริมภาพลักษณ์ของพรรค แต่ก็เป็นที่ประจักษ์ชัดเจนนต่อสายตาทุกคนว่าระดับมาตรฐานทางศีลธรรมของจีนได้ตกต่ำลงไปอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน แต่เหตุใดการโฆษณาชวนเชื่อทางหัวข้อ “วัฒนธรรมด้านจิตใจ” ที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนมักโฆษณาชวนเชื่อจึงทำอะไรไม่ได้ละ

ความจริงก็คือ ผู้นำพรรคคอมมิวนิสต์นั้น มือถือสาก ปากถือศีล เมื่อพวกเขาพูดถึงคำพูดสวยหรูจำพวก “คุณลักษณะศีลธรรมของคอมมิวนิสต์” หรือสโลแกน “รับใช้ประชาชน” ความขัดแย้งระหว่างการกระทำและคำพูดของผู้นำพรรคคอมมิวนิสต์นั้น สามารถย้อนดูไปได้จนถึงบิดาแห่งคอมมิวนิสต์ นายคาร์ล มาร์กซ ที่มีลูกชายที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย เลนินติดโรคซิฟิลิส(กามโรค)จากโสเภณี หรือสตาลินที่ถูกฟ้องร้องเรื่องการบังคับนักกรองให้มีเพศสัมพันธ์กับเขา หรือเหมา เจ๋อตง ปล่อยตัวไปกับกามตัณหา หรือเจียง เจ๋อหมิน ผู้ส่าสอน หรือผู้นำคอมมิวนิสต์โรมาเนีย เซา เซสคู ที่ทำให้ครอบครัวกลายเป็นอภิมหาเศรษฐี หรือคาสโตร ผู้นำคอมมิวนิสต์คิวบาที่สะสมเงินมหาศาลไว้ในธนาคารต่างชาติ หรือคิม อิลซุง ผู้นำเกาหลีเหนือที่เป็นปีศาจนักฆ่า และลูกๆ ของเขาที่ใช้ชีวิตเสื่อมทรามไร้ค่า

ในชีวิตประจำวัน ชาวจีนทั่วไปรังเกียจการศึกษาทางการเมืองที่เปล่าประโยชน์ พวกเขาไม่แน่ใจในเรื่องการเมืองมากขึ้นทุกที เพราะรู้ว่ามันเป็นการเล่นเกมตบตา แต่ไม่มีใครสักคนในทั้งหมู่ผู้พูดและผู้ฟังที่จะพูดในที่ประชุมทางการเมืองอย่างเปิดเผยในเรื่องการลลอกลวงนี้ นี่เป็นความลับที่เปิดเผย ประชาชนเรียกปรากฏการณ์นี้ว่า “การแสวงจริงใจ” คำขวัญของพรรคคอมมิวนิสต์จีนประเภท “ตัวแทนสามฝ่าย”เมื่อหลายปีมานี้ หรือ “การปรับปรุงประสิทธิภาพการปกครอง” หรือ “สามจิตใจ” คือ ให้ความอบอุ่นใจ มั่นคงและการชนะใจปวงชน ล้วนแต่ไร้สาระ พรรคการปกครองไหนที่ปกครองจะไม่เป็นตัวแทนผลประโยชน์ให้กับประชาชน พรรคการปกครองไหนที่ไม่ใส่ใจความสามารถในการปกครอง พรรคการปกครองไหนที่ไม่พยายามเอาชนะใจประชาชน พรรคใดไม่สนใจเรื่องเหล่านี้ในไม่ช้าก็จะถูกกวาดออกไปจากเวทีการเมือง แต่พรรคคอมมิวนิสต์จีนปฏิบัติต่อคำขวัญที่ฟุ่ม เพื่อยเหล่านี้ราวกับเป็นทฤษฎีที่เลิศเลอและเรียกร้องให้ทั้งประเทศศึกษามัน

เมื่อการเสแสร้งค่อยๆก่อรูปขึ้นในความคิดและอุปนิสัยของประชาชนกว่าพันล้านคนและกลายกลืนเข้ากับวัฒนธรรมพรรค สังคมเองก็กลายเป็นแบบลลอกลวง เสแสร้งและว่างเปล่าขาดความคิด ไร้ความซื่อสัตย์ ไร้ความหวังใจ สังคมตกอยู่ในวิกฤตการณ์ เหตุใดพรรคคอมมิวนิสต์จีนจึงสร้างเงื่อนไขเหล่านี้ขึ้นมา ในอดีตมันทำไป

เพื่ออุดมการณ์ แต่ตอนนี้มันทำเพื่อผลประโยชน์ สมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์จีนรู้ว่าพวกเขา กำลังเสแสร้งกัน แต่ก็ต้องเสแสร้งตาม ถ้าพรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่ส่งเสริมคำขวัญและระเบียบเหล่านั้น มันก็ไม่อาจขู่เชิญประชาชน หรือทำให้ประชาชนทำตามและหวาดกลัวมัน

การละทิ้งจิตสำนึกและสละความยุติธรรมเพื่อผลประโยชน์ของพรรค

ในเรื่องการพัฒนาศีลธรรมของพรรคคอมมิวนิสต์ หลิว เส้าฉี⁸ ได้ขยายความเรื่องความจำเป็นที่ “สมาชิกพรรคต้องเห็นแก่ผลประโยชน์ของพรรคมากกว่าผลประโยชน์ส่วนตัว” ในหมู่สมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์จีนนั้นไม่เคยขาดคนดีที่มีความถูกต้องอยู่ ซึ่งใส่ใจในชาติและประชาชน รับผิดชอบต่อชาติด้วยความจริงใจ และก็ไม่เคยขาดเจ้าหน้าที่ที่ซื่อสัตย์และเที่ยงตรงซึ่งคอยรับใช้ประชาชนอย่างแท้จริง แต่ในกลไกของผลประโยชน์ส่วนตัวของพรรคคอมมิวนิสต์จีนนั้น เจ้าหน้าที่เหล่านี้ไม่อาจอยู่รอดได้ ภายใต้แรงกดดัน “มอบมนุษยธรรมให้กับพรรค” พวกเขาพบว่าเป็นการยากที่จะยืนหยัด หากต้องถูกปลดตำแหน่งหรือที่ยังแยะไปกว่านั้นก็คือต้องทำการทุจริต

ชาวจีนต่างมีประสบการณ์ส่วนตัวและมีความรู้สึกฝังลึกต่อความโหดร้ายของระบอบปกครองของพรรคคอมมิวนิสต์จีนจนกลายเป็นความขยาดกลัวต่อความรุนแรงของพรรคคอมมิวนิสต์จีน ดังนั้นประชาชนจึงไม่กล้าเรียกร้องความเป็นธรรมและไม่เชื่อในเรื่องกฎแห่งสวรรค์อีกต่อไป ประการแรกพวกเขายอมจำนนต่ออำนาจของพรรคคอมมิวนิสต์จีน และค่อยๆหมดความรู้สึกและหมดความเอาใจใส่ต่อเรื่องที่ไม่กระทบถึงพวกเขาโดยตรง แม้แต่ตรรกะในความคิดของพวกเขาก็ถูกหลอมอยู่ภายใต้พรรคคอมมิวนิสต์จีน นี่เป็นผลของความเป็นมาเพียงของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

พรรคคอมมิวนิสต์จีนปลุกความรู้สึกรักชาติเพื่อปลุกปั่นประชาราษฎร์

พรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้คำขวัญ “ลัทธิรักชาติ” และ “ลัทธิชาตินิยม” เพื่อปลุกปั่นประชาชน มันไม่ได้เป็นเพียงแต่คำขวัญที่นำออกมาใช้เป็นระยะๆ แต่ว่ามันเป็นเป็นยุทธศาสตร์ที่ได้นำออกมาใช้บ่อยๆ และได้ผลมาโดยตลอด ในบทความโฆษณาชวนเชื่อเรื่องลัทธิชาตินิยมที่ตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์พีเพิลเดลี ฉบับต่างประเทศ อาจทำให้ชาวจีนโพ้นทะเลบางคนซึ่งหลายสิบปีไม่กล้ากลับไปอยู่อาศัยในประเทศจีน รู้สึกรักชาติมากกว่าชาวจีนที่อยู่ในประเทศเสียอีก ชาวจีนที่ถูกปั่นหัวโดยพรรคคอมมิวนิสต์จีนซึ่งไม่กล้าปฏิเสธนโยบายใดๆของพรรคกลับรู้สึกกลัวพอที่จะบุกรุกสถานทูตและสถานกงสุลของสหรัฐอเมริกาในประเทศจีน กล้าที่จะขว้างปาไข่ ก้อนหิน และเผารถยนต์กับธงชาติของสหรัฐอเมริกา เมื่อถูกพรรคคอมมิวนิสต์จีนปลุกปั่นด้วยคำว่า “ชาตินิยม”

เมื่อไรก็ตามที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนเผชิญกับเหตุการณ์สำคัญที่ต้องการการเชื่อฟังของประชาชนมันจะใช้ “ลัทธิชาตินิยม” และ “ลัทธิรักชาติ” มาปลุกกระตุ้นให้ประชาชนทำตามโดยเร็ว ในทุกๆกรณี รวมทั้งเรื่องที่เกี่ยวข้องกับ ไต้หวัน ฮองกง ฝิ่นหลุนกง การชนกันระหว่างเครื่องบินของสายลับของสหรัฐอเมริกาและเครื่องบินรบของจีน พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ใช้วิธีการควบคุมกันระหว่างการกดดันให้หวาดกลัวอย่างรุนแรงและการล้างสมองหมู่ ทำให้ประชาชนรู้สึกคล้ายกับกำลังอยู่ในสงคราม วิธีการนี้คล้ายกับวิธีการที่พวกฟาสซิสต์เยอรมันใช้ในอดีต

ด้วยการสกัดกันข้อมูลอื่น ๆ ทั้งหมดทำให้การล้างสมองของพรรคคอมมิวนิสต์จีนประสบความสำเร็จอย่างหน้าอัศจรรย์ แม้ว่าชาวจีนจะไม่ชอบพรรคคอมมิวนิสต์จีน แต่พวกเขากลับคิดไปในแนวทางที่บิดเบือนตามที่พตจ.ต้องการ อย่างกรณีที่สหรัฐอเมริกาเป็นแกนนำในสงครามอิรัก หลายคนรู้สึกโมโหเมื่อได้ดูรายการวิเคราะห์ข่าวในเรื่องนี้ทุกวันจากสถานีโทรทัศน์ซีซีทีวี⁹ พวกเขา ก็รู้สึกเคียดแค้นชิงชังอย่างรุนแรงขึ้นมาโดยไม่รู้จักตัวและอยากจะทำอะไร ชนเผ่าเดียวกันก็กดขี่สงครามที่เกิดขึ้น

ความไร้ยางอาย – พรรคต้องมาก่อนชาติ และบังคับให้ประชาชนเห็นศัตรูเป็นพ่อ

วลีหนึ่งที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนมักใช้ขู่ประชาชนคือ “การสถาปนาของพรรคและประเทศชาติ” นี่เป็นการให้ความสำคัญต่อพรรคก่อนประเทศ ตามหลักการของการก่อตั้งประเทศจีนกล่าวไว้ว่า “จะไม่มีประเทศจีนใหม่ หากปราศจากพรรคคอมมิวนิสต์จีน” จากเลขาธิการคนโตชาวจีนถูกสอนให้ “เชื่อฟังพรรค” และ “เป็นเด็กดีของพรรค” พวกเขาจะถูกสอนให้ร้องเพลงสรรเสริญพรรคว่า “ฉันถือพรรคเป็นมารดา” “พรรคคือมารดาที่รักของฉัน” “ความกรุณาของพรรคลึกล้ำกว่ามหาสมุทร” “ความรักต่อบิดามารดา ไม่อาจอยู่เหนือความรักต่อพรรค”¹⁰ พวกเขาจะไปทุกที่เพื่อ “ต่อสู้ตามที่พรรคบัญชา” เมื่อรัฐบาลช่วยบรรเทาสาธารณภัย ชาวจีนจะกล่าว “ขอบคุณพรรคและรัฐบาล” ก็ยังคงเป็นพรรคที่มาก่อนรัฐบาล อีกนั่นแหละ คำขวัญของกองทัพที่รู้จักกันดีคือ “พรรคสั่งปืนได้” แม้แต่เครื่องแบบผู้พิพากษาจะถูกออกแบบให้มีกระดุมทองสีเม็ด เรียงจากบนลงล่าง เป็นสัญลักษณ์แทนพรรค ประชา กฎหมายและประเทศ ตามลำดับ ซึ่งบ่งบอกว่าแม้คุณจะเป็นผู้พิพากษาก็ต้องถือพรรคเป็นอันดับหนึ่ง แล้วค่อยเป็นกฎหมาย ประเทศ และจากนั้นจึงเป็นประชาชน

พรรคกลายเป็นสิ่งสูงสุดในประเทศจีน ประเทศเป็นรองจากพรรค ประเทศคงอยู่เพื่อพรรคและพรรคเป็นผู้รวบรวมมวลประชาและเป็นสัญลักษณ์ของประเทศ ความรักต่อพรรค ต่อผู้นำพรรคและประเทศ เหล่านี้ถูกรวมเข้าด้วยกัน ซึ่งเป็นเหตุผลพื้นฐานว่าเหตุใดลัทธิรักชาติในจีนจึงบิดเบี้ยวไป

ภายใต้อิทธิพลจากการให้การศึกษาและการโฆษณาชวนเชื่อแบบซ่อนเร้นแต่ฝังแน่นอย่างต่อเนื่องของพรรคคอมมิวนิสต์จีน ทำให้คนมากมายไม่ว่าจะเป็นสมาชิกพรรคหรือไม่ ต่างสับสนแยกไม่ออกระหว่างพรรคและประเทศ ไม่ว่าจะพวกเขาจะรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม พวกเขาที่ยอมรับว่า “ผลประโยชน์ของพรรคอยู่เหนือทุกสิ่ง” และเห็นเป็นเอกฉันท์ว่า “ผลประโยชน์ของพรรคคือผลประโยชน์ของชาติและประชาชน” ผลของการสั่งสอนแบบซึมซับอย่างลึกซึ้งนี้ก่อเกิดเงื่อนไขให้พรรคสามารถทรยศต่อผลประโยชน์ของชาติ

การเล่นเกม “พลิกพื้นใหม่” และการประกาศให้พฤติกรรมเยี่ยงโจร เป็น “ผลสำเร็จอันยิ่งใหญ่”

พรรคคอมมิวนิสต์จีนสร้างความผิดพลาดมากมายไว้ในประวัติศาสตร์ แต่มันจะโทษว่าเป็นความผิดของบุคคลหรือกลุ่มบุคคล แล้วตัวมันก็จะ “แก้ไขและฟื้นฟูใหม่” วิธีนี้ไม่เพียงทำให้เหยื่อของมันรู้สึกเป็นหนี้บุญคุณต่อพรรคคอมมิวนิสต์จีน แต่ยังช่วยให้พรรคคอมมิวนิสต์จีนบิดความรับผิดชอบต่ออาชญากรรมที่มันก่อขึ้นให้พ้นตัวได้ด้วย พรรคคอมมิวนิสต์จีนอวดอ้างว่ามัน “ไม่กลัวการทำผิด แต่ยังเก่งในการแก้ไขความผิดพลาดนั้นด้วย”¹¹ ซึ่งกลายเป็นยาวิเศษที่ทำให้พรรคคอมมิวนิสต์จีนหลุดพ้นความผิดได้ครั้งแล้วครั้งเล่า ดังนั้นพรรคคอมมิวนิสต์จีนจึงยังคง “ยิ่งใหญ่ รุ่งโรจน์ และถูกต้องเสมอ”

วันหนึ่งพรรคคอมมิวนิสต์จีนอาจจะแก้ไขกรณีสังหารหมู่ที่เทียนอันเหมินและฟื้นคืนชื่อเสียงให้กับฝ่าหลุนกง แต่นี่คงเป็นแค่เพียงเล่ห์กลแบบแมคซีเวลเลียน ซึ่งพรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้ในการพยายามที่จะยืดชีวิตของมันต่อไปเท่านั้น พรรคคอมมิวนิสต์จีนย่อมจะไม่มีวันกล้าที่จะสำนึกตัว เปิดโปงความผิดของมัน หรือขอใช้บาปที่มันก่อขึ้นอย่างแน่นอน

VI. พรรคคอมมิวนิสต์จีนแสดงธาตุแท้ที่ชั่วร้ายออกมาเมื่อใช้ความรุนแรงของรัฐในการพยายามกำจัด “ความจริง ความเมตตา ความอดทน”

การสร้างฉากละครหลอกลวงเรื่อง “การเผาตัวตายที่จัตุรัสเทียนอันเหมิน” ปี 2001 อาจถือได้ว่าเป็นการโกหกครั้งสำคัญแห่งศตวรรษของพรรคคอมมิวนิสต์จีน เพื่อที่ปราบปรามฝ่าหลุนกงให้ได้ รัฐบาลถึงกับเสียสติทำการล่อลวงประชาชน 5 คน ที่ไม่รู้เรื่องราว ให้สร้างทำเป็นผู้ฝึกฝ่าหลุนกง แสดงละครเผาตัวตายที่จัตุรัสเทียนอันเหมิน โดยการสมรู้ร่วมคิดกันในการหลอกลวงครั้งนี้ คนทั้ง 5 ได้เซ็นสัญญาฆ่าตัวตายไปอย่างไม่รู้ตัว โดยไม่ถูกทรมานเสียชีวิตในฉากก็ถูกฆ่าตายทีหลัง จากการย่นดูภาพการเคลื่อนไหวซ้ำๆ ที่ซีซีทีวีเผยแพร่เหตุการณ์ในวันนั้น เห็นได้ชัดถึงความผิดพลาดที่ไม่ชอบมาพากลของละครฉากนี้ นั่นคือนาง หลิว ชุนหลิง หนึ่งใน 5 ของผู้เข้าร่วม ถูกตีล้มลงด้วยของแข็งจากทางด้านหลังและเสียชีวิตโดยฝีมือเจ้าหน้าที่ตำรวจนายหนึ่ง ช่องโหว่อีกจุดหนึ่งของละครฉากนี้คือที่หว่างขาในทำนองของนาย หวัง จิ่งตง มีขวดพลาสติก (ซึ่งอ้างว่าบรรจุน้ำมันเบนซินอยู่) คงสภาพไม่บุบสลายแม้แต่หลังจากที่มีการดับไฟที่ได้เผาตัวเขา แต่กลับไม่มีอะไรเกิดขึ้นกับขวดน้ำมันนั้นเลย อีกช่องโหว่หนึ่งคือคำสนทนาระหว่างหมอที่ให้การรักษากับหลิว ซื่ออิง เพื่อยุติมีอายุขัยน้อยที่สุดในเหตุการณ์นี้กับช่างภาพที่บันทึกเหตุการณ์ในระยะใกล้ซึ่งปรากฏอยู่ในฉากด้วย ความจริงเหล่านี้เพียงพอที่จะพิสูจน์ว่าเหตุการณ์เผาตัวตายครั้งนี้คือละครวงโลกที่จัดสร้างขึ้นโดยระบอบเจียง เจ๋อหมิน เพื่อทำลายชื่อเสียงของฝ่าหลุนกงโดยเฉพาะ¹²

พรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้วิธีการที่ป่าเถื่อนน่าชังในการรณรงค์กวาดล้างฝ่าหลุนกง มันแย่งชิงทรัพยากรทางการเงินของชาติที่สะสมไว้ในช่วง 20 ปีที่ผ่านมาของการปฏิรูปและเปิดกว้างทางเศรษฐกิจ มันใช้ทั้งพรรค รัฐบาล กองทัพ ตำรวจ สายลับ นักการทูต องค์กรต่างๆ ทั้งของรัฐและไม่ใช่อันของรัฐ ให้เข้าร่วมด้วย มันเชิดระบบสื่อสารที่ครอบคลุมทั่วโลกปลุกระดมโฆษณาชวนเชื่อ ในขณะที่เดียวกันก็สกัดกั้นข้อมูลข่าวสารจากนอกประเทศด้วยเทคโนโลยีขั้นสูง เพียงเพื่อกวาดล้างทำลายประชาชนที่รักสงบและยึดมั่นในฝ่าหลุนกง ซึ่งเป็นศาสตร์ชิ่งโบราณเพื่อการพัฒนาร่างกาย จิตใจ และศีลธรรม ตามหลัก ความจริง ความเมตตา ความอดทน การปราบปรามผู้บริสุทธิ์อย่างป่าเถื่อนครั้งนี้พิสูจน์ถึงธาตุแท้ ที่เสื่อมทรามอย่างที่สุดของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

ไม่เคยมีผู้ที่กระทำชั่วคนไหนในประวัติศาสตร์ที่หลอกลวงอย่างเลวร้ายและกว้างขวางเท่าเจียง เจ๋อหมิน และพรรคคอมมิวนิสต์จีน พวกเขาใช้การโกหกหลากหลายวิธี แต่ละวิธีนั้นออกแบบเพื่อมุ่งโจมตีและหลอกใช้กับความคิดเห็นที่แตกต่างของประชาชนแต่ละประเภท เพื่อให้ประชาชนถูกต้มและหันมาเชื่อคำโกหกและพรรคก็สามารถที่จะยุยงให้เกิดการเกลียดชังฝ่าหลุนกงได้ ถ้าท่านเชื่อวิทยาศาสตร์ พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็จะบอกว่าฝ่าหลุนกงเป็นพวกเชื่อผีเชื่อลางหรือหลงมกมาย ถ้าท่านไม่ชอบการเมือง พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะบอกว่าฝ่าหลุนกงยุ่งเกี่ยวกับการเมือง หากท่านอิจฉาคนรวยไม่ว่าจะเป็นคนรวยในประเทศจีนหรือต่างประเทศ พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็จะบอกว่าฝ่าหลุนกงนั้นส่งเสริมความร่ำรวย ถ้าท่านไม่ชอบองค์กร พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะบอกว่าฝ่าหลุนกงมีการจัดตั้งองค์กรที่เข้มงวด หากท่านเบียดเบียนกับลัทธิบูชาตัวบุคคลที่ดำรงอยู่ในสังคมจีนมานานหลายสิบปี พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะบอกว่าฝ่าหลุนกงควบคุมความคิดจิตใจของคน หากท่านมีความรักชาติมาก พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะบอกว่าฝ่าหลุนกงต่อต้านประเทศจีน หากท่านกลัวความวุ่นวาย พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะบอกว่าฝ่าหลุนกงทำลายความมั่นคงของชาติ หรือหากท่านสงสัยว่าฝ่าหลุนกงยึดถือ ความจริง ความเมตตา ความอดทน แน่หรือ พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะบอกว่าฝ่าหลุนกงไม่มีความจริง ความเมตตา และไม่มี ความอดทน หรือกระทั่งบิดเบือนตรรกะว่าความเมตตาอาจก่อให้เกิดความคิดอยากฆ่าฟัน

หากท่านเชื่อว่ารัฐบาลจะไม่โกหกอย่างนั้น พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะโกหกยิ่งไปกว่านั้นอีกและเป็นคำโกหกที่น่าขนลุกไปกว่านั้นอีก ตั้งแต่เรื่องการฆ่าตัวตายไปจนถึงการเผาตัวตาย จากการฆ่าญาติมิตรเป็นการฆ่าต่อเนื่อง หรือเรื่องโกหกอีกมากมายที่เหลือเชื่อ หากท่านเห็นอกเห็นใจฝ่าหลุนกง พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะเชื่อมโยงการประเมินทักษะทางการเมืองของท่านเข้ากับการประหารชีวิตประหารฝ่าหลุนกงและลดยศท่าน เลิกจ้างท่าน ยึดโบนัสของท่านหากมีผู้ฝึกฝ่าหลุนกงในพื้นที่รับผิดชอบของท่านไปร้องเรียนที่ปักกิ่ง นั่นคือท่านถูกบีบให้เป็นศัตรูกับฝ่าหลุนกงไปโดยปริยาย

พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ลักพาตัวผู้ฝึกฝ่าหลุนกงจำนวนนับไม่ถ้วนไปล้างสมองเพื่อบังคับให้พวกเขาเลิกความเชื่อที่ถูกต้องของตน ประณามฝ่าหลุนกงและเลิกฝึก พรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้วิธีการชั่วร้ายมากมายในการชักจูงพวกเขา โดยใช้ญาติของพวกเขา ใช้เรื่องการจ้างงาน และการศึกษา มากดดันพวกเขา ทรมานพวกเขาด้วยวิธีการต่างๆ กระทั่งลงโทษสมาชิกในครอบครัวและเพื่อนร่วมงานของพวกเขาด้วย ผู้ฝึกที่ถูกล้างสมองสำเร็จจะถูกใช้ให้ทรมานและล้างสมองผู้ฝึกคนอื่นต่อไป พรรคคอมมิวนิสต์จีนที่ชั่วร้ายยืนกรานในการเปลี่ยนแปลงคนดีให้เป็นปีศาจ และบีบให้พวกเขาเดินไปในทางที่มีมตตราบชั่วชีวิต

VII. สังคมนิยมที่ไร้ศีลธรรม กับ “ลักษณะเฉพาะของจีน”

คำว่า “ลักษณะเฉพาะของจีน” ถูกใช้ปิดอาชญากรรมของพรรคคอมมิวนิสต์จีน มันอ้างเสมอมาว่าความสำเร็จของการปฏิวัติของจีนนั้นเนื่องมาจาก “การผสมผสานลัทธิมาร์กซ์-เลนิน กับรูปธรรมความเป็นจริงของการปฏิวัติจีน” พรรคคอมมิวนิสต์จีนมักใช้คำว่า “ลักษณะเฉพาะ” อย่างผิดๆ เพื่อใช้เป็นอุดมการณ์ในการสนับสนุน นโยบายที่ชั่วร้ายและเอาแต่ใจของมัน

มาตรการที่หลอกลวงและเอาแต่ใจตัว

ภายใต้คำที่หลอกลวงว่า “ลักษณะเฉพาะของจีน” พรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่ได้ประสบความสำเร็จอะไรนอกจากเรื่องเหลวไหล

เป้าหมายของการปฏิวัติของพรรคคอมมิวนิสต์จีน คือการทำให้ผลการผลิตเป็นกรรมสิทธิ์แห่งสาธารณะกลายเป็นความจริงขึ้นมา มันหลอกให้เยาวชนมากมายเข้าร่วมองค์กรพรรคเพื่ออุดมการณ์คอมมิวนิสต์และความเป็นเอกภาพ หลายคนถึงกับทรยศต่อกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินของครอบครัว แต่ 83 ปีหลังกำเนิดของพรรคคอมมิวนิสต์จีน ทุนนิยมก็กลับมาอีกเพียงแต่ว่าตอนนี้มันกลายเป็นส่วนหนึ่งของพรรคคอมมิวนิสต์จีนเอง ซึ่งตรงกันข้ามกับเมื่อก่อนที่ยึดถือลัทธิเฉลี่ยสมบูรณ์

ทุกวันนี้ในหมู่ญาติและลูกหลานของผู้นำพรรคคอมมิวนิสต์จีนนั้น หลายคนได้กลายเป็นนายทุนใหม่ผู้ร่ำรวย สมาชิกพรรคมากมายพยายามจะเข้าร่วมในกลุ่มเศรษฐกิจใหม่นี้ พรรคคอมมิวนิสต์จีนเคยกำจัดเจ้าของที่ดินและนายทุนในนามของการปฏิวัติและขโมยทรัพย์สินของพวกเขาไป ปัจจุบัน “ขุนนาง” ใหม่ของพรรคคอมมิวนิสต์จีนกลายเป็นนายทุนที่รวยยิ่งขึ้นด้วยการยกยอกและคอร์รัปชัน ผู้ที่เคยทำตามพรรคคอมมิวนิสต์จีนในช่วงแรกของการปฏิวัติคงพากันถอนใจว่า “ถ้ารู้ที่บ้านเมืองจะเป็นเหมือนอย่างในวันนี้ ตอนนั้นฉันก็จะไม่ทำตามมันแน่” หลังจากหลายทศวรรษของความลำบากขมขื่น พวกเขากลับพบว่าตนเองได้อุทิศสมบัติของพี่น้องและพ่อ รวมทั้งชีวิตของพวกเขา ให้แก่ลัทธิพรรคคอมมิวนิสต์จีนไปเสียอย่างง่าย ๆ

พรรคคอมมิวนิสต์จีนพูดเกี่ยวกับพื้นฐานเศรษฐกิจกำหนดโครงสร้างข้างบน¹³ แต่ในความเป็นจริงแล้ว พื้นฐานเศรษฐกิจของเจ้าหน้าที่ในระบบเจ้าขุนมูลนายที่คอร์รัปชันของพรรคคอมมิวนิสต์จีนต่างหากที่เป็นตัวกำหนด “โครงสร้างส่วนบนที่มีแรงกดดันสูง” โครงสร้างส่วนบนที่อาศัยแรงกดดันอย่างสูงในการค้าจูงใจ การกดขี่ประชาชนจึงกลายเป็นนโยบายพื้นฐานของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

ลักษณะที่ไร้ศีลธรรมอีกประการหนึ่งของพรรคคอมมิวนิสต์จีนคือการเปลี่ยนแปลงนิยามของแนวคิด วัฒนธรรม และใช้นิยามที่แก้ไขใหม่นี้วิพากษ์วิจารณ์และควบคุมคน แนวคิดของ “พรรค” เป็นตัวอย่างหนึ่ง ตั้งแต่เมื่อตอนเริ่มต้น พรรคการเมืองต่างๆ ที่ก่อตั้งขึ้นทั้งในประเทศและต่างประเทศนั้น จะมีก็แต่พรรคคอมมิวนิสต์ที่แสดงอำนาจอยู่เหนืออำนาจที่พรรคควรจะมี หากท่านเข้าร่วมกับพรรค มันจะควบคุมชีวิตของท่านในทุกๆ ด้าน รวมทั้งจิตสำนึก การดำรงชีพและชีวิตส่วนตัวของท่าน หากได้รับอำนาจทางการเมือง พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ควบคุมสังคม รัฐบาลและกลไกของรัฐทุกอย่าง มันเผด็จการในทุกเรื่อง นับตั้งแต่เรื่องสำคัญ อย่างการกำหนดว่าใครจะเป็นผู้นำประเทศหรือรัฐมนตรีกลาโหม หรือการออกกฎหมาย ข้อบังคับอะไร จนกระทั่งถึงเรื่องเล็กๆ อย่างเช่น ใครจะอาศัยอยู่ที่ไหน จะแต่งงานกับใคร มีลูกได้กี่คน พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้รวบรวมวิธีการควบคุมนานาชาติเอาไว้ใช้ประโยชน์

ในนามของวิพากษ์วิธี พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ทำลายวิธีคิดแบบองค์รวม ความสามารถเชิงเหตุผลและการตรวจสอบหลักปรัชญา ในขณะที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนพูดถึง “แบ่งปันตามการลงแรงของแต่ละคน” แต่กลับ “ยอมให้คนส่วนหนึ่งรวยก่อน” สำเร็จพร้อมไปกับการ “แบ่งปันตามอำนาจ” พรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้การเสแสร้งของ “การรับใช้ประชาชนอย่างสุดจิตสุดใจ” ในการหลอกผู้ที่ยึดถืออุดมคติเหล่านี้ แล้วล้างสมองและควบคุมพวกเขาอย่างสมบูรณ์แบบ ค่อยๆ เปลี่ยนพวกเขาให้เป็นเครื่องมือเชื่องๆ ที่ “รับใช้พรรคอย่างสุดจิตสุดใจ” และไม่กล้าโต้แย้งเพื่อประชาชน

พรรคแมคเคย์เวลเลียน(เจ้าเล่ห์)กับ “ลักษณะเฉพาะของจีน”

การใช้หลักการที่ให้คุณค่ากับผลประโยชน์ของพรรคเหนือทุกสิ่ง พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้บิดเบือนสังคมจีน ด้วยวิธีการของลัทธิมาร์ก สร้างแบบอย่างชีวิตที่บิดเบือนให้กับมนุษยชาติ ซึ่งแตกต่างจากรัฐอื่นๆ, รัฐบาลอื่นๆ หรือองค์กรอื่นๆ ในโลก หลักการของมันคือไม่มีหลักการ ไม่มีความจริงใจอยู่ในรอยยิ้มของมัน อย่างไรก็ตาม คนดี ๆ ย่อมไม่อาจเข้าใจพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ บนพื้นฐานของศีลธรรมสากล ไม่มีใครคาดคิดว่าสิ่งชั่วร้ายอย่างนี้จะป็นตัวแทนของประเทศหนึ่งได้ พรรคคอมมิวนิสต์จีนก่อตั้งตัวเองขึ้นมาในหมู่ประชาคมโลกด้วยการใช้ข้ออ้างเรื่อง “ลักษณะเฉพาะของจีน” คำว่า “ลักษณะเฉพาะของจีน” จึงกลายเป็นคำพูดสวยหรูแทน “ลักษณะที่ชั่วร้ายของพรรคคอมมิวนิสต์จีน”

ด้วยคำว่า “ลักษณะเฉพาะของจีน” ระบบทุนนิยมที่พิกลพิการของจีนจึงถูกแปลงไปเป็น “ระบบสังคมนิยม” “การว่างงาน” กลายเป็น “การรอคอยงาน” “การถูกลอยแพ” ออกจากงานกลายเป็น “การพินหน้ำที่” “ความยากจน” กลายเป็น “สังคมนิยมในระยะเริ่มต้น” สิทธิมนุษยชนในเรื่องเสรีภาพในความเชื่อและการพูดถูกกลืนให้เหลือเพียงสิทธิที่จะมีชีวิตรอดต่อไป

ประชาชนชาติจีนเผชิญกับวิกฤตทางศีลธรรมอย่างไม่เคยมีมาก่อน

ในช่วงต้นของทศวรรษ 1990 มีคำพูดที่โด่งดังในประเทศจีนว่า “ฉันเป็นนักเลงโตและฉันก็ไม่กลัวใครทั้งนั้น” นี่เป็นผลสืบเนื่องมาจากการปกครองแบบไร้ศีลธรรมของพรรคคอมมิวนิสต์จีนนานนับสิบ ๆ ปีของการโกง

ประเทศชาติ สิ่งที่เกิดขึ้นพร้อมกับความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจแบบจอมปลอมของจีนคือการตกต่ำทางศีลธรรมอย่างรวดเร็วของสังคมในทุกพื้นที่ทั่วประเทศ

ตัวแทนสภาประชาชนจีนมักพูดกันในเรื่อง “ความซื่อสัตย์และความไว้วางใจ” ในที่ประชุมสภาประชาชน เช่นเดียวกับที่ออกข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัยที่นักศึกษาต้องเขียนเรื่องเกี่ยวกับความซื่อสัตย์และความไว้วางใจ นี่เป็นสิ่งยืนยันถึงการขาดความซื่อสัตย์และความไว้วางใจ และความตกต่ำของศีลธรรมที่กลายเป็นวิกฤตการณ์ที่มองไม่เห็น แต่กลับแพร่หลายอยู่ทั่วไปในความเป็นจริงของสังคมจีน การโกงกิน การฉ้อฉล สินค้าปลอม การหลอกลวง ความพยายามทำร้ายและบรรทัดฐานทางสังคมที่เสื่อมถอยเป็นสิ่งที่พบเห็นทั่วไป ไม่มีพื้นฐานความไว้วางใจหลงเหลืออยู่ในหมู่ประชาชน

ผู้ที่รู้สึกพอใจกับมาตรฐานความเป็นอยู่ของชีวิตที่ดีขึ้นนั้น ใช่หรือไม่ที่ความมั่นคงของชีวิตเป็นสิ่งสำคัญอันดับแรก อะไรคือปัจจัยสำคัญที่สุดของความมั่นคงในสังคม มันคือศีลธรรม สังคมที่ศีลธรรมเสื่อมถอยย่อมไม่อาจให้ความปลอดภัยได้

ทุกวันนี้ พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ปราบปรามศาสนาตั้งเดิมแทบทุกศาสนาและรื้อถอนระบบคุณค่าแบบดั้งเดิมทิ้งไป วิธีการไร้ศีลธรรมที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้ในการฉกชิงความร่ำรวยและหลอกลวงประชาชนมีผลกระทบต่อสังคมทั้งหมด ทำให้สังคมเสื่อมทรามและนำพาประชาชนไปสู่ความชั่วร้าย พรรคคอมมิวนิสต์จีนซึ่งปกครองด้วยวิธีชั่วร้ายนั้นจำเป็นต้องมีสังคมที่พังทลายเป็นสิ่งแวดล้อมเพื่อการอยู่รอดของมัน นั่นคือเหตุที่ว่าทำไมพรรคคอมมิวนิสต์จีนพยายามลากประชาชนลงไปอยู่ในระดับเดียวกับมัน ตั้งใจที่จะทำให้ชาวจีนกลายเป็นคนเจ้าเล่ห์ในระดับต่างๆ นี่คือธรรมชาติความโหดที่ทำให้พื้นฐานทางศีลธรรมที่เคยค้ำจุนประชาชนจีนถูกกำจัดไปจนหมดสิ้น

บทสรุป

“มันง่ายที่จะเปลี่ยนแปลงแม่น้ำและภูเขามากกว่าการเปลี่ยนธาตุแท้ของคนๆหนึ่ง”¹⁴ ประวัติศาสตร์ได้พิสูจน์แล้วว่าทุกครั้งที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนผ่านคลายโซ่ตรวนที่พันธนาการออก มันไม่ได้ทำไปเพราะตั้งใจจะทิ้งสิ่งเหล่านี้ไปจริงๆ หลังความอดอยากครั้งใหญ่ในช่วงต้นของทศวรรษ 1960 พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ยอมให้มี “เสรีภาพ 3 ประการและหนึ่งคำมั่นสัญญา”¹⁵ โดยมุ่งจะฟื้นฟูการผลิตทางด้านเกษตรกรรมแต่ไม่ได้ตั้งใจที่จะเปลี่ยนสถานภาพเยี่ยงทาสของชาวนาจีน “การปฏิรูปทางเศรษฐกิจ” และ “การให้เสรีภาพ” ในทศวรรษ 1980 ก็ไม่อาจยับยั้งการเข่นฆ่านักศึกษาหนีพันที่จัตุรัสเทียนอันเหมินในปี 1989 ในอนาคตพรรคคอมมิวนิสต์จีนจะยังคงเปลี่ยนหน้ากากของมันเรื่อยไปโดยไม่เปลี่ยนธาตุแท้ที่ชั่วร้ายแม้แต่น้อย

บางคนอาจคิดว่าอดีตก็คืออดีต ปัจจุบันสถานการณ์ได้เปลี่ยนไปแล้ว พรรคคอมมิวนิสต์จีนในปัจจุบันก็ไม่ใช่พรรคคอมมิวนิสต์จีนยุคก่อน หลายคนอาจพอใจกับมายาภาพที่เห็นและหลงผิดว่าพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้เปลี่ยนจนดีขึ้นแล้ว กำลังแก้ไขอยู่ หรืออย่างน้อยก็ตั้งใจจะแก้ไข พวกเขาจะผลักไสความทรงจำในอดีตที่ไม่ดีออกไป ซึ่งมีแต่จะส่งเสริมให้พรรคคอมมิวนิสต์จีนอันชั่วร้ายมีโอกาสอยู่รอด ก่อกรรมทำเข็ญกับมนุษยชาติต่อไปเท่านั้น

ความพยายามทั้งหมดของพรรคคอมมิวนิสต์จีนเพียงเพื่อให้ผู้คนลืมอดีตที่ผ่านมา เพราะความทุกข์ยากทั้งหลายของประชาชนจะคอยเตือนให้ระลึกถึงความอยุติธรรมที่พวกเขาเคยได้รับจากพรรคคอมมิวนิสต์จีน

อันที่จริง ประวัติศาสตร์ของพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ทำลายความทรงจำของประชาชน ประวัติศาสตร์ที่ลึกลับ ไม่ทราบถึงประสบการณ์ที่แท้จริงของพ่อแม่ เป็นประวัติศาสตร์ซึ่งคนหลายร้อยล้านต้องทนทุกข์กับความขัดแย้งมากมายระหว่างความเกลียดชังนี้เลือดของพรรคคอมมิวนิสต์จีนกับการมอบความหวังในอนาคตไว้กับพรรคคอมมิวนิสต์จีน

เมื่อปีศาจลัทธิคอมมิวนิสต์มาสู่โลก พรรคคอมมิวนิสต์ได้ปลดปล่อยพวกสวะสังคมนิยมและอาศัยการก่อกบฏของพวกอันธพาลในการยึดอำนาจทางการเมือง สิ่งที่มีนัยได้ทำไปโดยการผลาญชีวิตก็เพื่อก่อตั้งและจรรโลงระบอบกட்சีในรูปแบบซึ่ง“การครอบครองของพรรค” โดยการใช้แนวคิดเรื่อง “การต่อสู้” ที่ต่อต้านธรรมชาติ กฎสวรรค์ ธรรมชาติของมนุษย์ และจักรวาล มันได้ทำลายจิตสำนึกและความดีงามของคน และยังทำลายอารยธรรมมนุษย์และศีลธรรม มันใช้นักฆ่ามือเปื้อนเลือดและการล้างสมองในการก่อตั้งลัทธิมารคอมมิวนิสต์ขึ้นมา ทำให้ประชาชนชาติมีใจปริตเพื่อมันจะได้ปกครองประเทศ

ตลอดประวัติศาสตร์ของพรรคคอมมิวนิสต์จีนจะมีช่วงของความรุนแรงเมื่อ“ภัยแดง” ไปถึงจุดสูงสุด และช่วงที่รุ่งงามเมื่อพรรคคอมมิวนิสต์จีนกำลังดิ้นรนหนีความตาย แต่ทุกครั้งพรรคคอมมิวนิสต์จีนจะใช้วิธีการที่ฉลาดแกมโกงแก้ไขตัวให้หลุดพ้นจากวิกฤตกาล แต่ก็ได้แค่มุ่งไปสู่ความรุนแรงรอบใหม่และหลอกลวงประชาชนจีนต่อไปเท่านั้น

เมื่อผู้คนรู้ถึงความชั่วร้ายของพรรคคอมมิวนิสต์จีน ไม่ยอมถูกหลอกลอกจากการสร้างภาพลวงตาของมัน จุดจบของพรรคคอมมิวนิสต์จีนและชาติแท้ที่ไร้ศีลธรรมของมันก็จะมาถึง

เมื่อเปรียบกับประวัติศาสตร์ 5,000 ปีของประเทศจีน เวลา 55 ปีของการปกครองของพรรคคอมมิวนิสต์จีนก็เป็นแค่พริบตาเดียว ก่อนที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะปรากฏขึ้น ประเทศจีนได้สร้างอารยธรรมที่ลึกล้ำยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ พรรคคอมมิวนิสต์จีนฉวยโอกาสจากปัญหาภายในประเทศจีนและการรุกรานของต่างชาติ เจาะช่องว่างเข้ามาก่อความหายนะให้กับชาติจีน มันได้สังหารคนไปหลายสิบล้านคน ทำลายครอบครัวนับไม่ถ้วน สังเวศสภาพแวดล้อมทางนิเวศน์ของจีน ซึ่งเป็นที่พึ่งในการดำรงชีวิตของจีน และที่ร้ายแรงยิ่งกว่าคือ การไถ่ดับสลายของรากฐานทางศีลธรรมของประเทศจีนและประเพณีที่ดีงามและหลากหลาย

อนาคตของจีนจะเป็นอย่างไร จีนจะไปสู่ทิศทางใด คำถามสำคัญเช่นนี้ซับซ้อนเกินกว่าจะอภิปรายกันเพียงไม่กี่คำ แต่สิ่งหนึ่งที่แน่นอนคือ หากไม่มีการฟื้นฟูศีลธรรมของชาติขึ้นมาใหม่ ไม่พลิกฟื้นความสัมพันธ์ที่กลมกลืนระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติ และระหว่างมนุษย์ สวรรค์และโลกเสียใหม่ หากไม่มีความเชื่อ หรือวัฒนธรรมของการอยู่ร่วมกันอย่างสันติระหว่างมนุษย์ ก็จะเป็นไปไม่ได้ที่ประชาชนชาติจีนจะมีอนาคตที่สดใส

หลังจากหลายสิบปีของการล้างสมองและการปราบปราม พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ปลุกฝังวิถีคิดของมันและมาตรฐานความดีเลวของมันเข้าไปในชีวิตของประชาชนจีน ซึ่งทำให้ประชาชนยอมรับความวิปริตฉ้อฉลของพรรคคอมมิวนิสต์จีน จนกลายเป็นส่วนหนึ่งของการหลอกลวงของมัน ช่วยสร้างอุดมการณ์เป็นพื้นฐานการคงอยู่ของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

ในการกำจัดหลักการที่ไร้ศีลธรรมที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนอัดฉีดให้กับชีวิตเรา ในการตัดขาดจากชาติแท้ที่ชั่วร้ายของพรรคคอมมิวนิสต์จีน และเพื่อฟื้นฟูจิตสำนึกและความเป็นมนุษย์กลับคืนมา นี่เป็นขั้นตอนแรกๆที่จำเป็นบนเส้นทางไปสู่การเปลี่ยนแปลงอย่างราบรื่นของสังคมใหม่ที่ปราศจากพรรคคอมมิวนิสต์

หนทางนี้จะเดินไปอย่างสม่ำเสมอและสันติได้หรือไม่ ขึ้นอยู่กับการเปลี่ยนแปลงในจิตใจของชาวจีนทุกคน แม้ว่าดูเหมือนว่าพรรคคอมมิวนิสต์จีนจะครอบครองทรัพยากรและความรุนแรงทั้งหมดในประเทศเอาไว้ หาก

ประชาชนทุกคนเชื่อในพลังของความจริงและปกป้องศีลธรรม ปีศาจพรรคคอมมิวนิสต์จีนก็จะสูญเสียรากฐานของการคงอยู่ ทุกสิ่งก็จะกลับสู่ผู้ที่รักษาความถูกต้อง นั่นคือเวลาที่ประเทศจีนจะเกิดใหม่อย่างแท้จริง

มีแต่การไร้ซึ่งพรรคคอมมิวนิสต์จีน จึงจะมีประเทศจีนใหม่

มีแต่การไร้ซึ่งพรรคคอมมิวนิสต์จีน ประเทศจีนจึงจะมีความหวัง

การไร้ซึ่งพรรคคอมมิวนิสต์จีน ประชาชนจีนที่มีใจเที่ยงตรงและงดงาม จึงจะสร้างประวัติศาสตร์จีนที่ยิ่งใหญ่ขึ้นมาได้อีกครั้ง

หมายเหตุ

บทวิจารณ์ที่ 1

1. หนึ่งร้อยวันแห่งการปฏิรูป เป็นช่วงการปฏิรูป 103 วัน ระหว่าง วันที่ 11 มิถุนายน - 21 กันยายน 1898 ที่จักรพรรดิกว๋างสู แห่งราชวงศ์ชิง (1875-1908) ทรงบัญชาให้ทำการปฏิรูปโดยมุ่งเปลี่ยนแปลงสังคมและรัฐธรรมนูญอย่างกว้างขวาง แม้ว่าจะมีการต่อต้านการปฏิรูปนี้อย่างรุนแรงในหมู่ชนชั้นปกครองระดับสูงที่มีหัวอนุรักษ์นิยม ด้วยการสนับสนุนจากนักฉวยโอกาสทางการเมือง หยวน ซื่อไช้และจักรพรรดินีมา้ย ซูสี (ซีอซี) ก่อการกบฏเมื่อวันที่ 21 กันยายน 1898 หล่อบับบังคับให้จักรพรรดิกว๋างสู ผู้มีจิตใจฝักใฝ่การปฏิรูปให้กักตัวเองจากโลกภายนอก และหล่อนก็ทำการควบคุมรัฐบาลโดยสถาปนาตนเองเป็นผู้สำเร็จราชการ การปฏิรูปร้อยวัน จบลงด้วยการล้มเลิกพระราชโองการใหม่ ในระหว่างนั้นหกผู้นำผู้สนับสนุนการปฏิรูปก็ถูกประหาร
2. การปฏิวัติ ซินไห่ ซึ่งได้รับการตั้งชื่อตามชื่อปีจีน (1911) เป็นการโค่นล้ม (10 ตุลาคม 1911 – 12 กุมภาพันธ์ 1912) การปกครองของราชวงศ์ชิง และก่อตั้งสาธารณรัฐจีนขึ้นมา
3. การเคลื่อนไหว 4 พฤษภาคม เป็นการเคลื่อนไหวของมวลชนครั้งแรกในประวัติศาสตร์จีนใหม่ ซึ่งเริ่มต้นเมื่อวันที่ 4 พฤษภาคม 1919
4. จาก <http://eserver.org/marx/1848-communist.manifesto/cm4.txt>
5. จดหมายของเหมา เจ๋อตง ถึง เจียง ชิง ภรรยาของเขา (1966)
6. ข้อมูลจาก <http://www.debates.org/pages/trans2004a.html>
7. โครงสร้างส่วนบนตามคำอธิบายตามทฤษฎีทางสังคมของมาร์กนั้นเกี่ยวข้องกับวิธีโต้ตอบระหว่างมนุษย์ทางด้านจิตใจและวัตถุที่มีตัวตนในสังคม
8. คัมภีร์ เต๋า เต๋อ จิง บทที่ 25 หนึ่งในแม่บทของเต๋าที่สำคัญที่สุด เขียนโดยเหลาจื่อ
9. จาก <http://eserver.org/marx/1848-communist.manifesto/cm1.txt>

บทวิจารณ์ที่ 2

1. จากเพลงของ คอมมิวนิสต์ “The Internationale”
2. จากรายงานของเหมา เจ๋อตง “รายงานเกี่ยวกับการสอบสวน การเคลื่อนไหว ชาวนาในหูหนาน” (มีนาคม 1927)
3. นิทานพื้นเมืองของจีน เรื่อง หญิงผมขาว เป็นเรื่องราวของสาวอมตะ ที่อาศัยอยู่ในถ้ำ เธอมีความสามารถพิเศษ ในการให้รางวัล กับคุณความดีและลงโทษความชั่วสนับสนุนความถูกต้องและควบคุมมาร แต่ในละครโอเปร่าและบัลเลต์สมัยใหม่ของจีนกลับบิดเบือนว่า เธอถูกบังคับให้หนีไปอยู่ในถ้ำ หลังจากพ่อของเธอถูกตีตายเพราะไม่ยอมให้เธอแต่งงานกับเจ้าของที่ดินเฉ่า ผมของเธอจึงกลายเป็นสีขาวเพราะขาดอาหาร เรื่องนี้เป็นหนึ่งในละคร “สมัยใหม่” ที่มีชื่อเสียงที่สุดในประเทศจีน และส่งเสริมให้เกิดการเกลียดชัง พวกชนชั้นเจ้าของที่ดิน
4. ชนชั้นกรรมาชีพผู้ไร้ค่า ถูกแปลแบบหยาบๆว่า กรรมกรในสลัม ศัพท์คำนี้ระบุว่าชนชั้นคนจรจัด พวกที่เสื่อมโทรมหรือพวกใต้ดิน ซึ่งประกอบขึ้นเป็นส่วนหนึ่งของประชากรและเป็นของศูนย์กลางอุตสาหกรรม ซึ่งรวมถึงขอกทาน โสเภณี แก๊งอาชญากร นักเลงโต(อั้งยี่) พวกต้มตุ๋น พวกลักเล็กขโมย พวกคนจรจัด พวกว่างงาน ผู้ที่ถูกภาคอุตสาหกรรมทอดทิ้ง รวมทั้งพวกที่ถูกลดฐานะ ลดชั้นทั้งหลาย หรือพวกเสื่อมทราม คำศัพท์นี้ถูกแต่งขึ้นมาโดยมาร์กซ์ในระหว่างการต่อสู้ทางชนชั้นในฝรั่งเศส (1848-1850)
5. โจว เอ็นไหล (5 มีนาคม 1898 – 8 มกราคม 1976) เป็นบุคคลที่โดดเด่นสมัย เหมา เจ๋อตง ในประวัติศาสตร์ของพรรคคอมมิวนิสต์จีน เขาเป็นแบบอย่างผู้นำของพรรคคอมมิวนิสต์จีนและเป็นนายกรัฐมนตรีของสาธารณรัฐประชาชนจีน ตั้งแต่ปี 1949 จนถึงแก่กรรม

6. กู๋ ชุ่นจาง เดิมที่เป็นหัวหน้าของหน่วยสายลับพิเศษของ พรรคคอมมิวนิสต์จีน ในปี 1931 เขาถูกพรรคก๊กมินตั๋งจับและช่วยเหลือพวกเขาในการเผยแพร่โจมตีสายลับหลายคนของพรรคคอมมิวนิสต์จีน ต่อมาสมาชิกครอบครัวที่แปดคนของ กู๋ ถูกฆาตกรรมและฝังในเขตยึดครองของฝรั่งเศส ในเซี่ยงไฮ้ มีรายละเอียดเพิ่มเติมใน “ประวัติศาสตร์การลอบสังหารของ พรรคคอมมิวนิสต์จีน”
<http://english.epochtimes.com/news/4-7-14/22421.html>
7. สงครามระหว่างพรรคคอมมิวนิสต์จีนกับก๊กมินตั๋ง ในเดือน มิถุนายน 1946 สงครามครั้งนี้ เด่นชัดในเรื่องความสำเร็จของการรณรงค์ 3 เรื่อง ได้แก่ เหลียวซี-เสิ่นหยาง หวายไห่ และเป่ย์ ผิง-เทียนจิน หลังจากนั้น พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ล้มการปกครองของก๊กมินตั๋ง แล้วตั้งสาธารณรัฐประชาชนจีน ในวันที่ 1 ตุลาคม 1949
8. เจียง ไคเช็ค เป็นผู้นำของก๊กมินตั๋ง และต่อมาได้ถูกเนรเทศไปเป็นผู้ปกครองของประเทศไต้หวัน
9. หู จงหนาน (1896-1962) บ้านเกิดอยู่ที่อำเภอเซียวเฟิง (ปัจจุบันเป็นส่วนหนึ่งของอำเภออันจี) จังหวัดเจ้อเจียง เป็นรองผู้บัญชาการรักษากรผู้บัญชาการและหัวหน้าเจ้าหน้าที่ของกองทัพก๊กมินตั๋งภาคตะวันตกเฉียงใต้และสำนักบริหาร
10. หลี่ เซียนเนี่ยน (1909-1992) หนึ่งในผู้นำอาวุโสของ พรรคคอมมิวนิสต์จีน เขาเป็นประธานาธิบดีของจีน ในปี 1983 เขามีบทบาทสำคัญในการฟื้นฟูอำนาจให้เติ้ง เสี่ยวผิง ในเดือน ตุลาคม 1976 ซึ่งเป็นช่วงสิ้นสุดของการปฏิวัติวัฒนธรรม
11. เมื่อพรรคคอมมิวนิสต์จีน เริ่มการปฏิรูปที่ดิน มันได้จัดแบ่งประชาชนออกเป็นประเภทต่างๆ ในบรรดาชนชั้นที่จัดเป็นศัตรูนั้น ปัญญาชนจัดอยู่ในลำดับถัดลงมาจากเจ้าที่ดิน พวกปฏิวัติกร สายลับ เป็นต้น โดยอยู่ลำดับที่ 9
12. จากบทกวีของ ซือหม่า เซียน (ราว 140-87 ปีก่อนคริสตกาล) เขาเป็นนักประวัติศาสตร์และนักวิชาการ ในราชวงศ์ฮั่นตะวันตก ในบทกวีที่มีชื่อเสียงของเขา เขียนไว้ว่า “ทุกคนล้วนต้องตาย แต่การตายนั้น บ้างก็สำคัญกว่าเขาไต้ซาน บ้างก็เบากว่าขนนก” เขาไต้ซานเป็นภูเขาสำคัญลูกหนึ่งของจีน
13. หยาง คู่ยง (30 มิถุนายน 2004) “บทสรุป การสนับสนุนทางการเงิน ที่มอสโคว์มอบให้กับ พรรคคอมมิวนิสต์จีนจากปี 1920 – 1940(1)” จากหมายเลขที่27 ฉบับเว็บไซต์ของ ศตวรรษที่21
<http://www.cuhk.edu.hk/ics/21c/supplem/essay/040313a.htm> (ภาษาจีน) ผู้เขียนคือหยาง คู่ยง – เป็นผู้นำวิจัยประวัติศาสตร์จีนยุคใหม่ ในสถาบันสังคมศาสตร์จีน ปัจจุบันเขาเป็นศาสตราจารย์ของ ภาควิชาประวัติศาสตร์ มหาวิทยาลัยปักกิ่ง และเป็นศาสตราจารย์เพิ่มเติม ที่มหาวิทยาลัย Eastern China Normal
14. ยุทธการภาคเหนือ เป็นการรณรงค์ทางการทหาร ที่นำโดย เจียง ไคเช็ค ในปี 1927 เพื่อรวมจีนให้เป็นหนึ่งเดียว ภายใต้การปกครองของพรรคก๊กมินตั๋ง และสิ้นสุดการปกครองของเหล่าขุนศึก ซึ่งประสบความสำเร็จอย่างมาก ในระหว่างยุทธการภาคเหนือครั้งนี้ พรรคคอมมิวนิสต์จีนเป็นแนวร่วมกับก๊กมินตั๋ง
15. การเคลื่อนไหวปฏิวัติ ระหว่างการเป็นแนวร่วมของ พรรคคอมมิวนิสต์จีนกับ ก๊กมินตั๋ง ในยุทธการภาคเหนือ
16. ชุน ยัดเซน (1866-1925) บิดาของประเทศจีนใหม่
17. กองทัพปฏิวัติชาตินิยม ที่ควบคุมโดยก๊กมินตั๋ง ซึ่งเป็นกองทัพของสาธารณรัฐจีน ในช่วงการเป็นแนวร่วมระหว่างพรรคคอมมิวนิสต์จีนกับก๊กมินตั๋ง
18. วันที่ 12 เมษายน 1927 ก๊กมินตั๋ง ที่นำโดยเจียง ไคเช็ค ได้เริ่มปฏิบัติการทางทหารต่อต้านพรรคคอมมิวนิสต์จีนในเซี่ยงไฮ้ รวมทั้งเมืองต่างๆหลายเมือง สมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์จีนกว่า 5 พันคนถูกจับและหลายคนถูกสังหารในระหว่างวันที่ 12 เมษายน และสิ้นสุดในเซี่ยงไฮ้ในปี 1927
19. เขตภูเขาจิ้งกัณชาน ถือว่าเป็นฐานที่มั่นปฏิวัติแห่งแรกของ พรรคคอมมิวนิสต์จีน และถูกเรียกว่า “อุ้งกำเนิดของหน่วยพิทักษ์แดง”
20. เหลียวซี-เสิ่นหยาง ปักกิ่ง-เทียนจิน และหวายไห่ เป็นสมรภูมิสำคัญสามแห่งที่ พรรคคอมมิวนิสต์จีนรบกับก๊กมินตั๋งจากเดือน กันยายน 1948 ถึง มกราคม 1949 ซึ่งทำลายล้างกองทัพที่แตกพ่ายของก๊กมินตั๋ง มีคนเสียชีวิตหลายล้านคนในระหว่างสงครามทั้งสามนี้

21. หลิน เปียว (1907-1971) หนึ่งในผู้นำอาวุโสของพรรคคอมมิวนิสต์จีนที่รับใช้เหมา เจ๋อตงในฐานะเป็นสมาชิกของคณะกรรมการการเมือง รองประธานพรรค (1958) และรัฐมนตรีกลาโหม (1959) หลิน ได้รับการวางตัวให้เป็นทายาทของเหมาในปี 1966 แต่ความนิยมในตัวเขาตกลง ในปี 1970 ต่อมาถูกรายงานว่าเกี่ยวข้องกับความพยายามก่อรัฐประหาร เขาหลบหนีไปสหภาพโซเวียตทันทีที่แผนการถูกเปิดโปง เครื่องบินของเขาตกในมองโกเลีย ทำให้เสียชีวิต
22. ซู ชิวไป๋ (1899-1935) เป็นหนึ่งในผู้นำพรรคคอมมิวนิสต์จีนยุคเริ่มแรก เป็นนักเขียนฝ่ายซ้ายที่มีชื่อเสียงคนหนึ่ง เขาถูกกักมิดตั้งจับในวันที่ 23 กุมภาพันธ์ 1935 และเสียชีวิตในวันที่ 18 มิถุนายน ปีเดียวกัน
23. “ตัวแทนสามฝ่าย” ได้รับการกล่าวถึงครั้งแรก ในสุนทรพจน์ของ เจียง เจ๋อหมิน เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2000 ตามทฤษฎีนี้ พรรคจะต้องเป็นตัวแทน ในการพัฒนาพลังทางการผลิตที่กำหนดหน้าของประเทศจีนตลอดกาล ซึ่งนำวัฒนธรรมที่กำหนดหน้ารวมทั้งผลประโยชน์พื้นฐานของคนส่วนใหญ่ของประเทศจีน
24. จาง ปอจุน (1895-1969) เป็นหนึ่งในผู้ก่อตั้งสันนิบาตประชาธิปไตยของจีน ซึ่งเป็นพรรคการเมืองฝ่ายประชาธิปไตยในจีน เขาถูกจัดเป็นพวกฝ่ายขวาอันดับ 1 ในปี 1957 โดย เหมา เจ๋อตง เขาเป็นหนึ่งในพวกฝ่ายขวาจำนวนไม่กี่คน ที่ไม่ได้รับการฟื้นฟูชื่อเสียง หลังการปฏิวัติวัฒนธรรม
25. หลัว หลงจี (1898-1965) เป็นหนึ่งในผู้ก่อตั้งสันนิบาตประชาธิปไตยของจีน เขาถูกจัดเป็นพวกฝ่ายขวาในปี 1958 โดยเหมา และเป็นหนึ่งในพวกฝ่ายขวาจำนวนไม่กี่คน ที่ไม่ได้รับการฟื้นฟูชื่อเสียง หลังการปฏิวัติวัฒนธรรม
26. ฟุ่ย์ หรือ อ้ายซิน เจียหฺรอ ในแมนจูเรีย (1906-1967) เป็นจักรพรรดิองค์สุดท้ายของประเทศจีน หลังจากสละราชย์ รัฐบาลสาธารณรัฐใหม่ก็ให้การชดเชยจำนวนมาก ทั้งยังอนุญาตให้พำนักอยู่ในพระราชวังต้องห้ามในปักกิ่งจนกระทั่งปี 1924 หลังปี 1925 เขาไปพำนักอยู่ในเขตยึดครองของญี่ปุ่นในเมืองเทียนจิน ในปี 1934 เขากลายเป็นจักรพรรดิในการเชิดหุ่นของญี่ปุ่นในรัฐแมนจูเรีย ในปี 1945 เขาถูกกองทัพรัสเซียจับตัว กลายเป็นนักโทษจนถึงปี 1950 เมื่อถูกส่งตัวให้กับพรรคคอมมิวนิสต์จีน ในปี 1946 ฟุ่ย์เป็นพยาน ในศาลคดีอาชญากรรมสงครามของโตเกียว ว่าเขาเองไม่ปรารถนาที่จะเป็นเครื่องมือของทหารญี่ปุ่น หรือเป็นเครื่องมือของรัฐอิสระแมนจูเรียตามที่ถูกกล่าวหา เขาถูกขังที่เมืองเสิ่นหยาง จนถึงปี 1959 เมื่อเหมา นีโรโทษกรรมให้กับเขา
27. นี่เป็นเหตุการณ์การดิ้นรนต่อสู้ภายในของพรรคคอมมิวนิสต์จีน ในปี 1930 เมื่อเหมาสั่งให้ฆ่าสมาชิกพรรคหลายพันคน พวกหน่วยพิทักษ์แดงและประชาชนผู้บริสุทธิ์ในจังหวัดเจียงซี พยายามที่จะรวบรวมกำลังในบริเวณที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนควบคุม
28. ซู ชิวไป๋ “ขอพูดอีกสักหน่อย” (23 พฤษภาคม 1935) เขียนก่อนเสียชีวิตในวันที่ 18 มิถุนายน 1935
29. จาง เหวินเทียน (1900-1976) ผู้นำสำคัญของ พรรคคอมมิวนิสต์จีนตั้งแต่ปี 1930 เขาเป็นรองรัฐมนตรีต่างประเทศจากปี 1954-1960 และถูกประทุษร้ายเสียชีวิตในปี 1976 ระหว่างการปฏิวัติวัฒนธรรม กรณีของเขาได้รับการฟื้นฟูชื่อเสียงในเดือนสิงหาคม 1979
30. เลขาธิการใหญ่คนสุดท้ายของพรรคคอมมิวนิสต์จีนที่ถูกปลดออกจากตำแหน่ง เพราะไม่เห็นด้วยกับการใช้กำลังปราบปรามนักศึกษาที่จัตุรัสเทียนอันเหมิน ในปี 1989
31. จาง กั๋วเทา (1897-1979) หนึ่งในผู้ร่วมก่อตั้ง พรรคคอมมิวนิสต์จีน เขาถูกขับออกจากพรรคในปี 1938 เดือนเมษายน เขาไปไต้หวันในเดือน พฤศจิกายน 1948 แล้วจึงไปฮ่องกงปี 1949 แล้วอพยพไปแคนาดาปี 1968
32. “แก๊งสี่คน” ตั้งขึ้นมาโดยเจียง ชิง ภรรยาของเหมา (1913-1991) ประกอบด้วย จาง ซุนเฉียว เจ้าหน้าที่หน่วยโฆษณาชวนเชื่อของเซียงไฮ้ เหยา เหวินหยวน นักเขียนนิพากษ์วิจารณ์และหวาง หงเหวิน องค์กรกษัตริย์ พวกเขาขึ้นสู่อำนาจในระหว่างการปฏิวัติวัฒนธรรม และครอบงำการเมืองจีน ในช่วงต้นปี 1970

บทวิจารณ์ที่ 3

1. จาก “รายงานประจำปีเรื่องอาหารและสินค้าพืชผล” ในประวัติ-ศาสตร์ของอดีตราชวงศ์ฮั่น (ฮั่นชู)
2. แปลจากหนังสือวัฒนธรรมตะวันออก Oriental Culture เขียนโดย เฉียน ปอเซิง เล่มที่ 4 (2000)
3. เกา กัง และ เหวา ชูซี เป็นสมาชิกของคณะกรรมการกลาง หลังจากล้มเหลวในการต่อสู้เพื่ออำนาจในปี 1954 พวกเขาถูกกล่าวหาว่า วางแผนสร้างความแตกแยกในพรรค ต่อมาถูกขับออกจากพรรค
4. หู เฟิง เป็นนักวิชาการและนักเขียนวิจารณ์ ต่อต้านนโยบายการกวาดล้างงานเขียนของพรรคคอมมิวนิสต์จีน เขาถูกขับออกจากพรรค ปี 1955 และถูกจำคุก 14 ปี จากปี 1951-1952 พรรคคอมมิวนิสต์จีนเริ่มรณรงค์ เรื่อง 3 ต่อต้าน และ 5 ต่อต้าน ซึ่งเป็นการเคลื่อนไหวของรัฐเพื่อมุ่งขจัด การคอร์รัปชั่น ความสุรุ่ยสุร่าย ชนชั้นกลางในพรรค รัฐบาล กองทัพและองค์กรมวลชน
5. หนังสือเรื่อง พรรคคอมมิวนิสต์จีนประทุษร้ายผู้นับถือศาสนาคริสต์อย่างไร (1958) (ภาษาจีน)
6. หลู่ ซิ่น (25 กันยายน 1881 - 9 ตุลาคม 1936) เขามักถูกมองว่าเป็นผู้ก่อตั้งงานเขียน โดยใช้ภาษาพื้นเมือง (ไป๋ฮว่า) ของจีน ในฐานะนักเขียนฝ่ายซ้าย หลู่ ซิ่น ได้สร้างประวัติศาสตร์งานเขียนของจีนที่สำคัญขึ้นมา หลังจากที่เขากลับจากการศึกษา แพทย์-ศาสตร์ ที่มหาวิทยาลัย เซนต์โจ ของญี่ปุ่น ใน ปี 1909 เขาได้กลายเป็นผู้บรรยายของมหาวิทยาลัยปักกิ่ง เขาเริ่มงานเขียน หนังสือของเขา ซึ่งมีอิทธิพลต่อเยาวชนจีนร่วมสมัยจำนวนมาก
7. จักรพรรดิหยกและราชามังกร เป็นบุคคลในเทพนิยายของจีน จักรพรรดิหยก เป็นที่รู้จักอย่างเป็นทางการ ในฐานะหยกของบุคคลสำคัญที่นำเคารพ เรียกอย่างไม่เป็นทางการโดยเด็ก ๆ และคนทั่วไปว่า คุณปู่สวรรค์ ซึ่งเป็นผู้ปกครองสวรรค์และเป็นเทพที่สำคัญที่สุดในบรรดาสถาปนิกพรตเต๋าของจีน ราชามังกรเป็นผู้ปกครองเทพในมหาสมุทรทั้ง 4 ซึ่งแต่ละแห่งจะสัมพันธ์กับทิศทั้ง 4 ราชามังกรอาศัยอยู่ในวังแก้วผลึก มีเหล่านายพลทหารกึ่งและปุศยอารักขา นอกจากจะปกครองชีวิตในมหา-สมุทรแล้ว เขายังควบคุมเมฆและฝนด้วย ราชามังกรแห่งทะเลตะวันออกนั้นมีอาณาเขตกว้างขวางที่สุด
8. เฝิง เต๋อหวาย (1898-1974) นายพลและผู้นำทางการเมืองของ พรรคคอมมิวนิสต์จีน เฝิงเป็นผู้บัญชาการสูงสุดในสงคราม เกาหลีและเป็นรองนายกรัฐมนตรี เป็นสมาชิกของคณะกรรมการการเมือง และรัฐมนตรีกลาโหม ปี 1954-1959 เขาถูกปลดออกจากทุกตำแหน่ง หลังจากคัดค้านวิธีการขจัดของเหมา ในที่ประชุมที่หลู ซาน ปี 1959
9. เจา เกา (ไม่ทราบวันเกิด เสียชีวิต 210 ปีก่อนค.ศ.) เขาเป็นหัวหน้าชนชั้นในราชวงศ์ฉิน ในปี 210 ก่อนคริสตกาล หลังจากจักรพรรดิ จิน ซี สวรรคต เจา เกา นายกรัฐมนตรีหลี่ ซื่อ และ หู ไ้ ลูกชายคนที่ 2 ขององค์จักรพรรดิ ได้ปลอมแปลงพระราชประสงค์ขององค์จักรพรรดิ ยกให้ หู ไ้ เป็นจักรพรรดิองค์ใหม่ และสั่งให้องครักษ์ชายาหุ ซู ฆ่าตัวตาย ต่อมา หู ไ้ กับเจา เกา เกิดขัดแย้งกัน เจา เกา ได้นำกวางตัวหนึ่งเข้ามาในราชสำนัก และบอกคนว่า มันคือม้า มีเพียงขุนนางอยู่กำมือหนึ่ง ที่กล้าพูดตรงกันข้ามกับเขาว่า มันคือกวาง เจา เกา เชื่อว่าขุนนางเหล่านั้นคิดต่อต้านเขา เขาจึงปลดออกจากตำแหน่งหมด
10. แปลจาก http://www.boxun.com/hero/dings/39_1.shtml
11. เรดการ์ด หรือ หน่วยพิทักษ์แดง เป็นพลเรือนที่เป็นแนวหน้าในการปฏิวัติวัฒนธรรม ส่วนใหญ่เป็นเยาวชน
12. การสังหารหมู่ต้าซิง เกิดขึ้นในเดือนสิงหาคม 1966 ในช่วงการเปลี่ยนแปลงการนำของพรรคในปักกิ่ง ในตอนนั้น เซียะ ฟู่จื่อ รัฐมนตรีความมั่นคงสาธารณะ ได้กล่าวกับที่ประชุมกรมความมั่นคงสาธารณะของปักกิ่ง สนับสนุนการไม่แทรกแซง การต่อต้านชนชั้นหมิงทั้ง 5 ของพวกเรดการ์ด คำกล่าวนี้ได้ถูกถ่ายทอดต่อไปยังที่ประชุมคณะกรรมการถาวร ของกรมความมั่นคงสาธารณะต้าซิง หลังการประชุมกรมความมั่นคงสาธารณะ ต้าซิง ก็ริบปฏิบัติตามและวางแผนปลุกระดมมวลชนในอำเภอต้าซิง ให้สังหารชนชั้นหมิงทั้ง 5
13. เช่นเดียวกับ วันที่ 19 ธันวาคม 2004
14. จากงานเขียนของ คัง โหย่วเหวย “เรื่องรวมงานเขียนด้านการเมือง” (ปักกิ่ง – จงหวา ชูจู่ 1981) คัง โหย่วเหวย (1858-1927) เป็นการปฏิรูปที่สำคัญของนักคิดในช่วงปลายราชวงศ์ชิง

บทวิจารณ์ ที่ 4

1. เหล่า จื่อ (เหล่า จู, หลี่เอ้อ หรือหลี่ต่าน ก็เรียก) นักปราชญ์จีน มีชีวิตอยู่ในศตวรรษที่ 6 ก่อนค.ศ. เขาเป็นผู้แต่งคัมภีร์ เต๋า เต๋อ จิง - หนังสือธรรมะของลัทธิเต๋า
2. เต๋า เต๋อ จิง บทที่ 25
3. การแสดงออกเหล่านี้ มาจาก เม่งจื่อ เล่ม 2
4. คัมภีร์ 3 ข้อ - คัมภีร์โบราณเกี่ยวกับการศึกษาชั้นประถม
5. เม่ง จื่อ เล่มที่ 6
6. คาร์ล มาร์กซ “A Contribution of the Critique of Hegel’s Philosophy of Right”
7. ลีโอน ทรอตสกี (1879-1940) – นักทฤษฎีคอมมิวนิสต์ของรัสเซีย นักปฏิวัติและผู้นำทหารที่ก่อตั้งกองทัพแดงรัสเซีย เขาถูกฆาตกรรมในกรุงเม็กซิโกซิตี โดยสายลับของสตาลิน เมื่อ 22 สิงหาคม 1940
8. กล่าวตาม จู ซี หรือซู ซื่อ (1130-1200) และเป็นที่รู้จักกันนาม จู จื่อ หรือ ซูจื่อ เป็นนักวิชาการขงจื้อรุ่นใหม่สมัยราชวงศ์ซ่ง การเรียนรู้เรื่องเล็กๆจะจัดการกับพฤติกรรมได้อย่างเหมาะสม การเรียนรู้เรื่องใหญ่สามารถอธิบายบนหลักการที่แฝงอยู่ ซึ่งอยู่เบื้องหลังพฤติกรรมเหล่านั้น แหล่งที่มา – บทสนทนาที่คัดสรร แล้วของอาจารย์ จู (Zhu Zi Yu Lei) เล่ม 7 บทที่ 1
9. งานของเหมา “สุนทรพจน์เรื่อง งานศิลปะวรรณคดี ที่เอียนอาน” (1942)
10. โรค schistosomiasis มีสาเหตุมาจากหนอนพยาธิในแหล่งน้ำ อาการที่พบบ่อยคือมีไข้หนาวสั่น ไอ ปวดกล้ามเนื้อ ในรายที่รุนแรง อาจเกิดการทำลายของปอด ตับ ลำไส้และถุงน้ำดี บางรายอาจพบการเกร็งของกล้ามเนื้อ อัมพาต ไช้สันหลังอักเสบ
11. จากบทที่ 3 ของ หนังสือของ เหมา เจ๋อตง ที่ตีพิมพ์โดย โรงพิมพ์ที่เก็บเอกสารสำคัญของจีน (Chinese Archive Publishing House) หนังสือเล่มนี้ตีพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษ โดย ดี วิลสัน “เหมาจักรพรรดิของประชาชน: ประวัติของเหมา เจ๋อตง [นิตยสาร: ดับเบิลเบย์ & บริษัท, 1980] (D. Wilson, *The People’s Emperor Mao: A Biography of Mao Tse-Tung* [New York: Doubleday & Company, 1980])
12. คัมภีร์ เต๋า เต๋อ จิง บทที่ 2
13. จิน เป็นหน่วยชั่งน้ำหนักของจีน 1 จิน เท่ากับ 0.5 กก. หมู่(มู) เป็นหน่วยวัดพื้นที่ของจีน โดย 1 หมู่ เท่ากับ 0.165 เอเคอร์
14. นายพล เฝิง เต๋อหวาย วิจารณ์นโยบายก้าวกระโดดใหญ่ของ เหมา เจ๋อตง ซึ่งเป็นที่กล่าวถึงกันทั่วไปทั้งในและนอกประเทศว่าเป็นความหายนะทางเศรษฐกิจ ผลคือเขาถูกปลดออกจากตำแหน่งทั้งหมด ถูกกักตัวในบ้านตลอดไปและถูกหน่วยพิทักษ์แดงประณามเหยียดหยาม ในระหว่างการปฏิวัติวัฒนธรรม เสียชีวิตด้วยโรคตับ ในปี 1974
15. จาก www.law007.com/zq/zqls6.htm
16. ดูบทวิจารณ์ที่ 3 หมายเหตุข้อ 6
17. อี้ จิง ฉบับสมบูรณ์ แปลโดย อัลเฟรด หวาง
18. แมทธิว (Matthew), 22:21
19. กรรมาชีพผู้ถูกตัดสิทธิ์ ถูกแปลแบบหยาบๆว่า กรรมกรในสลัม ศัพท์คำนี้ระบุว่าเป็นชนชั้นคนจรจัด พวกที่เสื่อมโทรมหรือพวกใต้ดิน ซึ่งประกอบขึ้นเป็นส่วนหนึ่งของประชากรของศูนย์กลางอุตสาหกรรม ซึ่งรวมถึงขอกาน โสเภณี แก๊งอาชญากร อั้งยี้ พวกต้มตุ๋น พวกลักเล็กขโมย พวกจรจัด พวกว่างงาน ผู้ที่ถูกภาคอุตสาหกรรมทอดทิ้ง พวกที่ถูกลดฐานะ ลดชั้น หรือพวกเสื่อมทราม คำศัพท์นี้ถูกสร้างขึ้นโดยมาร์กซในระหว่างการต่อสู้ทางชนชั้นในฝรั่งเศส 1848-1850
20. 3 คณะกรรมการอิสระรักษาชาติ (หรือ 3 นิการักษาชาติอิสระ) ที่ พรรคคอมมิวนิสต์จีนตั้งขึ้นมา 3 อิสระหมายถึง ปกครองตนเอง สนับสนุนตนเอง เผยแพร่ด้วยตนเอง ส่วนคณะกรรมทั้ง 3 กำหนดให้ชาวคริสต์ของจีน ตัดขาดความสัมพันธ์กับชาวคริสต์นอกประเทศ คณะกรรมการชุดนี้ ทำหน้าที่ควบคุมสมาชิกนิกายทั้งหมดในจีน นิกายใดๆ ที่ไม่เข้าร่วมกับคณะกรรมการนี้ จะถูกบีบให้ปิดตัวเองลง บรรดาผู้นำและสาวกของนิกายที่ไม่ยอมขึ้นต่อมัน จะถูกประทุษร้ายและมักถูกจองจำ
21. John Pomfret พูดยว่า “24 มีนาคม 2001 เจียงไคเช็ค สหรั้วว่า การทำข้อตกลงด้านอาวุธกับไต้หวันจะเพิ่มความขัดแย้งยิ่งขึ้น”

บทวิจารณ์ที่ 5

1. รายละเอียดมากกว่านี้ อ่านได้ใน
<http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2004/7/23/50560p.html>
<http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2004/6/7/48981p.html>
2. รายละเอียดมากกว่านี้ อ่านได้ใน
<http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2004/9/25/52796p.html>
3. ข้อมูลที่เกี่ยวข้องหาอ่านได้ใน
<http://search.minghui.org/mh/articles/2004/7/9/79007.html>
4. หลี่ เซียนเนี่ยน (1909-1992) หนึ่งในผู้นำอาวุโสของพรรคคอมมิวนิสต์จีน เขาเป็นประธานาธิบดีของจีน ในปี 1983 เขามีบทบาทสำคัญในการฟื้นฟูอำนาจให้เติ้ง เสี่ยวผิง ในเดือนตุลาคม 1976 ซึ่งเป็นปี ลิ้นสุดของการปฏิวัติวัฒนธรรม เงิน หยวน (1905-1995) เป็นหนึ่งในผู้นำที่มีอิทธิพลมากที่สุดในพรรคคอมมิวนิสต์จีน เงิน เป็น หนึ่งในสมาชิกคณะกรรมการประจำคณะกรรมการบริหาร เป็นเวลานานหลายสิบปีและเป็นประธานกรรมการที่ปรึกษากลางระหว่างปี 1987 - 1992
5. ชีงก เป็นชื่อเรียกทั่วไปของการฝึกพลังของชาวจีน มีชีงกชนิดต่าง ๆ มากมาย ส่วนใหญ่มีรากฐานจากความเชื่อในด้านจิตใจแบบจีนโบราณ ฝ่าหลุนกงเป็นชีงกชนิดหนึ่ง
6. ในปี 1992 เติ้ง เสี่ยวผิง ซึ่งได้วางมือทางการเมืองบ้างแล้ว ได้เดินทางไปเซิน เจิ้น เขตปกครองพิเศษทางตอนใต้ของจีน ติดกับฮ่องกง การเดินทางครั้งนี้ เชื่อกันอย่างกว้างขวางว่า เป็นการตอกย้ำการปฏิรูปทางเศรษฐกิจของจีน หลังความชะงักงันชั่วคราว หลังเหตุการณ์สังหารหมู่ที่เทียนอันเหมิน ปี 1989
7. ซากปรักหักพังทางวัฒนธรรม เหว มู่ตู เป็นหมู่บ้านสำคัญอันเป็นที่ตั้งของซากปรักหักพัง สมัยยุคหินใหม่ของจีน ถูกค้นพบเมื่อปี 1973 มันมีอายุ 7 พันปี
8. ฉีเยว ลือ อดีตประธานสภาประชาชนจีน
9. เติ้ง เสี่ยวผิง เคยพูดไว้ว่า “แมวขาวหรือแมวดำ ก็ดีทั้งนั้นขอเพียงมันจับหนูได้ก็พอ” ความหมายคือ เป้าหมายของการปฏิรูปเศรษฐกิจคือ การนำความมั่งคั่งมาสู่ประชาชน โดยไม่สนใจว่าจะเป็นทุนนิยมหรือสังคมนิยม
10. จาง จื่อซิน ปัญญาชนหญิง ที่ถูกรับผิดชอบโดยพรรคคอมมิวนิสต์จีนในช่วงการปฏิวัติวัฒนธรรม เพราะการออกมาพูดความจริงอย่างเปิดเผย
11. สำนักอัยการเป็นองค์กรรัฐ ที่รับผิดชอบในการฟ้องร้องและตรวจสอบทางกฎหมาย ยังรวมถึงการตัดสินใจจับกุมและฟ้องร้อง ในกรณีที่เกี่ยวข้องกับความผิดหนักๆ ดำเนินการสอบสวน ริเริ่มและสนับสนุนการฟ้องร้องของสาธารณะ ตีความกฎหมาย ในกรณีเฉพาะ กำกับกับการพิพากษาคดี ตรวจสอบอัยการและกำกับการทำงานในคุก ค่ายกักกันและค่ายแรงงาน
12. ณ วันที่ 19 ธันวาคม 2004

บทวิจารณ์ที่ 6

1. ผาน กู่ เป็นสิ่งมีชีวิตสิ่งแรกและสร้างทุกสิ่ง ตามเทพนิยายจีน
2. หนี่ วา เป็นมารดาแห่งนางฟ้าที่สร้างมนุษยชาติ ตามเทพนิยายจีน
3. เสินหนง (เทพเกษตรกรรม) เป็นตัวละครในเทพนิยายจีน มีชีวิตอยู่เมื่อ 5 พันปีก่อน เขาเป็นผู้สอนคนให้ทำการเกษตร เขายังได้รับการยกย่อง ในฐานะที่เสี่ยงชีวิตทดลองยาสมุนไพรต่างๆ ซึ่งมีความสำคัญต่อการพัฒนาการแพทย์จีนโบราณ

4. ชัง เจี๋ยหรือ ชังเจี๋ย เป็นบุคคลในจินตนิยายโบราณ กล่าวกันว่าเขาเป็นนักประวัติศาสตร์ของจักรพรรดิเหลียง เป็นผู้คิดค้นอักษรจีน วิธีการพิมพ์อักษรจีนในคอมพิวเตอร์แบบ ชังเจี๋ย นั้นเป็นการตั้งตามชื่อของเขา
5. จาก เต๋า เต๋อ จิง
6. บทเปิดความจากเรื่อง Great Learning โดย ชงจื้อ
7. จากบันทึกประวัติศาสตร์ โดย ซือ หม่าเซียน (145-85 ก่อนค.ศ.) นักประวัติศาสตร์คนที่สำคัญคนแรกของจีน เป็นแบบแผนของมาตรฐานประวัติศาสตร์อย่างเป็นทางการของราชสำนักใน ช่วง 2 พันปีต่อมา
8. จาก คำสอนของชงจื้อ
9. จากแห่งเดียวกัน
10. จากแห่งเดียวกัน
11. อ้างอิงจากหนังสือของ ชงจื้อ เรื่องการเรียนรู้ที่ยิ่งใหญ่ (The Great Learning) “เมื่อประชาชนบำเพ็ญจิต ครอบครัวยุติ เขาก็จะอยู่ในระเบียบ เมื่อครอบครัวอยู่ในระเบียบ รัฐก็จะปกครองอย่างถูกต้อง เมื่อรัฐปกครองอย่างถูกต้อง ทั่วทั้งประเทศก็จะสงบสุข”
12. อ้างอิงจากข้อความในหนังสือเรื่อง สามวิถีทางที่จะทำให้มนุษย์กลมกลืนกับสวรรค์ ของ ตง จงชู(179-104 ก่อนค.ศ.) “หากสวรรค์ยังมีคนง เต๋าจะไม่เปลี่ยนแปลง” ตง จงชูเป็นนักคิดสำนักชงจื้อ สมัยราชวงศ์ฮั่น
13. มุ่งสู่ตะวันตก (ไซอิ๋ว) เขียนโดย หู เจิงเอน (1506-1282) ซึ่งเป็นงานประพันธ์ที่มีชื่อเสียงมากของจีน มีที่มาจากเรื่องจริงเกี่ยวกับภิกษุที่มีชื่อเสียง ในสมัยราชวงศ์ถังนาม เสวียน จั้ง (602-664) ท่านเดินทางด้วยเท้าไปอินเดีย ถิ่นกำเนิดของพุทธศาสนา เพื่ออัญเชิญพระสูตร ในบทประพันธ์กล่าวว่า พระพุทธองค์ทรงมอบราชาวานรตัวหนึ่ง ปีศาจหมูและตัวจิ้งจอก ให้เป็นศิษย์ของเสวียน จั้ง เพื่อติดตามไปอัญเชิญพระสูตร ทั้งคณะต้องผ่านด่านอันตราย 81 ด่าน ก่อนที่จะไปถึงที่หมายและประสพผลสำเร็จ (ได้มรรคผล)
14. ความฝันในหอแดง เขียนโดย เซียเฉียน (Cao Xue Qin) (1715-1763) ในราชวงศ์ชิง เป็นเรื่องรักโรแมนติก ในครอบครัวผู้ดีที่กำลังตกต่ำ หนังสือเล่มนี้เป็นที่รู้จัก ในฐานะงานประพันธ์คลาสสิกของจีนที่โด่งดัง
15. ขุนพลนอกกฎหมาย หรือวีรบุรุษแห่งลุ่มแม่น้ำ แต่งขึ้นในศตวรรษที่ 14 โดยซือ ไฉ อัน เป็นหนึ่งในบทประพันธ์คลาสสิก เลื่องชื่อ บรรยายถึงชายหญิง 108 คน รวมตัวกันเป็นขุนพลนอกกฎหมาย
16. สามก๊ก เขียนโดย หลัว กวานจง (1330-1400) เป็นหนึ่งในงานประพันธ์คลาสสิกที่มีชื่อเสียงที่สุดของจีน ที่เขียนตามประวัติศาสตร์ช่วงอาณาจักรสามก๊ก (ค.ศ.220-280) บรรยายถึงการต่อสู้เพื่อชิงบัลลังก์ที่เข้มข้นและน่าทึ่ง ระหว่าง 3 พลังทางการเมืองคือ เล่าปี่ โจโฉ และซุนกวน มีจุดสำคัญอยู่ที่ยุทธศาสตร์การรบที่ชาญฉลาดและกล้าหาญในช่วงนั้น
17. เสน่ห์ของราชวงศ์โจวตะวันออก เดิมทีเขียนโดย หยู เซ้าหยู ในสมัยราชวงศ์หมิง ต่อมา เฟิง เมิงหลงได้ปรับปรุงใหม่ตอนปลายราชวงศ์หมิง และได้รับการปรับปรุงอีกทีโดย ไช่ หยวนฟาง สมัยราชวงศ์ชิง เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับ ฤดูใบไม้ผลิและใบไม้ร่วง (770-476 ปีก่อนค.ศ.) และช่วงสงคราม(475-221 ก่อนค.ศ.)
18. อดีตชีวิต ขุนพล เยี่ย เพย (งัก ฮุย) เขียนโดย ฉีเยิน ไฉ ในสมัยราชวงศ์ชิง อธิบายถึงชีวิตของเยี่ย เพย (1103-1142) จากราชวงศ์ซ่งใต้ เขาเป็นหนึ่งในยอดขุนพลผู้รักชาติที่โด่งดังที่สุด ในประวัติศาสตร์จีน เขาโดดเด่นจากการทำสงครามต่อต้านผู้รุกรานมองโกลเลีย(เผ่าจิน) แต่เขาถูกอามาตย์ฉีเยิน หุ่ย ใส่ร้าย ว่าไม่ทำหน้าที่ตามพระบัญชา จึงถูกส่งไปขังคุกและประหารชีวิต ต่อมาเขาได้รับการลบล้างความผิด กอบกู้ชื่อเสียงและสร้างวัดให้เป็นที่ระลึก ในวัดของเขามีรูปหล่อโลหะของคนสี่คน ในท่าที่มีมือถูกมัดไว้หลังและเปลือยอก คุกเขาต่อหน้าหลุมศพ ทั้งสี่คือผู้ที่รับผิดชอบต่อการฆาตกรรมเยี่ย เพย เยี่ย เพย กลายเป็นสัญลักษณ์ของวัฒนธรรมแห่ง ความจงรักภักดีต่อชาติ ของชาวจีน
19. อ้างอิงจาก บทคัดย่อ รวมคัมภีร์เต๋า (Dao Cang Ji Yao) สมัยราชวงศ์ชิง
20. ดูหมายเหตุข้อ 8
21. จากสุนทรพจน์ เหมา ในการประชุมเต็มคณะของคณะกรรมการพรรคชุดที่ 8
22. คำพูดเดิมของ เหมา ในภาษาจีน เป็นการเล่นสำนวน มีความหมายว่า “ฉันเหมือนพระที่ถือร่ม ไม่มีเต๋า หรือสวรรค์”

23. เจีย คือชื่อของผู้ปกครองคนสุดท้ายของราชวงศ์เซี่ยะ (2100-1600 ก่อนค.ศ.) และโจว คือชื่อของผู้ปกครองคนสุดท้ายของราชวงศ์ซัง (1600-1100 ก่อนค.ศ.) ทั้งคู่ต่างเป็นทรราช
24. เหวิน เทียนเสียง (1236-1283) เป็นผู้บัญชาการทหาร ที่ต่อสู้กับกองทัพมองโกล เพื่อปกป้องอธิปไตยของราชวงศ์ซ้องได้ เขาถูกสังหารเมื่อวันที่ 9 มกราคม 1283 เพราะถูกจับแต่ไม่ยอมจำนนให้มองโกล
25. จาก เมิ่ง จื่อ
26. จากคำพูดที่มีชื่อเสียงของ เมิ่ง จื่อ (เมิ่ง จื่อ) “ฉันรักชีวิต แต่ฉันก็รักความเป็นธรรมด้วย” เมื่อฉันไม่สามารถได้ทั้งสองอย่างพร้อมกัน ฉันจะรักษาความเป็นธรรมด้วยชีวิตฉัน
27. จากเพลงคอมมิวนิสต์สากล ซึ่งแปลเป็นจีนว่า “ไม่เคยมีผู้มาโปรดสัตว์ ส่วนเราก็ไม่ขึ้นกับพระเจ้า ในการสร้างความสุขของมนุษย์ เราพึ่งแต่ตนเองเท่านั้น”
28. การรณรงค์ “กำจัด 4 สิ่งเก่า” เป็นการรณรงค์ในกลางปี 1960 ระหว่างการปฏิวัติวัฒนธรรม ในเดือนสิงหาคม 1966 พวกเรดการ์ดประกาศว่า “จะทำสงครามกับโลกเก่า” และ “ทำลายล้างความคิดเก่า วัฒนธรรมเก่า ประเพณีเก่าและความเคยชินแบบเก่า” รวมทั้งร้านตัดผม ร้านตัดเสื้อ ร้านถ่ายรูป ร้านขายหนังสือเก่าและอื่นๆโดยไม่ยกเว้น
29. ในภาษาไต คัมภีร์เปยเยี่ย ออกเสียงว่า “ทานลาน” เปยเยี่ย เป็นพืชเขตร้อนตระกูลเดียวกับต้นปาล์ม มีต้นสูง ใบหนา ที่กั้นตัวมอดและร่วงโรยช้า ในสมัยที่ยังไม่มีกระดาษใช้ บรรพบุรุษของชนชาติไต จะพิมพ์หรือสลักตัวหนังสือบนใบเปยเยี่ย ตัวอักษรที่สลักบนใบเปยเยี่ย นี้ เรียกกันว่าจดหมายโต้ตอบเปยเยี่ย ส่วนคัมภีร์นี้เรียกว่า ทานลาน (คัมภีร์เปยเยี่ย)
30. สวนเซียงซัน หรือสวนเนินไม้หอม ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของซานเมืองปักกิ่ง ห่างออกไป 28 กม. เริ่มสร้างในปี 1186 ในราชวงศ์จิน เป็นที่แปรพระราชฐานในฤดูร้อนของ จักรพรรดิราชวงศ์ หยวน หมิง และชิง
31. จากหนังสือ *มีโบราณวัตถุทางวัฒนธรรม มากแค่ไหนที่ถูกเผา* เขียนโดย ดิง ชู
32. พระราชวังฤดูร้อน ตั้งอยู่ที่ กม.15 จากกรุงปักกิ่ง เป็นสวนที่ใหญ่ที่สุด ได้รับการอนุรักษ์ไว้อย่างดีที่สุดของประเทศจีน ซึ่งมีประวัติยาวนานกว่า 800 ปี
33. ลี้ เป็นหน่วยวัดระยะทางของจีน (1 ลี้ เท่ากับ 0.5 กม.)
34. จักรพรรดิเกา จู่ แห่งราชวงศ์ถัง มีอีกชื่อว่า หลี่ หยวน (ปกครองอยู่ระหว่างปี 618-626) เป็นจักรพรรดิองค์แรกของราชวงศ์ถัง
35. คอมมูนประชาชน (เหรินหมิง กงเส่อ) แต่ก่อนเป็นหนึ่งใน 3 ระดับการปกครองสูงสุดในเขตชนบท ในช่วงปี 1958 - ราวปี 1982 ในจีน คอมมูนมีหน้าที่ ทางด้านปกครอง การเมืองและเศรษฐกิจ เป็นหน่วยรวมหมู่ที่ใหญ่ที่สุด ซึ่งต่อมาแบ่งออกเป็นกองการผลิตและหน่วยการผลิต หลังปี 1982 มันถูกแทนที่ด้วยเมืองเล็กๆ
36. ดูหมายเหตุ ข้อ 31
37. มหายาน มหาปรินิพพานสูตร หมายความว่า เป็นพระสูตรมหายานลำดับสุดท้ายของพระพุทธองค์ ที่ทรงแสดงวันสุดท้ายของพระชนม์ชีพ กล่าวกันว่า เป็นแก่นของพระสูตรทั้งหมดของฝ่ายมหายาน
38. จาก Taisho Tripitaka Vol. T01, No. 7 มหายาน มหาปรินิพพานสูตร
39. แปลจาก หนังสือทฤษฎีและการปฏิบัติของพรรคคอมมิวนิสต์จีน ในการปราบปรามศาสนาต่างๆ เขียนโดย ไป่ จื่อ
40. นิพพานในพุทธศาสนา หรือศาสนาฮินดู เป็นภาวะแห่งความสุขสงบและกลมกลืน เหนือความทุกข์และกิเลสทั้งปวง เป็นเอกภาวะของจิตวิญญาณอมตะ
41. การรณรงค์ “ปราบปรามพวกปฏิปักษ์ปฏิวัติ” ในปี 1951 ด้วยความรุนแรง ซึ่งรวมถึง พวกโจร อันธพาลท้องถิ่น สายลับอดีตสมาชิกพรรคก๊กมินตั๋ง รวมทั้งสมาคมศาสนาต่างๆ ตามบันทึกของ พรรคคอมมิวนิสต์จีนมีคนกว่า 2 ล้านถูกสังหารภายในปี 1952 แต่ตัวเลขที่แท้จริงน่าจะมากกว่านี้
42. “สงครามต่อต้านการรุกรานของสหรัฐ และหนุนช่วยเกาหลี” ตามที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนเรียก สงครามนี้เกิดขึ้นปี 1950 หรือ สงครามเกาหลี ตามที่รู้จักกันทั่วไปนั่นเอง

43. หู๋ เหยาจง (1893-1975) ผู้เขียน “Means for Chinese Christianity to Exert Efforts in the Construction of New China” or “Innovation Manifesto of Three Self” ในปี 1950 หลังจากนั้นพวกเขาก็ตั้ง นิกายสามอิสระ (Three Self Church)
44. มหาศาลาประชาชน ตั้งอยู่ทางด้านตะวันตกของจัตุรัสเทียนอันเหมิน เป็นที่ประชุมสภาประชาชนจีน
45. ดู หมายเหตุ ข้อ 39
46. ชูดบาทหลวง หรือ จิวร
47. จักรพรรดิซู่ยง แห่งราชวงศ์ซ้อง อีกชื่อคือ จ้าว จี (ปกครองระหว่างปี 1100-1126)
48. ชู ตงปอ (1036-1101) นักกวีที่มีชื่อของจีนสมัยราชวงศ์ซ้อง เขาเป็นหนึ่งในแปดของ กวีร้อยแก้วของ ราชสมัยถังและซ้อง
49. เหวิน เจิ้งหมิง (1470-1559) เป็นนักวาดในราชสมัยหมิง
50. ถัง ป้อหู่ (1407-1523) นักกวี นักวาดภาพ และนักวิชาการราชสมัยหมิง
51. จีน หน่วยชั่งน้ำหนักของจีน 1 จีน เท่ากับ 0.5 กก.หรือ ประมาณ 1.1 ปอนด์
52. ดู หมายเหตุข้อ 31
53. จากบทกวีของ เมิ่ง หาวหราน (ค.ศ.689-740) กวีลือชื่อ ราชสมัยถัง
54. หวัง ซีจื่อ (321-379) จากระราชสมัยถัง เป็นนักวาดภาพอักษรจีนที่เลื่องชื่อที่สุด
55. โคลงของ หลาน ทิง ตั้งเดิม เขียนโดย หวาง ซีจื่อ ก่อนที่เขาจะประกอบอาชีพ วาดอักษรภาพ (อายุ 51 ปี) เป็นที่รู้จักกันว่า เป็น อักษรภาพที่สำคัญที่สุดในประวัติศาสตร์ของงานอักษรภาพของจีน
56. หู๋ เจิงเอิน (1506-1582) นักประพันธ์และกวี ราชสมัยหมิง และเป็นผู้แต่ง เรื่อง ไช้อั่ว
57. หู๋ จิงจื่อ (1701-1754) เป็นนักเขียน ผู้ดีของราชสมัยชิง และผู้เขียนเรื่อง The Scholars (Rulin Waishi or Unofficial History of the Scholars)
58. โคลงที่เขียนโดย โอวหยาง ซิว (1007-1072) หนึ่งในแปดบทโคลงกลอนที่โด่งดัง สมัยถังและซ้อง เขาเรียกตัวเองว่า ซี้เม่า เมา
59. อีกชื่อหนึ่งของพวกเรดการ์ด
60. สารานุกรมของหย่งเล่อ หรือ หย่งเล่อ ต้าเตี้ยน เป็นสารานุกรมที่รวบรวม นักวิชาการราชสมัยหมิง ในปี 1403-1408 ประกอบด้วย ต้นฉบับที่เขียนด้วยมือ กว่า 2.2 หมื่นเล่ม มีคำศัพท์ 370 ล้านคำ มีปริมาตร 40 ลบ.เมตร ปัจจุบันค้นพบเพียง 800 เล่ม ที่เหลือสูญหายหรือถูกทำลายไป
61. “เหลียง เซียว” เป็นชื่อกลุ่มนักเขียนที่ถูกจัดตั้ง รวมทั้ง โจว อี้ เหลียง ซึ่งการเกี่ยวข้องกับกลุ่มนี้ทำให้เขาได้รับจดหมาย มากมายจากเพื่อนเก่า ตำนานว่า “เป็นความน่าอายที่สุด”
62. จักรพรรดิฉิน ซี (259-210 ก่อนค.ศ.) มีอีกชื่อว่า อิง เจิ้ง เป็นจักรพรรดิองค์แรกหลังการรวมจีนเป็นเอกภาพ พระองค์เป็นผู้สร้างมาตรฐานประมวลกฎหมาย ภาษาเขียน สกุลเงิน หน่วยชั่ง ตวง วัดและสร้างกำแพงเมืองจีน สิ่งต่างๆเหล่านี้มีอิทธิพลอย่างใหญ่หลวง ต่อประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมจีนในเวลาต่อมา พระองค์ทรงสั่งเผาตำราของสำนักคิดต่างๆ รวมทั้ง ขงจื่อและเต๋า พระองค์ทรงสั่งฝังทั้งเป็นพวกปัญญาชนสำนักขงจื่อ 460 คน ต่อมาเหตุการณ์เหล่านี้ถูกเรียกว่า “การเผาตำราและฝังปัญญาชนสำนักขงจื่อ” พระองค์ทรงสร้างสุสานขนาดมหึมาให้กับตนเอง และเหล่าทหารองครักษ์ ซึ่งเป็นที่รู้จักกันในฐานะสิ่งมหัศจรรย์อันดับแปดของโลก
63. จากงานเขียน ของ เหมา 1949-1976 เล่ม 2
64. จากหนังสือของเหมา เรื่อง “การปรับแนวทางการทำงานของพรรค” (1942)
65. จาก “สุนทรพจน์เกี่ยวกับงานศิลปะวรรณคดี” ในที่ประชุมที่เอียนอาน
66. หูว์ ชุ่น (1838-1896) เดิมชื่อ หูว์ ฉี เกิดที่เมือง ถังอี้ มณฑลซานตง เขาสูญเสียเพื่อนตั้งแต่ยังเล็กและครอบครัวก็ยากจนมาก เขาต้องขอกานเพื่อเลี้ยงแม่ จนเป็นที่เลื่องลือในความกตัญญูทวดที่ หลังจากแม่ของเขาเสียชีวิตแล้ว การขอกานกลายเป็นวิธีการเดียวในการยังชีพของเขา เขาได้ตั้งโรงเรียนด้วยเงินที่ขอมมาได้ให้เด็กได้เรียนฟรี

67. หู เฟิง เป็นนักวิชาการและนักเขียนวิจารณ์ต่อต้านนโยบายการกวาดล้างงานเขียนของพรรคคอมมิวนิสต์จีน เขาถูกขับออกจากพรรค ปี 1955 และถูกจำคุก 14 ปี จากปี 1951-1952
68. จากสรรณิพนธ์เหมา เจ๋อตง เล่ม 5 “การเปลี่ยนแปลงเริ่มต้นขึ้นแล้ว” (1957)
69. เฉียน ปอเฉิง วัฒนธรรมตะวันออก เล่ม 4 (2000)
70. การเคลื่อนไหว 4 มิถุนายน ของนักศึกษา ซึ่งริเริ่มโดย นักศึกษามหาวิทยาลัย เพื่อสนับสนุนการปฏิรูปประชาธิปไตย ในจีน ระหว่างวันที่ 15 เมษายน – 4 มิถุนายน 1989 ต่อมาถูกรวบปรามโดยกองทัพปลดแอกประชาชน ดังที่เรียกกันว่า การสังหารหมู่ 4 พฤษภาคม หรือการสังหารหมู่ที่จัตุรัสเทียนอันเหมิน
71. สำนักงาน 610 เป็นหน่วยงานพิเศษที่สร้างขึ้น เพื่อปราบปรามฝ่าหลุนกง ด้วยอำนาจเผด็จการ ที่อยู่เหนือการบริหารจัดการทุกระดับของพรรคและกระบวนการทางการเมืองและศาล
72. ทฤษฎีชนชั้นโดยกำเนิด ที่อ้างว่าธรรมชาติของคนหนึ่ง ๆ ถูกกำหนดโดยชนชั้นของครอบครัวที่ให้กำเนิดเขา
73. จากบทเพลงโอเปร่าใหม่เรื่อง “เทพนิยายโคมแดง” เป็นแบบอย่างของผู้ปฏิบัติงานหรือเจ้าหน้าที่ ซึ่งสร้างขึ้นในช่วงการปฏิวัติวัฒนธรรม (1966-1976)
74. หมู่ เป็นหน่วยวัดพื้นที่ ของจีน 1 หมู่เท่ากับ 0.165 เอเคอร์
75. “ตัวแทนสามฝ่าย” ได้รับการกล่าวถึงครั้งแรกในสุนทรพจน์ของ เจียง เจ๋อหมิน เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2000 ตามทฤษฎีนี้ พรรคจะต้องเป็นตัวแทน ในการพัฒนาพลังทางการผลิตที่ก้าวหน้าของประเทศจีนตลอดกาล ซึ่งนำวัฒนธรรมที่ก้าวหน้าและผลประโยชน์พื้นฐานของคนส่วนใหญ่ของจีน
76. คำปราศรัยเปิดการประชุมสภาประชาชนครั้งที่ 1 ของสาธารณรัฐประชาชนจีน(15 กันยายน 1954)
77. อาการตาแดง หรือที่รู้จักกันว่า “อีจางตาร้อน” ใช้ในการอธิบายคนที่รู้สึกไม่เท่าเทียมและไม่สบายเมื่อเห็นใครดีกว่าตนเอง และคิดว่าตนนั้นน่าจะเป็นคนที่ทำได้ดีกว่า
78. นิทานพื้นเมืองของจีน เรื่อง หลิงผมขาว เป็นเรื่องราวของสาวอมตะ ที่อาศัยอยู่ในถ้ำ เธอมีความสามารถพิเศษ ในการให้รางวัล กับคุณความดี และลงโทษความชั่ว แต่ในละครโอเปร่าและบัลเลต์สมัยใหม่ของจีน กลับบิดเบือนว่า เธอถูกบังคับให้หนีไปอยู่ในถ้ำ หลังจากพ่อของเธอถูกตีตาย เพราะไม่ยอมให้เธอแต่งงานกับเจ้าที่ดินเฉา ผมของเธอจึงกลายเป็นสีขาวเพราะขาดอาหาร เรื่องนี้เป็นหนึ่งในเรื่องที่มีชื่อเสียงที่สุดของละครสมัยใหม่ในประตจีน อีกทั้งยังให้เกิดการเกลียดชังพวกเจ้าของที่ดิน
79. “อุโมงค์สงคราม” เป็นภาพยนตร์ที่สร้างในปี 1965 ซึ่ง พรรคคอมมิวนิสต์จีนอ้างว่า นักรบกองโจรของม้น ในภาคกลางของจีน ได้ต่อสู้กับผู้รุกรานญี่ปุ่น โดยใช้อุโมงค์ใต้ดินใน ปี 1940
80. “สงครามระเบิดบก” เป็นภาพยนตร์ที่สร้างในปี 1962 และพรรคคอมมิวนิสต์จีนอ้างว่า นักรบกองโจรของม้นในจังหวัดเหอเป่ย์ ได้ต่อสู้กับญี่ปุ่นด้วยระเบิดบกที่สร้างเอง ในปี 1940
81. เรียงความ 8 ตอน เป็นงานเขียนขึ้นเพื่อการสอบจอหงวน ซึ่งมีรูปแบบที่แข็งทื่อและขาดความคิด
82. มหาทุพภิกขภัยของจีน ระหว่างปี 1959-1961 เป็นความอดอยากที่ร้ายแรงที่สุดในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติซึ่งประมาณว่า มีคนเสียชีวิตในช่วงนี้มากถึง 18 – 43 ล้านคน
83. ดุหมายเหตุบทที่ 7
84. โดย เหมา เจ๋อตง (1942)
85. การเคลื่อนไหว 4 พฤษภาคม เป็นการเคลื่อนไหวครั้งแรกในประวัติศาสตร์จีนใหม่ เริ่มจากวันที่ 4 พฤษภาคม 1919
86. เฉิน กุ้ยหลี่ จากหนังสือ คำเตือนจากแม่น้ำ หวายเหอ (1995)
87. Argil เป็นดินเหนียวชนิดหนึ่ง ใช้ในการเจือจางน้ำมันสลัดใน กระบวนการอุตสาหกรรม
88. จากโคลง “มองดู หลี่ หยวน กลับคืนเป็นผานกู่” โดย ฮั่น หยู (768-824) หนึ่งใน 8 บทประพันธ์ร้อยแก้วที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในรัชสมัย ถังและซ่ง
89. เถา หยวนหมิง (365-427) หรือมีอีกชื่อว่า เถา เฉียน นักกวีลือนามของจีน

บทวิจารณ์ที่ 7

1. จดหมายของเหมา ถึง เจียง ชิง ภรรยา
2. คำสอนสังเขปของ ชงจื้อ
3. Leviticus 19:18
4. คาร์ล มาร์กซ และเฟเดอริก แองเจิล (1848)
5. เหมา เจ๋อตง เขียน เรื่องเผด็จการประชาธิปไตยของประชาชน (1949)
6. เหมา เจ๋อตง “เราต้องส่งเสริมอย่างเต็มที่ต่อการปราบปรามพวกปฏิปักษ์ปฏิวัติ ดังนั้นต้องแจ้งให้ทุกคนรอบครวัทราบ” (1951)
7. เหมา เจ๋อตง “เราต้องส่งเสริมการกำจัดพวกปฏิปักษ์ปฏิวัติ เพื่อให้ทุกคนรอบครวัได้ทราบ (1951)
8. อาณาจักรสวรรค์ของไท่ผิง (1851-1864) และรู้จักกันอีกชื่อว่า กบฏไท่ผิง เป็นหนึ่งในเหตุการณ์ขัดแย้งที่นองเลือดที่สุดในประวัติศาสตร์จีน มันเป็นการปะทะกันระหว่าง ราชวงศ์ชิงกับ พวกคนฮักกาที่อ้างตนว่าเป็นผู้วิเศษ นำโดยหง ชิวฉวน ซึ่งเปลี่ยนศาสนาเป็นคริสต์ เชื่อกันว่ามีคนตายมากถึง 30 ล้านคน
9. คัดลอกมาจากหนังสือที่พิมพ์ในฮ่องกง คือ นิตยสารเฉิงหมิง (ฉบับเดือน ตุลาคม 1996) www.chengmingmag.com
10. บันทึกประวัติศาสตร์ของสาธารณรัฐประชาชนจีน
11. หน่วยวัดพื้นที่จีน 1 หมู่ เท่ากับ 0.165 เอเคอร์
12. ซา ชิง อี้ ซี ต้า ตี้ วาน(ดินแดนอันมีดมนแห่งปาโหยว) (1988)
13. เรย์มอนด์ เจ ดี แจกเกอร์ และไอรีน คอรับอลลี คุณ เขียน เรื่อง หนอนบ่อนไส้ (Enemy Within [Guild Books, Catholic Polls, Incorporated, 1968])
14. หยู หลัวเหวิน เขียน – การสอบสวนกรณีสังหารหมู่ที่ต้าซิง การสังหารหมู่ต้าซิง เกิดขึ้นในเดือนสิงหาคม 1966 ในช่วงการเปลี่ยนแปลงการนำของพรรคในปักกิ่ง ในตอนนั้นเซี่ยะ ฟู่จื้อ รัฐมนตรีความมั่นคงสาธารณะ ได้กล่าวกับที่ประชุมกรมความมั่นคงสาธารณะของปักกิ่ง สนับสนุนการไม่แทรกแซง การต่อต้านชนชั้นทมิฬทั้ง 5 ของพวกเรดการ์ด คำกล่าวนี้ได้ถูกถ่ายทอดต่อไปยังที่ประชุมคณะกรรมการถาวร ของกรมความมั่นคงสาธารณะต้าซิง หลังการประชุมกรมความมั่นคงสาธารณะ ต้าซิง ก็รีบปฏิบัติตามและวางแผนปลุกระดมมวลชนในอำเภอต้าซิง ให้สังหารชนชั้นทมิฬทั้ง 5
15. เจิ้ง อี้ เขียน เรื่อง ความทรงจำสีเลือด (สำนักพิมพ์ทีวีจีนของไต้หวัน 1993) มีการแปลเป็นภาษาอังกฤษด้วยในชื่อ ความทรงจำสีเลือด [Scarlet Memorial] – เรื่องเล่าเกี่ยวกับเทศกาลกินเนื้อมนุษย์ในประเทศจีนใหม่ ซึ่งแปลและเรียบเรียงโดย T.P. Sym [Boulder Colorado: Westview Press, 1998]
16. “สังคมนเก่า” ตามที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนเรียก นั้นหมายถึงช่วงก่อนปี 1949 ส่วน “สังคมนใหม่” หมายถึงช่วงหลังปี 1949 เมื่อพรรคคอมมิวนิสต์จีนยึดอำนาจรัฐได้
17. เลื่อแจกเกิดแคบ หรือ เลื่อรัต เป็นเลื่อที่ออกแบบมาใช้ในการทรมานคน แขนของผู้ถูกทรมานจะถูกบิดและผูกไว้ข้างหลัง แล้วดึงข้ามศีรษะไปด้านหลัง การทรมานแบบนี้ทำให้แขนพิการได้ในทันที แล้วแขวนเอาไว้ด้วย ผลที่เกิดขึ้นโดยตรงจากนี้ คือ การหักของกระดูก หัวไหล่ ข้อศอก ข้อมือและหลัง ทำให้เหยื่อ ตายด้วยความเจ็บปวดอย่างแสนสาหัส ผู้ฝึกฝ่าหลุนกงจำนวนมาก เสียชีวิตจากการทรมานแบบนี้
สามารถค้นหาเพิ่มเติมได้จากhttp://photo.minghui.org/photo/images/u_persecution/E_torture_means_300_1.htm
18. หลิว เส้าฉี ประธานาธิบดีของสาธารณรัฐประชาชนจีน ระหว่างปี 1959-1968 เขาได้รับการวางตัวให้เป็นผู้สืบทอดจากเหมา เจ๋อตง แต่กลับถูกประทุษร้ายในช่วงการปฏิวัติวัฒนธรรม ด้วยข้อหา ผู้ทรยศ สายลับและถูกพรรคคอมมิวนิสต์จีนขับออกจากพรรค เขาเสียชีวิตหลังจากถูกทำร้ายในคุกของพรรคคอมมิวนิสต์จีน
19. ฉิน ป้อต้า (1904-1989) เป็นเลขานุการฝ่ายการเมืองของ เหมา เจ๋อตง และเป็นบรรณธิการบริหารของนิตยสารธงแดง (หงฉี) เขาเป็นผู้นำของกลุ่มปฏิวัติวัฒนธรรมและเขียนบทบรรณาธิการให้หนังสือพิมพ์พีเพิลเดลีว่า “กวาดล้างเหล่าปีศาจ และวายร้ายให้สิ้น” ซึ่งถือเป็นจุดเริ่มต้นของการกวาดล้างครั้งใหญ่ที่สุดในช่วงการปฏิวัติวัฒนธรรม จาง ชุนเฉียว (1917)

เป็นรองนายกลำดับที่ 2 ในปี 1975 เขาเป็นสมาชิกของกลุ่มสี่คน ซึ่งเป็นกลุ่มผู้นำในช่วงการปฏิวัติวัฒนธรรม บทความที่เป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวางที่สุดของเขาคือ “ใช้เผด็จการชนชั้นกรรมาชีพอย่างทั่วด้าน ต่อพวกทุนนิยม”

20. หวัง เชียนเกิน ผู้เขียน เอกสารสนับสนุนเวียดนามต่อสู้กับอเมริกา (พิมพ์โดยบริษัทวัฒนธรรมสากล ที่ปักกิ่ง)
21. มุลนิธิเพื่อการวิจัย เหลา ไก่ (12 ตุลาคม 2004) รายงาน เรื่อง เด็กในหมู่ผู้ฝึกฝ่าหลุนกงที่ถูกประทุษร้าย <http://www.laogai.org/news2/newsdetail.php?id=391> [ภาษาจีน]
22. หนึ่งในเครื่องมือ 3 ชนิด (วิธีการผลิต แบบการผลิต และความสัมพันธ์ทางการผลิต) ซึ่งมาร์กซ์ใช้ในการวิเคราะห์ชนชั้นในสังคม ความสัมพันธ์ทางการผลิตหมายถึง ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ถือครองปัจจัยการผลิต กับผู้ที่ไม่มียปัจจัยการผลิต ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่าง เจ้าที่ดิน กับ เกษตรกร หรือ ระหว่างนายทุน กับ กรรมกร
23. เม่ง จื่อ เล่ม 3 Penguin Classics series, แปลโดย D.C. Lau
24. จากบทร้อยแก้ว “ปิ่นปายหอคอย เยี่ย หยาง” ของฟาน จงเอี้ยน (989-1052) นักการศึกษา นักเขียนและข้าราชการที่โดดเด่น ราชสมัยซ่งเหนือ
25. โดย กู๋ เอี้ยนอู่ (1613-1682) นักวิชาการที่โดดเด่น ของราชสมัยชิง ตอนต้น
26. เม่ง จื่อ เล่ม 7 Penguin Classics series, แปลโดย D.C. Lau
27. หมู่บ้าน สามครอบครัว เป็นนามปากกาของ นักเขียนสามคนในปี 1960 คือ เต็งคัว อู่อัน และเหลียว ม่อซา อู่ เป็นผู้แต่งเพลง “ให้ ลู่อ ลาออกจากตำแหน่ง” ซึ่งหมายความว่า เป็นการล้อเลียนทางการเมือง ระหว่างความสัมพันธ์ของเขา กับนายพลผิง เต๋อ หวย
28. เหล่า เสอ (1899-1966) เป็นนักเขียน ที่ชี้ให้เห็นชีวิตของชาวจีนในช่วงสงคราม หนังสือหลายเล่มของเขา ถูกนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์และออกอากาศทางทีวี เขาถูกกระทำอย่างโหดเหี้ยมระหว่างการปฏิวัติวัฒนธรรม จนกระโดดน้ำตายในทะเลสาบ เมื่อปี 1966 เจียน ป้อจัน (1898-1968) เป็นรองประธานของมหาวิทยาลัยปักกิ่ง และเป็นศาสตราจารย์วิชาประวัติศาสตร์ เหม่า ซีแฉะเป็นการเฉพาะว่า เขาถูกใช้เป็นตัวอย่างด้านลบของปัญญาชนที่ต่อต้านการปฏิวัติ ทำให้เขากับภรรยาฆ่าตัวตายพร้อมกันโดยกินยานอนหลับเกินขนาดในเดือน ธันวาคม 1968
29. จาก www.clearwisdom.net ซึ่งเป็นเว็บไซต์อย่างเป็นทางการของผู้ฝึกฝ่าหลุนกง เจียง เจอหมิน ได้ออกคำสั่งให้ฆ่าผู้ฝึกฝ่าหลุนกงโดยไม่ต้องปราณีและให้ถือว่าเป็นการฆ่าตัวตาย ดูเพิ่มเติมใน “จดหมายจากสมาคมฝ่าหลุนต้าฝ่าสวีเดน ถึงรัฐมนตรีต่างประเทศ โดยอ้างถึงการประชุม เรื่องสิทธิมนุษยชนขององค์การสหประชาชาติที่นครเจนีวา” www.clearwisdom.net/emh/articles/2003/3/18/33461.html
30. ยวี หลัวเคอ เป็นนักสิทธิมนุษยชน และนักต่อสู้ ที่ถูกพรรคคอมมิวนิสต์จีนสังหารระหว่างการปฏิวัติวัฒนธรรม บทความที่ระลึกของเขา เรื่อง ภูมิหลังครอบครัว ที่เขียนเมื่อ 18 มกราคม 1967 ถูกเผยแพร่อย่างกว้างขวางที่สุด และมีอิทธิพลที่ทนทานที่สุด ยิ่งกว่าบทความทั้งหมด ที่สะท้อนความคิดที่ไม่ใช่คอมมิวนิสต์ในระหว่างการปฏิวัติวัฒนธรรม หลิน เจา นักศึกษามหาวิทยาลัยปักกิ่งคนหนึ่ง ที่เรียนวิชาวิทยาศาสตร์เป็นวิชาเอก ถูกจัดเป็นพวกฝ่ายขวา ในปี 1957 เพราะมีความคิดเป็นอิสระและกล้าพูดวิจารณ์การเคลื่อนไหวคอมมิวนิสต์ เธอถูกกล่าวหา ว่าคิดล้มล้างเผด็จการประชาธิปไตยของประชาชน เธอถูกจับปี 1960 และถูกพิพากษาจำคุก 20 ปีในสองปีถัดมา สุดท้ายถูก พรรคคอมมิวนิสต์จีนสังหารในปี 1968 วันที่ 29 เมษายน ในฐานะเป็นปฏิปักษ์ปฏิวัติ
31. ฐานข้อมูลจากรายงาน ของมูลนิธิเพื่อการวิจัย เหลา ไก่ www.laojiao.org/64/article0211.html
32. อ้างอิงข้อมูลโดยตรงจาก “จดหมายจาก ช่ง เหม่ยหลิง ถึง เหลียว ฉิงจื่อ (17 สค. 1982) www.blog.edu.cn/more.asp?name=fainter&id=16445

บทวิจารณ์ที่ 8

1. “เสือดาวนั้น ได้ตายไปแล้ว แต่หนังของมันยังคงอยู่” เป็นสำนวนจีนในบทกลอนชื่อ ดอกพหลัมเบงบาน เขียนโดย เส้า หยง (1011-1077) คำว่า เสือดาว ในที่นี้หมายถึงภาพตามแผนทางภูมิศาสตร์ของประเทศสหภาพโซเวียต ซึ่งคล้ายกับเสือดาวที่กำลังวิ่งอยู่ แต่หลังจากการล่มสลายของอดีตประเทศสหภาพโซเวียต ระบบคอมมิวนิสต์ก็แตกสลายไป คงเหลือแต่เพียง “หนัง” หรือ รูปแบบ ที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนรับสืบทอดมา
2. การเดินระบำกลุ่มชนิตหนึ่งที่เป็นที่นิยมกัน ในช่วงปฏิวัติวัฒนธรรม เพื่อแสดงความภักดีต่อ เหมา และพรรค
3. รัฐธรรมนูญของสาธารณรัฐประชาชนจีน (แปลงอย่างเป็นทางการเมื่อปี 1999)
4. จากรายงานของเหมา เรื่อง “รายงานการตรวจสอบการเคลื่อนไหวของชาวนาในหูหนาน”
5. จากบทกวีของ ซือ หม่าเซียน (ราว 140-87 ปีก่อนค.ศ.) เขาเป็นนักวิชาการและนักประวัติศาสตร์ในรัชสมัยฮั่นตะวันตก บทกวีที่มีชื่อเสียงของเขา เขียนไว้ว่า “ทุกคนต่างต้องตาย แต่ความตายของบางคน นึกกว่าเขาไต้ซัน ส่วนของบางคนเบา กว่า ขนนก” เขาไต้ซัน เป็นหนึ่งในภูเขาที่สำคัญของจีน
6. การเคลื่อนไหวล้อมรั้วที่ดิน เกี่ยวข้องกับด้านมืดของการปฏิรูปเศรษฐกิจจีน คล้ายการปฏิวัติอุตสาหกรรมในประเทศอังกฤษ (1760-1850) พื้นที่เกษตรในจีนทุกวันนี้ ถูกเฉือนมาสร้างเขตเศรษฐกิจระดับต่างๆ (อำเภอ นคร จังหวัด และ มณฑล) จากผลของการล้อมรั้วที่ดินนี้ เกษตรกรจีนต้องสูญเสียที่ดินไป ส่วนในเมือง ชาวเมืองในเขตเมืองเก่า มักถูกบีบให้อพยพออกไป เพื่อให้มีการรื้อถอนที่อยู่เดิมของพวกเขา เพื่อสร้างศูนย์การค้า โดยได้รับค่าชดเชยน้อยนิด ดังปรากฏรายละเอียดใน www.uglychinese.org/enclosure.htm
7. หลิน เจา นักศึกษามหาวิทยาลัยปักกิ่งคนหนึ่ง ที่เรียนวิชานิเทศศาสตร์เป็นวิชาเอก ถูกจัดเป็นพวกฝ่ายขวา ในปี 1957 เพราะมีความคิดเป็นอิสระ ทั้งกล้าพูดวิจารณ์การเคลื่อนไหวคอมมิวนิสต์ เธอถูกกล่าวหาว่าคิดล้มล้างเผด็จการประชาธิปไตยของประชาชนและถูกจับปี 1960 เธอถูกพิพากษาจำคุก 20 ปี สองปีถัดมา สุดท้ายถูกพรรคคอมมิวนิสต์จีนสังหารในปี 1968 วันที่ 29 เมษายน ในฐานะเป็นปฏิปักษ์ปฏิวัติ
8. จาง จื่อซิน เป็นปัญญาชนหญิง ที่ถูกรบกวนจนเสียชีวิตโดย พรรคคอมมิวนิสต์จีน ในระหว่างการปฏิวัติวัฒนธรรมเนื่องจากไปวิจารณ์ความล้มเหลวของนโยบายก้าวกระโดดใหญ่ของ เหมา เจ๋อตง เธอกล้าพูดความจริงในที่สาธารณะ ผู้คุมคุกได้ฉีกเสื้อผ้าเธอออกหลายครั้ง แล้วจับมัดมือไพล่หลัง ผลักเข้าไปในห้องขังนักโทษชาย ให้พวกเขาคุมข่มขืนเธอจนเสียสติ พวกผู้คุมกลัวว่าเธอจะตะโกนประท้วงเพราะถูกประทุษร้าย ดังนั้นพวกเขาจึงตัดหลอดลมของเธอก่อนจะฆ่าเธอ
9. การปฏิวัติเดือนกุมภาพันธ์ หมายถึง การปฏิวัติของชนชั้นกลางในรัสเซีย เมื่อปี 1917 ทำให้พระเจ้าซาร์นิโคลัสที่ 2 ต้องสละราชย์
10. การปฏิวัติเดือนตุลาคม หรือที่รู้จักกันว่า การปฏิวัติบอลเชวิก นำโดยเลนินและเริ่มขึ้นในเดือนตุลาคม 1917 ในระหว่างการปฏิวัตินี้ นักปฏิวัติชนชั้นนายทุนที่โค่นล้มพระเจ้าซาร์ ถูกสังหารหมด เป็นการฉวยโอกาสทำลายการปฏิวัติชนชั้นกลางของรัสเซีย
11. ทั้งกรณีเหตุการณ์มารี และการสังหารหมู่วันที่ 12 เมษายน หมายถึงการโจมตี พรรคคอมมิวนิสต์จีนของก๊กมินตั๋ง เหตุการณ์มารี เกิดขึ้นเมื่อ วันที่ 21 พฤษภาคม 1927 ในเมืองฉางซา จังหวัดหูหนาน ส่วนการสังหารหมู่ 12 เมษายน เกิดที่เซี่ยงไฮ้ ปี 1927 ทั้งสองกรณีนี้ มีการจับกุมและเข่นฆ่าสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์จีนบางส่วน รวมทั้งพวกที่สนับสนุนพรรคคอมมิวนิสต์จีน
12. ดูรัฐธรรมนูญของพรรคคอมมิวนิสต์จีนบทวิจารณ์ที่ 1 ข้อ 6
13. หลิว ดี เจ้าหน้าที่ฝ่ายการเมืองของกองทัพแดงที่ 20 ซึ่งถูกประหาร เนื่องจากเป็นสมาชิกของกลุ่มต่อต้าน บอลเชวิก ที่นำการก่อกบฏในเมืองฟูเทียน กล่าวหา หลี่ เส้าจิว ว่าต่อต้านการปฏิวัติ พวกเขายึดเมืองฟูเทียน และปล่อยคนที่ถูกจับด้วยข้อหาเป็นพวกต่อต้านบอลเชวิกกว่า 100 คนและร้องตะโกนว่า “เหมา เจ๋อตง จงพินาศ” ดูรายละเอียดเรื่อง การกวาดล้างพวกต่อต้านบอลเชวิกได้ใน “การตรวจสอบประวัติศาสตร์ของการกวาดล้างพวกต่อต้านบอลเชวิก ของเหมา เจ๋อตง ในเขตโซเวียต จังหวัด เจียงซี” เขียนโดย เกา หว่า

14. เฝิง เต๋อหวาย (1898-1974) นายพลและผู้นำทางการเมืองของ พรรคคอมมิวนิสต์จีน เฝิงเป็นผู้บัญชาการสูงสุดในสงคราม เกาหลีและเป็นรองนายกรัฐมนตรี เป็นสมาชิกของคณะกรรมการการเมือง และรัฐมนตรีกลาโหม (ปี 1954-1959) เขาถูก ปลดออกจากทุกตำแหน่ง หลังจากคัดค้านวิธีการซ้ายจัดของ เหมา ในที่ประชุมที่หลู ซาน ปี 1959
15. จากข้อเขียนของ หลี่ ลีซาน ว่าบุคคลผู้ซึ่งได้รับการรำลึกถึงสี่ครั้ง
16. หลักการทั้ง 4 ซึ่งได้แก่ แนวทางสังคมนิยม เผด็จการชนชั้นกรรมาชีพ การนำของพรรคคอมมิวนิสต์จีนลัทธิมาร์กซ์-เลนิน และความคิดเหมา เจ๋อตง

บทวิจารณ์ที่ 9

1. ตามแนวคิดของขงจื้อ จักรพรรดิจะปกครองประเทศตามอาณัติของสวรรค์และการที่จะได้รับอำนาจเช่นนั้น องค์จักรพรรดิ จะต้องมีความประพฤติที่คู่ควรกับความรับผิดชอบสูงสุดนั้น ซึ่งเหมือนกับความคิดของเม้งจื่อ ดังในกลอนที่ว่า “ใครที่ได้รับ อำนาจราชาธิปไตย” เมื่อมีคนถามเม้งจื่อว่า ใครเป็นผู้ให้ดินแดนและอำนาจปกครองแก่จักรพรรดิขง เม้งจื่อกล่าวว่า “ได้มาจากสวรรค์” แนวคิดเกี่ยวกับที่มาของอำนาจศักดิ์สิทธิ์นี้ ยังสามารถพบได้ในวัฒนธรรมตะวันตก ในโรมัน 13:1 (ฉบับ ของพระเจ้าเจมส์) ยกตัวอย่างเช่น “ให้ทุกจิตวิญญาณอยู่ภายใต้อำนาจเบื้องบน เพราะไม่มีอำนาจจะไร้อยู่เหนือพระเจ้า คืออำนาจที่พระเจ้าทรงดลบันดาล”
2. หนึ่งในศูนย์กลาง หมายถึง การพัฒนาเศรษฐกิจ ส่วนสองพื้นฐาน คือ คงไว้ซึ่งหลักการพื้นฐาน 4 ประการ(แนวทางสังคมนิยม เผด็จการชนชั้นกรรมาชีพ การนำของพรรคคอมมิวนิสต์จีนลัทธิมาร์กซ์-เลนิน และความคิดเหมา เจ๋อ ตง) และก้าวต่อไป ตามนโยบายปฏิรูป และเปิดกว้าง
3. รายงานของสำนักข่าวซินหัว (4 มีนาคม 2004)
4. รายงานของสำนักข่าวซินหัว (29 กุมภาพันธ์ 2004)
5. “หลักการ สามไม่” เคยเกิดขึ้นในอดีต ในปี 1979 เต็ง เสี่ยวผิง ได้เสนอ “หลักการ สามไม่” เพื่อส่งเสริมให้คนพูดออกมาจาก ใจ โดยจะไม่มีการตีตรา ไม่โจมตีและไม่พินัยหาความผิด ซึ่งทำให้คนนึกถึง วิธีแบบเดียวกันของ เหมา ที่ส่งเสริม ปัญญาชนให้พูด ในปี 1950 ซึ่งตามมาด้วยการประทุษร้ายอย่างรุนแรงต่อผู้ที่ออกมาพูด เดียวนี้ หลักการสามไม่ หมายถึง การพัฒนาโดยไม่มีทางโต้แย้ง “ก้าวต่อไปโดยไม่มีทางต่อสู้ซึ่งกันและกัน ก้าวหน้าโดยไม่ยอมถูกทิ้งไว้ข้างหลัง”
6. กฎหมายพื้นฐานมาตรา 23 ของฮ่องกง ซึ่งถูกเสนอในปี 2002 โดยรัฐบาลฮ่องกง ภายใต้แรงกดดันของปักกิ่ง เป็นกฎหมาย ที่ละเมิดเสรีภาพ สิทธิมนุษยชนในฮ่องกงอย่างรุนแรงและยังขัดกับหลักการ “หนึ่งประเทศ สองระบบ” ที่พรรคคอมมิวนิสต์ จีนให้สัญญาไว้ มาตรา 23 ถูกต่อต้านไปทั่วโลก สุดท้ายก็ต้องถอนไปในปี 2003
7. ซีซีทีวี เป็นของรัฐบาลกลางและดำเนินการโดยรัฐบาลกลาง มันเป็นเครือข่ายหลักของการแพร่ภาพออกอากาศในจีน
8. วลีเหล่านี้ เป็นเพลงที่ร้องกันในยุค เหมา จากปี 1960-1970
9. ครั้งหนึ่ง เหมา บอกว่า เรากลัวการทำผิด แต่เรากังวลว่าจะต้องแก้ไขมัน
10. วิดีโอ วิเคราะห์อย่างละเอียดของ เหตุการณ์เผาตัวตายดูได้จาก www.faluninfo.net/tiananmen/immolation.asp
11. นี่เป็นภษิตของจีน ที่ยืนยันธรรมชาติของคน ซึ่งได้รับการแปลว่า “สุนัขจึงจอกอาจเปลี่ยนหนังของมัน แต่ไม่เคยเปลี่ยน นิสัยเลย”
12. นโยบายปฏิรูปเศรษฐกิจ ที่รู้จักกันว่าโครงการ “เสรีภาพ 3 ประการ และหนึ่งพันธสัญญา” (ซัน จื่อ อี้ เป้า) ที่เสนอโดย หลิว เส้าฉี ประธานาธิบดีจีนในตอนนั้น โครงการนี้กำหนดให้มีการจัดใช้ที่ดินสำหรับเอกชน มีตลาดเสรี รัฐวิสาหกิจต้อง รับผิดชอบกำไรขาดทุนเอง รวมทั้งการกำหนดโควตาผลผลิตที่แน่นอนสำหรับ แต่ละครัวเรือน